

POTRAGA ZA UBOJICOM

Nelson Nye

POTRAGA ZA UBOJICOM

LASO 383

Nelson Nye: **POTRAGA ZA UBOJICOM**
Naslov originala: KILLER OF CIBECUE
Recenzija: Janko Paravić, profesor
Copyright: Nelson C. Nye, posredstvom G.P.A.
München
Prijevod: Mirjana Turudić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO NOvin-
sko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol.
o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub.
o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Re-
dakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni
urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva:
»Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041)
515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelat-
nost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rota-
cija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija
Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s
popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom.
Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 %. Pret-
plata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216
SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za
inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena
inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH
250,00, FF74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00 – Uplata za devizni
račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«)
Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Za-
greb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b
stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog
sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/
7-1973. od 26. XI 1973.

LASO broj 383 izlazi 13. 2. 1981.

I

– Dobra večer, Dan.

Dorinda Broughton je s osmijehom na licu ušla u šerifov ured. Bila je visoka i vitka, preplanula lica i čudesno plavih očiju.

– Dobra večer, Dorinda. Dugo se nismo vidjeli.

Dan se nije iznenadio što je vidi u svom uredu, ili joj se tako barem činilo.

Dana su nedavno izabrali za šerifa. Dorinda nije vjerovala da će se to dogoditi, jer on nije bio od ljudi koji lako osvajaju naklonost sugrađana. Bio je drugačiji od svih s kojima se družio. U pokrajini Navajo smatrali su ga tajanstvenim. Nije mnogo govorio niti je ikada pokazivao što osjeća.

– Da. U posljednje sam vrijeme bila silno zaposlena – reče Dorinda. – Pomagala sam ocu. Mnogo se govori o ratu između stočara. Misliš li da će doista doći do sukoba?

Šerif samo odmahne rukom.

– Ako ipak dode, na čijoj ćeš strani biti? – nestrpljivo je dodala.

– Neće biti rata u dolini Cibecue Dorinda.

– Moj otac misli da će biti. A Jabe kaže da se bez oružja ništa neće moći učiniti ako ovčari provale iz

Picture Rocka i pokušaju prijeći dolinu.

– Jabe se previše zanosi pričama o ratu. Međutim, na tvom mjestu ne bih bio zabrinut zbog toga. Stari rančeri u Pleasant dobro se sjećaju krvavih obračuna i sumnjam da bi im palo na um da se ponovo zarate. Previše je krvi proliveno. – Kad bih barem ja mogla biti tako uvjerena – djevojka će zamisljeno. – Što misliš kad će krenuti Hoskinsovi ljudi?

– Ne bih znao.

– Ja sam samo svratila da te pozdravim. Slučajno sam došla u grad – promrmlja Dorinda. – Bolje da sada pođem kući. Već je deset, a preda mnom je dug put – doda. – Reci, Dan, na čijoj ćeš strani biti ako se ovčari i kravari zarate?

– Zar misliš da u takvim prilikama šerif mora držati nečiju stranu? Do vraga, nema potrebe da mi odgovoriš. Uostalom, neće biti rata. Reci ocu da u pokrajini Navajo zakon kolta neće biti potreban.

Dorinda ga je nekoliko sekundi netremice gledala. Znala je da je Dan čovjek kome sve polazi za rukom. Govorili su za njega da je vlaški uporan i tvrdoglav, ali to je bilo

posljednje što bi kćerka Cala Broughtona ikada za njega rekla.

Ovaj put ni njegova čelična odlučnost nije bila dovoljna da spriječi nevolje što su bile na pomolu u Cibecueu. Prilike su svakim danom postajale teže, a početak rata već se naslućivao. On će se boriti, pomisli Dorinda, ali to nije dovoljno.

– Dobro, poručit ću ocu. I ne zaboravi – doda – uvijek si dobrodošao na ranč Circle B.

Kad je Dorinda otišla, Dan pokupi sa stola sve papire i stavi ih u ladicu. Prije odlaska na počinak odlučio je još jednom obići grad.

Laganim je korakom krenuo polumračnom ulicom, razmišljajući o Dorindi. Bila je zabrinuta, a sudeći po onome što je rekla njen je otac na čelu kravara što su se zaratili s ovčarima iz Picture Rocka, nekoliko milja jugozapadno od grada. Ako je to bilo jedino zbog čega brine, onda može mirno usnuti. Istodobno je najmanje dvadeset rančera u okrugu u sličnim sukobima.

Šerif je neko vrijeme lutao gradom, razmišljajući o svemu i svačemu. Nije ni znao da se našao pred salunom »Bucket of Blood«. Iznenada je začuje kako ga netko zove.

Na vratima je stajao rančer iz sjevernog dijela doline, nizak, nabičen i ćelav. Uvijek je nosio šešir, no sada bijaše golglav.

– Hej, Stuart – poviče – udi načas! Neki bi momci rado s tobom razgovarali.

– Lijepo od njih, ali prilično je kasno. Umoran sam. Imao sam vraški naporan dan.

– Naporan dan? Do vraga, volio bih raditi tvoj posao. Svejedno, nema više od deset sati. Udi, dobro će ti doći da malo pokvasiš grlo u ovoj suhoj zemlji Cibecue!

Stuartu nije preostalo drugo nego da se usprne stubama na triferu.

– Bojim se da na ovom mjestu grlo ne kvasite vodom – reče. – Čuo sam da ne pijete ništa slabije od tequile.

– A tko je namjeravao vodom nakvasiti grlo? – promrmlja Glyman.

Šerif je ušao za ćelavim rančerom u salun. Uz točionik je stajalo nekoliko muškaraca koje je poznavao. U dnu prostorije bilo je krcato i živo. Goniči stoke trošili su zarade kartajući poker.

Ljudi pred točionikom skidali su šešire i pozdravljali šerifa. Bili su to oni koju su glasali za njega, poštivali ga i cijenili.

– Što je novo, Stuart? – upita jedan. – Hoće li biti nevolja u dolini? Što se priča? Okolnosti baš nisu sjajne, ha? Svakim je danom gore...

– Da – doda drugi. – Čuo sam da ovčari namjeravaju prijeći Cibecue. Što kažeš na to, Dan? Čini se da žele gužvu, ha?

– I ja mislim da ovo neće olako završiti – umiješa se Vic Tyrone. – Ovo je zemlja kravara i ne želimo ovce u blizini!

Stuart ga hladno odmjeri. Na čelu, tik ispod oboda šešira, imao je brazgotinu. Bila je to uspomena na jedan od mnogobrojnih ispada. Tyrone je bio teški pijanac. Oči su mu bile okrugle i crvene od alkohola.

– Smirite se, momci. Neće biti rata zbog paše.

Ljudi su buljili u šerifa.

– I ja se nadam da neće, šerife – promuća Glyman – ali u ovoj dolini nema mjesta ni za jednu ovcu.

– Svakako da neće – promrmlja Tyrone. – Zato bolje da oni kućkini sinovi ne prilaze! Mi ne tražimo ne-rede, ali od svoga nećemo uzmanuti!

– Medutim, govorite kao da baš

želite nered. Ako ovčari pokušaju prijeći na vaše područje ispaše, javite mi to i ja ću ih zaustaviti. Uzmite li stvari u svoje ruke, onda pripazite! Neće biti rata za ispašu ako ja tu mogu nešto učiniti!

Malo zatim Stuart pozdravi razdražljive rančere i izide iz saluna. Kad je htio prijeći mračan drvored što je od saluna vodio prema hotelu »Warwhoop« začuje paničan vrisak i zastane. Što se to događa tamo u mraku? Je li pod okriljem noći počinjeno razbojstvo? Ili je posrijedi klopka lukavo postavljena od nekih nepoznatih neprijatelja?

Napeto je osluškivao zurio u tamu. Ruke su mu bile na dršcima revolvera. Zatim se tišinom noći prolomi još jedan vrisak. Netko je roktao kao da se davi.

— Taj mora da je pravi glumac — s olakšanjem promrmlja Stuart. — Ako se pomaknem, mogao bih mu se naći u šakama.

Trenutak zatim ugleda siluetu muškarca kako se šulja drvoredom i nestaje prema stražnjim vratima saluna, ali je ostao nepomičan. Nije ništa čuo osim vlastitog disanja, pa oprezno krene nekoliko koraka naprijed.

Zapne o nešto i umalo padne. Izvuče iz džepa šibice. Ispred njega ležao je čovjek, na boku. Dan pažljivo čuče, i dalje vjerujući da je u pitanju klopka.

— Cal Broughton! — umalo da ne poviče.

U leđa Dorindinog oca bio je zaboden nož. Košulja mu je bila natopljena krvlju. On je zurio u nepomičnog čovjeka. Znao je što to ubojstvo treba značiti. Cal je najviše mrzio ovce!

Odjednom odjekne hitac i metak upali šerifovu šibicu. Dan je opazio na kojem je mjestu u sjeni planula. Izvadio je revolver i počeo pucati

krivudavo trčeći prema nevidljivom neprijatelju. Naravno, ovaj ga nije čekao. Čuo je da čovjek bježi, čuo ga je sve slabije. Tko je ubojica? Ovčar?

— Znao je kakva će gužva nastati kad se u gradu sazna za Calovu smrt kao i to da sada o njemu ovisi hoće li to ubojstvo zadržati u tajnosti što je moguće dulje.

Stari rančer je morao nekome pokazati zube zato su odlučili da ga što prije likvidiraju. Ovim je ljudima vladala neka nepoznata sila. Nisu mogli živjeti u miru. Neprestano su tražili sukobe i samo su se pomoću nasilja mogli pomiriti s ovim podnebljem Arizone. Okrutna je to zemlja u kojoj mogu preživjeti samo žilavi ljudi.

Šerif se prene. Stražnja vrata saluna naglo su se otvorila i nekoliko je kaubojica istrčalo van. Osjetili su da se nešto događa. Stuart je znao da mora zatajiti Calovu smrt, potrči prema njima. Za nekoliko je sekundi bio okružen znatiželjnicima.

— Kakva je to zbrka, momci? — zapita.

— Čuli smo hice! — promrmlja jedan.

— Što se dogodilo, Stuart? — gotovo jednoglasno upitaše ostali.

— Momci, čim nešto popijete, sve vidite i čujete dvostruko — maše šerif.

— Ne, meni se ništa nije pričinilo. Siguran sam da se nešto dogodilo — reče Tyrone. — Govoriš li istinu, šerife?

— Zašto bih lagao?

Ljudi oko njega iznenada zašute. Tyrone je nervozno pucketao prstima. Očigledno nije želio susresti Stuartov pogled. U Vicovu obranu progovori tada visoki, koščati sin rančera Broughtona.

— Ja mislim — procijedio je — da

ti nije teško izreći i pokoju laž ako ti se ukaže korisnom.

Stuart naizgled nije bio iznenađen ovom primjedbom. Okrenuo se rančeru, pa mirno i sabrano upita:

– Nazivaš me lažljivom, Broughton?

– A ti si poštenjačina – zajedljivo dobaci Jabe Broughton.

I on se bio kandidirao za šerifa, kad je izgubio na izborima. Stuarta je automatski zapisao kao doživotnog neprijatelja. Sada je Dan pogledao mladića u oči i odgovorio:

– Taj što je pucao očigledno nije među nama. Pobjegao je. To još nije dovoljan razlog da se svadamo. Ovo je slobodna zemlja, kao što znamo. Svatko ima pravo na svoje mišljenje, pa i ti. Možeš me smatrati kakvim god želiš.

– Izmotavaš se, ha?

– Ne. Samo pokušavam biti razuman. Znam da me pokušavaš izazvati samo zato što sam izabran za šerifa, a ti si propao na izborima. Ljudi su tako odlučili. Čemu gužva?

Broughtonovo lice se zacrveni. Promrmlija je neku psovku i žurno krenuo prema salunu. Ušao je i bučno zalupio vratima.

– Jabe je malo živčan – zamislieno će jedan rančer.

Ostali nastave razgovor o mladiću. Stuart ih nije slušao. Preko lijevog ramena Vica Tyronea gledao je prema silueti muškarca nedaleko prozora na stražnjoj strani saluna. Bio je to neki stranac i Stuartova znatiželja poraste. U Cibecue je rijetko tko navraćao. Grad poput ovog nije mogao mnogo pružiti strancima. Zašto je onda ovaj došao? I to u vrijeme kad su na pomoću najgore nevolje?

Stranac je osjetio da ga netko promatra. Okrenuo se i nestao u mraku.

Stuart se pribrao.

– Sto si rekao, Vic?

– Rekao sam da nijedan od nas ne želi u ovoj dolini vidjeti proklete ovce...

– Stara pjesma. Zašto ne izmislite nešto novo?

Kako je Broughton zatvorio vrata, Tyroneovo je lice bilo u sjeni. Šerif je samo mogao čuti njegov glas.

– Da? A ja ću ponoviti da u dolini Cibecue ne želimo uzgajati ovce. Do vraga, oduvijek se bavimo kravogojstvom i tako će ostati! Uostalom, čovjek ima pravo braniti svoje vlasništvo! To i zakon potvrđuje.

– Zakon se izmijenio – naglasi Stuart. – Svatko tko se usudi napasti ovčare završit će u zatvoru. Isto vrijedi i za ovčare ako prvi počnu. Imaj to na umu, Tyrone!

Nastane žamor. Ljudi su negodovali.

– Iznenaduješ me Stuarde. Kad sam glasao za tebe, mislio sam da ćeš štititi interese nas kravara...

– Zar to ne činim, Blain? Kako ne možete shvatiti da će sve biti nekako sredeno samo ako u to ne umiješate svoje prste? Zato postoje vlast i zakon da čuvaju red i mir u Cibecueu.

– Ako ovčari pokušaju ući u našu dolinu, nećemo čekati slovo zakona! Borit ćemo se! – plane Blain.

– Svakako da nećemo sjediti skrštenih ruku i čekati da nam ti nitkovi oduzimaju pašnjake – podrži ga Tyrone.

– Što vam je? – hladno će Stuart. – Oko Picture Rocka imaju dovoljno i vode i pašnjaka.

– Do vraga, što ti uopće znaš o ovčarima – ljutito će Glyman. – Koliko god imali, nikad nisu zadovoljni. Jedini način da ih smirimo i zadovoljimo s onim što imaju jest taj da im oko zemljišta postavimo ogradu tako da ne mogu dalje!

– Svakako – zaključi Tyrone. – I zapamtite što ću vam reći, prijatelji: Ako ijedan od njih zakorači na našu zemlju, nikad ih se više nećemo riješiti. Ja sam za to da ih naučimo pameti, pa makar umjesto vode rijekom tekla naša krv!

II

Dan Stuart je zamišljeno išao prema svom uredu. Brinulo ga je što se taj stranac iznenada pojavio u gradu. Tko ga šalje? Odakle je? Da li je tek u prolazu ili je Cibecue njegova posljednja stanica? I ima li veze sa smrću Cala Broughtona?

Broughtonova smrt, razmišljao je, sada je najveći problem. Tko ga je ubio? Zašto? Cal je bio jedan od pionira u ovoj zemlji. Bio je ugledan građanin i bogat rančer, čovjek čija je riječ u ovom kraju mnogo značila. Velikodušan, nikad nije zbog osobnih interesa oštećivao druge ljude. Vrata njegove kuće bila su svima otvorena i nitko nije odlazio nezadovoljan.

Sada leži mrtav u mračnom drvoredu, s nožem u ledima. Netko će za to odgovarati! Ovo nije zemlja bezakonja, razmišljao je Stuart.

Zastao je prije nego što je ušao u ured. Svjetlo je unutra bilo upaljeno, što je značilo da je njegov pomoćnik Nip Wingate na dužnosti. Značilo je to i više no Stuart je u tom trenutku zamijetio samo dva konja privezana uz ogradu. Jedan od njih bio mu je poznat. Nekoliko mu je slika projurilo kroz sjećanje prije nego što je shvatio da je to stari Camperov konj.

Campero je bio glavni pastir Druceovih stada ovaca.

Stuart duboko uzdahne, pa se drvenim stubama uspne do ureda.

Kad je ušao Wingate ga zabrinuto pogleda. Nip je sjedio za Dano-

vim stolom, okrenut prema zidu i nervozno udarao prstima po rubu stola. Malo dalje stajao je čovjek sa sombrerom u ruci. Bio je to Campero. Lice mu nije bilo tako mračno kad ga je Stuart prethodnog dana vidio u Picture Rocku.

Serifov pogled kliznu s Meksikanca i zaustavi se na Wingateovom ležaju pored zida. Na njemu je nepomično ležao ovčar Druce. Mrtav!

Zapanjeno šerif, okrene se Meksikancu i upita:

– Što ovo znači?

Campero sliježe ramenima. Usta su mu bila suha i s mukom je pokušao nešto reći.

– Campero, nema mnogo vremena. Bolje da progovoriš! – tvrdo će šerif.

Campero se bespomoćno ogleda poput preplašene životinje koja traži skrovište. Bio je nasmrtno prestrašen.

– Dakle?

– Ja ne znam, senjor.

– Što ne znaš?

– Ne znam kako je gazda umro.

– Ovi se Meksikanci uvijek na isti način izmotavaju – reče Wingate.

– Ne lažem, senjor. Večeras, kad smo se vraćali u logor na Picture Rocku, pronašao sam gazdu pokraj šatora. Sagnuo sam se i vidio da je gazda mrtav! Nisam znao što da radim. Gledao sam svuda naokolo i na udaljenosti od nekih pedeset metara vidio njegovog mrtvog konja. Bio je ubijen indijanskom strelicom.

– Znači da je netko htio da pomislimo kako ga je ubio neki Indijanac! A Indijanaca nema na daleko i široko! – usklikne Stuart. – Kad je to otprilike moglo biti?

– Nakon što se smračilo, senjor.

– Nastavi – reče Wingate.

– Stayio sam ga na konja i doveo ovamo.

– Zašto si se vraćao na Picture Rock? – upita Stuart. – Znam da si trebao biti s ovcama na Blue Houseu.

– Si – Campero kimne. – Vratio sam se na Picture Rock zbog senjora Bruskella...

– Tko je on?

– Rodak senjora Ducea.

– Zašto si onda išao Duceovom šatoru? – plane Wingate. – Ako je već bio mrak, nisi mogao vidjeti da leži mrtav.

– Ja... ja sam vidio svjetlo u gazdinom šatoru... i prema tom svjetlu našao sam gazdu...

– Je li Bruskell bio u blizini? – upita Stuart.

– Nagnuo sam se nad gazdu i tada sam začuo neke korake. Pogledao sam gore i ugledao...

Iznenada kroz otvoren prozor bljesne nešto svjetlucavo. Meksikanac zahropće i zatetura prema stolu. Njegove crne smežurane ruke obuhvatiše dršku noža što se zabode nekoliko centimetara iznad srca.

Stuart i Wingate, zaprepašteni i nepomični, gledali su taj jezovit prizor. Trebalo im je nekoliko trenutaka da se priberu. Tada Stuart priskoči Meksikancu, a Wingate zgrabi revolver i potrči prema prozoru.

– Prekasno!

U daljini su se čuli koraci. Nestajali su u smjeru gdje je bio salun „Bucket of Blood“.

Campero je klečao na koljenima i Stuart mu pomogne da se ispruži na podu. Pastir je jaukao. Njegov prestrašen pogled bio je uprt u šerifa. Strah je pomalo nestajao i sada se u tim tamnim očima zrcalio samo beskrajan mir.

– Džep, senjor... – prošapće jedva čujno. Usne su mu bile blijede

i ukočene. a riječi gotovo nerazumljive. – ... našao sam je kraj... gazdinog tijela...

Iz kuta usana poteče mu krv. Meksikanac još jednom zahropće, a onda mu glava nemoćno klizne u stranu. Više se nije micao.

Stuart ustane. U njegovom uredu ležala je sada treća žrtva nepoznatog ubojice. Campero je očigledno ubijen zato da ne bi odao neku tajnu. Što je to Meksikanac znao? Što je htio reći trenutak prije nego se hladni nož zabio u njegovo srce?

U jednoj su noći ubijena tri čovjeka. Značili to da je rat zbog pašnjaka već počeo?

– Jadni čovjek – prošapće Dan. Wingate se vratio u ured.

– Ni traga ubojici.

– Kakvog je konja jahao?

– Čak ni to nisam mogao vidjeti, Dan. Kad sam istrčao na ulicu, preda mnom je bio samo oblak prašine. Znači, taj je ubio Meksikanca. Jesi li mu pregledao džepove?

– Ne, još nisam. – Stuart značajno pogleda Wingatea. Nije moguće da je je njegov pomoćnik čuo Meksikančeve riječi ako je doista potrčao za ubojicom. – Zašto misliš da bih to trebao učiniti?

– Mislim da je to u takvim okolnostima uobičajeno. Barem sam ja tako radio.

Imaš prilično veliko iskustvo u šerifovom poslu?

– Pa, ne znam... osrednje.

– Pregledat ću mu džepove kad bude vrijeme za to. Ja... O, zdravo,

Wingate pogleda prema vratima. Došljak je žmirkao prema osvijetljenoj sobi. Bio je to Obe Shelly, okružni šerif Cibecuea, nimalo mio Wingateu.

– Zdravo, šerife! Nadam se da nisi izabran za taj svoj položaj samo zbog ovoga rata...

– Kakvog rata? – prekine ga

Stuart. – Na što misliš? Na okrug Lincoln?

– Ah, ne – Shelty zažmirka. – Mislim na one što su krenuli prema dolini Cibecue.

– Tko je krenuo? Koji su to ljudi, Obe? Prirodno da me to zanima. Nisam znao za nevolje u Cibecueu.

– Što pričaš, šerife? Što znače ovi leševi? Gdje si ih samo sakupio?

– Sami su došli ovamo – reče Wingate.

– Nož! – uzvikne šerif, pa pokaže prema krevetu. – Ovog poznajem. To je ovčar Druce, ha?

– Imaš pravo, kao i uvijek – potvrdi Wingate.

– Možete li mi barem reći što im se dogodilo?

– Ovaj je pogoden nožem – Nip pokaže Meksikanca.

Šerif Obe ga ljutito pogleda.

– Mora da si podosta vremena utrošio Wingate, kako bi došao do tog sjajnog zaključka. Nije ni čudo što je već svima dosta tvoje pravde. Čudi me kako te šerif podnosi. – Okrene se Stuartu pa upita: – Tko ih je ubio?

– Još ne znamo. A sada mi odgovori na pitanje?

– Kakvo pitanje?

– Spomenuo si rat. Zanima me tko ga je poveo.

– Pa... pretpostavljaju da će uskoro doći do rata...

– Tko pretpostavlja?

– Zašto? Pa... Vic Tyrone, Jabe Broughton i Shorty Glyman.

– Tko još?

– Što ispituješ? Pa svi o tome govore. Uostalom ne moraš zbog toga brinuti. Ja ću to srediti...

– Ne sumnjam u tvoje mogućnosti – hladno reče Stuart – ali se bojim da tvoja pomoć neće biti potrebna. U ovoj dolini ne smije doći

do rata. Pogrešno si obaviješten. Tvoji prijatelji su, čini se, prilično hrabri na jeziku.

– Ne govori tako! Svi su oni pametni momci. Znaju što sve ovo znači.

Stuart je zurio u njega.

– Prvi čovjek koga uhvatim s puškom u ruci otići će ravno u zatvor! A što je još gore, zadržat ću ga tamo onoliko koliko budem smatrao potrebnim. Molim te, prenesi to svojim prijateljima.

– Ti... ti... ti si uz one kućkine sinove! Uz ovčare!

– Ja sam na strani zakona, Shetly, i dostojno ga moram zastupati. Nisam ovdje da bih držao uz bilo koga. Borim se da bismo živjeli u miru, a svatko tko u tom smislu pokušava drukčije, dobit će što zaslužuje.

– Bojim se da ćeš onda imati mnogo neprijatelja! – plane šerif Shetly i krene prema vratima.

– Zašto?

– Zato što će se svaki kravar do posljednje kapi krvi boriti za svaki pedalj pašnjaka u ovoj dolini! – izdere se, izide i bučno zalupi vrata.

Wingate je počeo čistiti lulu. Očigledno nije imao nikakvu primjebu na taj nenadani posjet.

– Obe Shetly je obična budala – tiho će Stuart.

– Napokon smo ti i ja u nečemu jednodušni.

Šerif je stao iznad mrtvog Camperea i pažljivo počeo pretraživati njegove džepove.

Trenutak su obojica šutjeli.

– Moramo spriječiti i tog ubojicu i daljnje glasine o ratu za pašnjake – reče Stuart gledajući u Wingateovo smežurano lice. – Što je važnije?

– Za noćas je bilo dosta. Sada se

možemo i odmoriti – naceri se Wingate.

– Nije vrijeme za šalu, Nip. Tri ubojstva ipak su previše za jednu noć. A ove su žrtve i te kako važne!

– Tog Meksikanca ne smatram osobito važnim. Niti ovčara. Druce je bio prilično nestrpljiv i već je krenuo prema dolini sa svojim ovcima. Bojim se da za njim u Cibecueu neće dugo plakati. Ubojici će vjerojatno dodijeliti medalju za specijalne zasluge... Hej, rekao si tri žrtve! Tko je treći?

– Po meni Druce je bio prvi – reče Stuart prekopavajući i dalje po Camperiovim džepovima. – Campero je treći, a drugi je...

– Iznenada ušuti. Ruka mu je kliznula iz desnog džepa Meksikančevih hlača. Komadić platna! Umirući je govorio da je nešto pronašao pored mrtvog Drucea. Vjerojatno je na to mislio.

Bila je to ženska maramica.

Zgužvao ju je među prstima i pokušao zakloniti od Wingata, ali prekasno.

– Pa to pripada Dorindi Broughton! – uzvikne Nip.

Maramica Calove kćeri u pastirovom džepu! Wingate ima pravo. Plave maramice upotrebljava samo Dorinda.

Kako se sve to dogodilo? Čak da je Meksikanac izmislio priču da je maramicu pronašao pored mrtvog Drucea, i dalje je neobjašnjivo kako se uopće našla u Camperovim rukama. Možda ju je Meksikanac negdje slučajno pronašao, pomisli Stuart, ali ni sâm nije vjerovao u tu pretpostavku. Jedno je ipak bilo sigurno: U to doba noci Dorinda nikad ne bi sama otišla u logor ovčara. Ta je djevojka pametna. Što bi je uopće moglo navesti da tako što učini? Možda je otac bio s njom?

Šerif pokrajine Navajo bio je za-

brinutiji nego što je to sam sebi htio priznati. Tko je ubio Caspara Drucea nedalako njegovog šatora u Picture Rocku? Što je ovčar učinio ili znao da je tako okrutno kažnjen?

Da li je Dorinda bila u logoru u trenutku kad je počinjeno ubojstvo? Ako je tako, onda je vidjela ubojicu.

Šerif se sjeti Dorindinog zabrinutog pogleda kad je te večeri nenađano bila došla u njegov ured.

– Da li je Campero dugo bio ovdje? – iznenada upita svog pomoćnika.

– Campero? Pa, otprilike pola sata. Nije bio pričljiv dok se ti nisi pojavio. Jedino što sam uspio od njega izvući bilo je ono prokleta: »Ne znam«.

Stuart je nervozno šetao amo-tamo. Wingate ga je mirno promatrao pušeći lulu. U sobi se čulo samo jedonolično kucanje sata i šerifovi koraci.

Onda Dan zastane ispred stola, pogleda Wingatea udobno zahvaljenog u stolcu i reče:

– Nip, Cal Broughton je večeras ubijen u ovom malom drvoredu između saluna »Bucket of Blood« i hotela »Warwhoop«. Kad sam ga našao, ležao je na zemlji, s nožem u ledima.

– Cal Broughton! Pa to nije moguće! Znači, on je druga žrtva nepoznatog napadača. S druge strane, što se tiče Broughtona, to sam i očekivao...

– Što si očekivao?

– Shvati to kako hoćeš, ali ja sam to očekivao – ponovi Wingate.

– No, Campero nikako nije mogao srediti Cala. Ljudi bi mogli pomisliti da ga je ubio iz osvete, zbog Druceove smrti, ali Campero je u to vrijeme sjedio u ovoj sobi.

Stuart nastavi nervozno šetati.

Sve se završavalo na jednom pitanju: Tko je ubojica? I zašto su ubijeni baš Druce i Broughton, vode zaraćenih strana?

Pogledavši Wingatea shvati da ovaj misli isto što i on.

– Što je prvo na redu, Dan? – upita Nip. Šerif prođe rukom kroz kosu i odgovori protupitanjem:

– Što misliš što je Cal Broughton večeras radio u gradu, Nip?

– Večeras je isplata radnika... odnosno, bila je, jer je već gotovo jutro.

– Na to sam zaboravio. Vjerojatno je došao s nekim svojim momcima.

– A što su ostali radili u Cibecueu? Tyrone, Glyman i Blain? I gospodica Dorinda? Čini mi se da su svi došli zbog istog razloga.

Stuart ponovo počne razmišljati o Dorindi. Mora da je iz Picture Rocka došla ravno k njemu. Nije onda čudno što su joj oči bile onako zabrinute. Bilo je dovoljno već to što je vidjela ovčarev leš. Možda je bila zabrinuta što joj je maramica negdje ispala? Na nekom krivom mjestu, u Picture Rocku?

– Što ćemo, Dan? – prekine ga Wingate u razmišljanju. – Moramo pronaći ubojicu, a nemamo mnogo vremena.

– Potraži Allena. Najprije odnesite Broughtona, a zatim se vratite ovamo i sredite ovu dvojicu.

Allen je bio mrtvozornik. Na njihovu veliku sreću, upravo je došao posjetiti brata koji je vodio najveći dućan u gradu.

– I još nešto – doda Stuart kad je Wingate već bio na vratima. – Reci Allenu neka pokuša utvrditi kad su sva trojica ubijena. Važno mi je da znam tko je od njih prvi ubijen. Možda je to ključ svega.

– Dobro, Dan.

Wingate stavi lulu u džep košulje i otvori vrata.

– No...no... – zamuca – izvolite ući, gospodine Tyrone. Nemojte biti tako stidljivi. Pretpostavljam da poznajete šerifa. Nema smisla da se tako bojažljivo šuljate.

Wingate se makne u stranu kako bi propustio rančera. Otkud Tyrone u to vrijeme, pomisli.

III

U salunu »Bucket of Blood« bilo je prilično živo. Pred točionikom Tyrone i Jabe Broughton su i dalje žučno raspravljali o novoizabranom šerifu.

– Svi smo bili budale što smo glasali za njega! Što sada imamo od toga? – govorio je Tyrone. – Taj kućkin sin se ponaša kao da je sva ova zemlja njegova. I nas pokušava učiti pameti! Meni je prekipjelo!

U kutu je stajao stranac i sa zanimanjem pratio razgovor pripitih rančera.

Tyrone je bio u središtu. Oko njega okupljalo se sve više ljudi. To ga je očigledno ohrabrilo, pa je počeo glasnije govoriti.

– I meni je dosta njegovog mudrovanja – pridruži mu se Jabe. – Kakva je to vlast i kakav je to šerif ako može strpati u zatvor poštenog rančera koji brani svoj posjed?

– Ja predlažem da ni koraka ne odustajemo – reče Tyron. – Smrdljivi će ovčari pokušati preko Cibecua do Tonto Rima. Vjerojatno će se odlučiti na put južnoistočno od grada. Moramo ih dočekati u zasjedi i zauvijek im izbiti iz glave da u našoj dolini traže pašnjake za svoje smrdljive ovce. Ako krenemo svi zajedno, ono kopile Stuart neće moći ništa učiniti da nas spriječi. Do vraga, ne može čitav grad strpati u zatvor.

Tyroneov je govor bučno pozdravljen. S oduševljenjem su prihvatili njegov prijedlog.

– To je dobar prijedlog reče Blain kad se galama malo stišala.

– Ali sa Stuartom nećemo lakó proći. On će nešto poduzeti da spriječi nevolje u Cibecueu. Ja nisam za to da se suprostavljamo čovjeku kao što je on. Opasan je, vraški opasan!

– Nisam mislio da je Blain takva kukavica – promrmlja jedan rančer.

– Bio kukavica ili ne svejedno mi je, ali je opasno ići protiv Stuarda!

Stranac se nasmiješi i, okrenuvši rančerima leđa, naruči piće. Malo zatim Tyrone izide iz saluna.

*

Kad je Vic Tyrone ušao u šerifov ured, Stuart je preko njegovog ramena opazio siluetu čovjeka kako se šulja uz koral na suprotnoj strani ulice. Zatim mu se pogled zaustavi na mračnom licu rančera koji je stajao pred njim.

– Nip, ne sviđa mi se tvoja opaska – reče Tyrone.

– Nisam ni očekivao da će ti se svidjeti – uzvрати Wingate istom mjerom. – Uostalom, nije riječ o komplimentu.

– Što si radio vani, Vic? – upita Stuart.

– Što misliš da sam radio? Brojio korake? Do vraga, krenuo sam u tvoj ured i baš sam namjeravao ući kad se ovaj pojavio. Zar je i dolazak šerifu protuzakonit?

Dok je Stuart gledao rančera u oči, lice mu je bilo bezizražajno, poput krinke. Tyrone je stajao uspravno. Škiljio je sitnim očima, a palac desne ruke zakačio je za opasač. Na čelu mu se isticala bijela brazgotina.

– Ne, Vic, ne postoji zakon koji bi branio da građanin u bilo koje vrijeme posjeti šerifa – hladno odgovori – ali slovo zakona ne vrijedi za prisluškivanje kroz ključanicu. To je prilično opasna razbibriga.

Na trenutak zavlada neugodna tišina. Nitko se nije pomaknuo niti išta rekao. Čulo se samo jednolično kucanje sata. A onda Tyrone plane.

– Jednog dana skupo će te stajati ta tvoja jezičina! Tada ćeš, Stuart, odletjeti dalje nego što misliš.

– Zašto čekati taj dan, Vic? Zar sada vrijeme nije pogodno da se sve riješi?

Tyrone problijedi. Iznenada ga je obuzeo strah. Pogledao mu je ostao na Stuartovom licu, kao da se ne usuduje nigdje drugdje pogledati.

– Ja... ja nemam vremena – zamučao je. – Sada moram ići... – doda povlačeći se prema vratima.

Šerifovo je lice bilo mirno i hladno poput krinke.

– Kako ti kažeš, Vic. Međutim, ako baš strašno ne žuriš, rado bih ti postavio nekoliko pitanja prije nego što odeš.

Tyrone stane.

– Što... što želiš pitati?

Šerif pokaže rukom prema krevetu na kojem su bili mrtvac.

– Pretpostavljam da ne znaš kako su ova dvojica preminula?

Tyrone duboko uzdahne. Lice mu zadršće. Bio je iznenađen. Dotad nije bio opazio leševe.

– Bože! – prošapće, obrisavši rukom znoj sa čela. – Kako? Gdje ste ih pronašli?

– Campero je našao Drucea i donio ga ovamo. Rekao je da je ovčara našao mrtvog nedaleko njegovog šatora u logoru na Picture Rocku. A Campero je umro u ovoj sobi, nema tome ni sat.

Tyroneove su usne bile suhe. Borio se da izgovori riječ kao da mu je nešto zapelo u grlu.

– Tko... tko je to učinio? – na-posljertku polako upita.

– To pokušavam ja od tebe saznati, Vic.

– Od mene?! Čovječe, odakle ti hrabrost da postavljaš takva pitanja! – Tyroneu se pomalo vraćala hrabrost. – Ne možeš ta ubojstva natovariti meni na vrat. Ne stojim ja ni na čijoj strani niti me što zanima. Ništa ja ne znam!

– Tko je rekao da su posrijedi ubojstva, Tyrone? Odakle znaš da su ovi ljudi ubijeni? – ljutito će Stuart.

Tyrone uzmakne, kao da ga je netko iznenada ošamario.

– Ja sam... ja... po tvojim sam riječima shvatio da su ubijeni... – ušuti, pa prekune. – Idi do vraga, Stuart!

Trenutak zatim šerif i njegov zamjenik ostali su sami.

Nip Wingate je, više za sebe, komentirao Tyroneov odlazak:

– Ovaj se neće brzo oporaviti. Poludio je. Ne bih se začudio kad bi razmrskao vlastitu glavu.

Stuart ga nije slušao. Kroz otvorena vrata gledao je prema koralu na suprotnoj strani ulice, ali tamo više nije bilo čovjeka kojega je bio vidio preko Tyroneovog ramena. Tajanstveni stranac, ako je to bio on, opet je nestao.

Wingateovo se lice uozbiljilo kad je Stuart zatvorio vrata i sjeo za stol.

– Tyrone ti to nikad neće oprostiti, Dan. Umalo si ga optužio za ubojstvo. A on je vraški osvetoljubiv...

– Njegov problem – hladno reče Stuart. – Misliš li da ima umiješane prste? Vidio si kako se ponašao kad sam ga doveo u škripac?

– Da. – Wingate stavi ponovno lulu u usta. – Ta ga je optužba teško pogodila, ali ne mogu sa sigurnošću reći da ima veze s tim ubojstvima. On mrzi ovčare i mislim da mu ne bi bilo teško pucati u njih ako ustreba, ali nisam čuo da se Vic Tyrone ikad služio nožem.

– Dakle, misliš da je nedužan?

– To ipak ne bih mogao tvrditi. Ne znam. Možda i on ima na savjesti mnogo toga što se ne smije saznati. Međutim, isključujem nož. Mnogo je spretniji s revolverom.

– Dobro. – Stuart kimne, pa nastavi: – Vrijeme je da potražiš Alena. Uskoro će svanuti. Ne zaboravi mu reći neka utvrdi vrijeme kad je koji ubijen. To će nam biti važno.

Wingate kimne i izide iz ureda. Na svakoj je stubi zastajkivao i ot-puhivao dim.

Stuart je još neko vrijeme sjedio za stolom, a zatim ustane i navuče zavjese preko prozora. Kad je otvorio vrata, više nije mogao dobro vidjeti koral. Malo prije zore uvijek bi se nakratko smračilo da bi odmah zatim svanulo. Zamišljeno je neko vrijeme stajao kraj vrata. U trenutku kad je htio ući iz smjera koralu dofijuće puščani metak.

Stuart hitro ude i spretno povuče vrata za sobom. Pogleda po sobi. Sat je bio raznesen u tisuće komadića. Najradije bi izišao na ulicu, ali je bio svjestan da bi to bilo preopasno. Znao je da je čovjek koji je pucao u njega ubio i onu trojicu.

Odluči spaliti plavu maramicu, pa izvadi iz džepa šibice. Kad je maramica već dogorjevala na podu, stisne je čizmom i ostatke pepela-ugura u pukotine poda.

Odmah je bio mirniji. Nitko više ne može dokazati da je taj predmet ikada bio u njegovim rukama.

Nasmiješi se sjetivši se svog

udvaranja Dorindi Broughton. Sve se dogodilo iznenada, neočekivano. Nije mogao ni zamisliti da će se tako odvijati.

Jednog dana, dok se ona vraćala iz nekog posjeta, zajedno su jahali dio puta. Stali su da odmore konje. Ni sam ne zna kako se djevojka našla u njegovom zagrljaju. Tog je dana bio najsretniji čovjek na daleko i široko. Mislio je da nije vrijedan njene ljepote i da se sve to dogodilo u nekoj ludoj sreći koja se čovjeku može dogoditi samo jednom u životu.

I sada je, razmišljajući o Dorindi, jasno vidio pred sobom njeno lijepo lice i uvijek nasmiješene plave oči...

Naglo se uspravi. Lice mu se ukocilo. Nije čuo nikakav pokret, nikakav šum, ali je znao da više nije sam u sobi. Osjetio je da mu je netko iza leđa.

Lagano se okrene prema vratima. Bila su otvorena. Stranac je stajao pred njim, s revolverom u ruci. S usana visila mu je cigara.

– Nikakvih gluposti, šerife!

IV

Dok je jahala kroz šumarak Dorinda Broughton je iz daljine vidjela da na trijemu nije upaljeno svjetlo. To je značilo da otac nije u kući, pa je skrenula konja prema zgradi u kojoj je živio očev predradnik Blinky Evans.

– Moram s tobom razgovarati, Blinky – reče zatekavši ga u dvorištu. – Je li se otac vratio iz Cibecuea?

– Koliko ja znam, nije. Nisam ga čuo.

– Jabe je ovdje?

– Ni vašega brata nisam vidio.

Dorinda načas razmisli, pa zabrinuto reče:

– Dobro. Dodi k nama, otprilike za pola sata. Vidjet ćemo se u blagovaonici.

Ranč Circle B. bijaše golemo imanje. Sve je djelovalo hladno i ogromno.

Blagovaonica je bila namještena starim pokućstvom. U sredini je bio veliki stol, uz jedan zid kamin.

Dorinda je skinula šešir i rukavice. Nekoliko je minuta hodala amo-tamo, ne znajući što da radi, a onda počne razmišljati o čovjeku kome je prije desetak dana obećala da će se udati za njega. Dan Stuart, novi šerif, vrlo je romantičan, razmišljala je. Svidio joj se njegov šešir, njegovo odijelo, i sve što je imao na sebi. Svidjela joj se njegova kovrčava svijetla kosa i čeličnoplave oči. Ponekad su joj smetali njegova mirnoća i način na koji je obuzdavao svoje osjećaje, ali je i u tome bilo draži. Dan Stuart je muškarac kojem bi malo koja žena mogla odoljeti.

Međutim, nije mogla shvatiti njegovo ponašanje. Slični problemi i sukobi oko pašnjaka događaju se svuda, ali se ni jedan šerif ne bi tako silno trudio da ih spriječi. Dan je najčudniji čovjek na svijetu. Bori se da ne dode do pokolja u Cibecueu. Zašto? I zašto je odbio reći na čijoj će strani biti ako dode do rata?

Do prije nekoliko mjeseci, kad je izabran za šerifa i on je imao goveda. Tada je ranč prodao tvrtki »Tucumcari Pool« u Meksiku. Na ranč je odmah stigao njihov čovjek, neki Hoskins. Otpustio je gotovo sve radnike i prodao goveda. Neke je zgrade porušio, a neke preuredio za svoje potrebe.

Na trijemu se začuju koraci. U blagovaonicu ude Blinky Evans. Bio je srednjih godina i svijetloplavih, žmirkavih očiju. U rukama je držao

stari šešir stetson, a kad mu je djevojka rekla neka sjedne, stavio ga je na pod pored sebe.

– Nešto ste me trebali, gospodi-ce?

– Da. Znaš li možda zašto je tata ostao u gradu?

Kad je odlazio, rekao mi je da će možda otići u noć ostati u gradu.

– Oh! – Dorinda brzo pokuša promijeniti predmet razgovora. – Što misliš o novom šerifu, Blinky!

– Danu Stuartu? – predradnik zažmirkao. – Pa, mislim da je prilično karakteran, gospodice Dorinda. Možda je malo na svoju ruku, ali s njim se može. Živi po svom i ne brine što će ljudi reći. Bilo bi dobro da je više takvih kao što je on.

Blinky je znao da je djevojka zbog nečega zabrinuta, ali je potrajalo dok je skupio hrabrosti i upitao što je muči.

Dorinda se grohotom nasmije.

– Zašto pitaš, Blinky? Pa sve je u redu. – I sama je shvaćala da je taj osmije neprirodan, izvučen iz nekog dijela života koji joj više ne pripada.

– Zašto bih bila zabrinuta?

– Vi to najbolje znate, gospodice. Ali ako mogu nešto pomoći, računajte da sam vam svakog trenutka na raspolaganju.

– Ništa me ne muči, uvjeravam te.

Kad je predradnik otišao, Dorinda navuče debeli pulover i izađe na trijem. Arizonske su noći bile hladne. Oko nje sve je bilo mirno. Neko vrijeme zadivljeno je gledala prema mjesecu i plela najromantičnije priče u kojima je, prirodno, glavno lice bio Dan Stuart.

Medutim, osjećala je da nešto nije u redu. Pokušavala je ne misliti na ružne stvari, ali noć je kao stvorena da i najmanja slutnja preraste u ono najcrnije. Užurbano i nervozno

vraćala se u mislima na Dana. On bi jedini u tim trenucima mogao pomoći.

Zaljubljena sam u njega, uvjerovala se. A ljubav znači povjerenje, divljenje, jedinstvo. Vjerovala mu je i divila mu se, ali to još nije ono pravo. Kad je u njegovoj blizini, osjeća svu sigurnost i bekrajno povjerenje u sebe i u njega, ali odlazak i na najkraće vrijeme dovoljan je da poljulja njene misli. Večeras je, umjesto da mu se povjeri, sve sačuvala za sebe i zabrinuta se vratila na ranč. Zašto?

Iscrpljena od razmišljanja, ustane sa stolice i krene u svoju sobu. Bio joj je potreban san.

V

Stuart je mirno gledao stranca. Nije tako sitan kao što mi se u prvi mah učinilo, pomisli. Nizak je i nabijen, širokih leđa, slonovskog izgleda. Na glavi je nosio široki crni sombrero. Lice mu je bilo obraslo kratkom crvenkastom bradom, tek tolikom da bude zamijećeno.

– Mislim da te vraški zanima tko sam – naceri se stranac. – Ako se ne varam, ti si Dan Stuart, šerif?

Stuart kimne.

Stranac je nepomično stajao pored vrata. Činilo se kao da nešto razmišlja, u nedoumici da donese odluku. Pogled mu je polako prelazio po sobi i zaustavio se na krevetu na kojem je ležao Druce.

– Ja sam Bruskell. Ovčar – predstavi se. – Nećak ovoga starca.

– Nemam običaj reći da mi je drago ako se upoznajem s nečijim uperenim revolverom – odgovori Stuart. Glas mu je bio hladan i smiren.

– To je pošteno – reče Bruskell

nakon trenutka šutnje i vrati revolver u opasač. – Neobičan je ovaj Cibecue – nastavi. – Previše smrti za tako kratko vrijeme. Došao sam posjetiti Ducea, u nadi da će i on jednog dana izboriti svoju pravdu. Šteta, prekasno. – Pogleda prema lešu. – A što se dogodilo Campe-ru?

Polako, nimalo ne oklijevajući, Stuart objasni što se zbilo. Kad je završio, Bruskellovo se lice smračilo.

– Šerife, iza svih tih ubojstava stoje kravari. Naoštrili su zube onog trenutka kad smo mi s ovcima došli na Picture Rock. Međutim, ovce su važne isto toliko koliko i krave. Zločin je ubiti ovčara ako je slobodna ova zemlja u kojoj živimo. Prema tome, što namjeravaš poduzeti u pogledu ovih ubojstava?

– To je moj posao i ne želim da se itko u to miješa. Nije mi potrebna pomoć. Jesam li jasan, Bruskell?

– Da – odgovori ovčar, pa dodade: – Još nešto. Naša stada... Kravari su već počeli obračun ubijajući...

– Ne pre nagluj! – prekine ga Stuart. – Za sada možeš samo nagadati, Bruskell. Ne znamo tko je ovo mogao učiniti.

– Možda imaš pravo, ali neke stvari znam i prema tome ću se i ponašati. Odavno sam shvatio da je kravarima zabavno ubijati ovčare. Mi smo kupili zemlju u ovoj državi i koristit ćemo je onako kako želimo.

– O tom sam problemu razgovarao s Duceom kad sam ga prije dva dana posjetio. Nakon njegove smrti, ti si najbogatiji. Što smjeraš? Krvoproljeće kakvo se u Arizoni ne pamti? Stradat će mnogo nevinih, a to nema smisla. Pružit ću ti istu mogućnost i dat ću ti isti prijedlog kojeg sam dao i Duceu.

– Nisam bio u logoru kad si razgovarao s mojim ujakom – podsjetiti ga Bruskell. – Sto predlažeš?

– Platit ću vam dva puta toliko koliko ste vi platili...

– Ne zanima nas prodaja. Ovo je dragocjena zemlja. Sačekat ću da svane, a onda ćemo se sa stadima uputiti preko Tonto Rima.

Tek što je Bruskell dorekao svoju prijetnju u tami, iza njegovih leđa, začuje se rzanje konja. Ovčar munjevitom desnicom izvuče revolver i okrene se, ali nije bilo vremena da učini ijedan daljnji pokret. Našao se sučelice Jabeu Broughtonu, koji je u svakoj ruci držao po jedan revolver.

– Nastavi, kućkin sine! Završi misao! Preko Tonto Rima, ha? I to čim svane! A tko si ti, barem da znam?

Bruskell je ostao nepomičan. Lice mu je bilo mirno i bezizražajno dok je gledao Broughtona u oči. Bilo je to najgore što je mogao učiniti da razbjesni mladića.

Jabe je bio četiri godine stariji od Dorinde. Između njih gotovo nije bilo sličnosti, kao da nisu brat i sestra.

– Nitkove! Ako ti je do borbe, ne moraš preko Tonto Rima. Dovoljno je da se uputiš preko ove doline. Jamčim ti da će to biti posljednje što ćeš na ovoj zemlji uraditi! Razumiješ li? Nećemo odustati dok i posljednji ovčar ne bude protjeran iz ove zemlje!

Bruskell lagano kimne.

– Da, gospodine, mislim da shvaćam što želite reći.

– Bolje po tebe! A ona dva leša neka služe kao primjer što će se dogoditi ako itko zakorači u dolinu Cibecue! Ja sam jednostavan čovjek i želim da se jednostavno razumijemo. Ostani s ovcima tamo gdje

jesi ili ćeš požaliti čas kad si čuo za Cibecue!

Bruskell je šutke slušao, onda reče:

– Ako je to sve što ste imali reći, gospodine, dopustite da i ja kažem svoje. Svi vi zajedno u ovoj dolini možete otići ravno do vraga! Čim svane, vodim ovce preko Tonto Rima!

Dvojica muškaraca gledala su se u oči. Stuart ih je šutke promatrao. Na ovčarevim usnama opazi lagan osmijeh, no Broughtonovo je lice lagano podrhtavalo. Zato je naglo koraknuo naprijed i stao među njih.

– Mislim da ste pretjerali, momci. Odloži oružje, Jabe! Hajde, dosta šale.

Polako i nevoljko Broughtonov se pogled zaustavi na šerifu. Oči mu se suze. Iznenadio se ugledavši u Stuartovoj ruci revolver. Nije znao kad je to šerif i kako izveo, no nije imao izlaza i odloži revolvere.

– I ti si taj, dakle! – procijedi. – Čudim se zašto još nosiš tu zvijezdu. Bolje je daj nekom drugom i idi smrdljivim ovčarima. Tamo ti je mjesto, ne ovdje!

Stuartov glas je bio hladan, miran i prijeteći.

– Jabe, mislim da ću te morati jednog dana ubiti.

Broughton makne ruke s kukova i zagleda se u šerifa.

– Slušajte me, momci – nastavi Dan. – Ovoga je već dosta. Prestanite se prepucavati. U Cibecueu ne smije doći do rata. A ona usijana glava s nožem dobit će što je zaslužila po zakonu!

Ovčarevo je lice i dalje ostalo bezizražajno, ali Broughton progovori:

– Jako si to lijepo rekao, Stuart, ali mene ne možeš prestrašiti. Silno si se izmijenio otkad smo te izabrali za šerifa. Prodao si svoj ranč, ali

mene nećeš vući za nos. Vidim da si na strani ovčara. Oko Circle B ne želimo vidjeti ni jednu ovcu, da se razumijemo! Što se tiče moje sestre, ona odsad neće imati posla sa smrdljivim vunarom!

– Nadam se da govoriš ozbiljno, mladiću.

– Moja sestra je kći poštenog rančera i neće se družiti s ovčarima niti s prijateljima tih smrdljivaca.

– Kako onda objašnjavaš da je maramica tvoje sestre pronađena pored tijela Caspara Drucea u logoru na Picture Rocku? – iznenada progovori Bruskell.

Samo djelić sekunde Stuartove su oči iznenadeno sijevnule, a potom mu se preko lica spusti hladni veo. Krinka kroz koju se ništa nije moglo pročitati.

Broughtonova su usta ostala otvorena. Donja mu je čeljust podrhtavala. Onda vrisne!

– Ti... ti kućkin sine! Lažljivče! Pokaži mi tu maramicu ili vađi revolver!

Bruskell ga je mirno gledao. Nije mu se žurilo. Činilo se kao da uživa u Broughtonovom bijesu.

– Neću tri puta ponavljati – procijedi Jabe. – Pokaži maramicu ili otkopčaj pojas!

Ponovno zavlada tajac. Osjećala se napetost i neizvjesnost slijedećeg trenutka. Bruskell mirno odgovori nimalo preplašen Broughtonovim izazovom:

– Ako si tako znatiželjan i želiš se uvjeriti u istinitost onoga što sam rekao, morat ćeš zamoliti šerifa da ti je pokaže. Osobno je nisam dirao, ali gospodin Stuart će ti reći gdje je maramica.

Promatrajući dvojicu muškaraca budnim okom, Stuart ljutito reče:

– Nemaš pravo. Bruskell Ne

znam ni za kakvu maramicu gospođice Broughton.

– Mislim da mora biti tu negdje, Stuart – reče Bruskell.

Broughtonov je pogled letio s jednog na drugog. Mada je i dalje bio ljut, ovaj ga je razgovor zapanjio.

– Kakva je to sada igra? No, što je? Rekao sam: maramicu ili obračun!

Stuart je brzo razmišljao. Kako je Bruskell mogao saznati za Dorindinu maramicu? I to da je bila u Camperovom džepu? Dakle, iza maramice se skriva mnogo više nego što je u prvi mah mogao pretpostaviti. Zar je Bruskell vidio kako pali maramicu, ili nagada?

Serifovo lice ostane mirno. Ni jednim drhtajem nije odalo zbrku njegovih misli.

– Mislim da smo predaleko otišli, momci. Sve to nema smisla. Ako vam to nešto znači, možete pretresti ovu sobu, no takav mi je razgovor već dozlogrdio. Ja...

– I meni! – divlje se izdere Broughton. – Bruskell, ti si prljavi lažljivac!

Riječ »lažljivac« izgovorena čovjeku u lice u ovom je kraju bio poziv na dvoboj. To je značilo da će na licu mjesta pravda biti na strani onoga tko prvi povuče obarač.

Bruskell je zurio u Broughtona... Činilo se da to traje vječnost... a onda mu se ruka pokrene.

Što bi se dogodilo da šerif gotovo istodobno nije skočio među njih i drškom revolvera udario Broughtona u glavu? Rančer je zateturao, a zatim se stropoštao na pod.

Ovčar je i dalje nepomično stajao. Kratko reče:

– Lijepo si to izveo, šerife.

– Kako znaš da je Dorindina maramica pronađena kraj Druceovog leša – hladno upita Dan. – I

kako si to mogao reći pred Jabeom?

– Najprije ću odgovoriti na posljednje pitanje. Htio sam ga malo spustiti na zemlju. Pretjerao je s izazivanjem.

– Što si mislio? Da će te poslije toga pomilovati?

– Bilo je vrijedno...

– Lud si, čovče! Ovaj si put imao vrašku sreću. Što bi se zbilo da nisam skočio na njega? Znaš li da je Jabe najbrži revolveraš u Cibeceueu?

– Dakle, u tom slučaju dugujem ti život. Zahvalan sam što si mi ga spasio – podrugljivo će ovčar. – Ne događa se svaki dan da netko riskira život zbog smrdljivog ovčara.

– Ne umišljaj koješta, Bruskell! U takvim okolnostima to bih učinio za svakoga. Ne želim gužvu u ovom gradu. Dosta mi je muke zbog smrti tvog strica, Campera i... bolje ne spominji Cala Broughtona – reče.

– Za sada je pametnije da ga isključimo iz lanca ubijenih. No, već sam te pitao kako si saznao za Dorindinu maramicu?

Bruskell susretne sugovornikov pogled, ali mu odmah ne odgovori. Nije bio iznenađen Stuartovim optužujućim tonom.

– Vidio sam je tamo kraj ujak.

– Ti... ti si vidio?

Bruskell samo kimne.

– Gdje si ti bio u tom trenutku?

– Čuo sam nekoga kako dolazi. Mora da sam stigao pet minuta prije njega. Dakle, sklonio sam se pred Camperom. Nisam, naime, znao da je to on, ali nisam namjeravao postaviti leđa kao metu za još jedan nož.

– To zvuči razumno. Gdje si se sakrio kad je Campero došao?

– U šator.

– Druceov?

Bruskell kimne.

– Campero mi je rekao – polako će Stuart – da je u šatoru bilo svjetlo kad je došao.

– Točno.

– Pokušavaš mi reći kako si se krio unutra, a da Campero to nije znao?

– Nisam rekao kako nije znao da sam unutra – lijeno će Bruskell.

– Znao je da je netko u šatoru, jer je vidio sjenu, ali nije zavirio, Campero bijaše oprezan čovjek.

– Zašto nisi izišao kad si vidio tko je?

– Kako sam mogao znati da on nije ubojica?

– Nisi takva kukavica, Bruskell. Poznajem te kao drugačijeg. I još nešto. Rekao si da si došao oko pet minuta prije Campera. Imao si dovoljno vremena da se pozabaviš Druceom, pregledaš ga i tek tada sakriješ.

– Zar bi bio tako lud da riskiram život ne znajući tko mi je iza leđa, možda tek metar dalje?

– Prilično si lukav, momče. Tko si ti, zapravo? Obični ovčar nisi. Školovan si i pametan i znaš to iskoristiti. Što te to u Druceovom stadu privlači?

– Zaboravljaš da je Caspar Druce moj rodak, Stuart.

– Ništa ja ne zaboravljam! No, što misliš kako je dugo Druce ležao mrtav prije nego što si došao?

– Ne bih znao, ne razumijem se u te stvari – zamišljeno odgovori Bruskell – ali mislim dulje od pola sata.

– Gdje je nož kojim je ubijen? Nije donesen ovamo zajedno s lešom.

– Niti je bio u njegovim ledima, kad sam ja došao!

Stuart se zagledao u Bruskellove duboke, crne oči.

– Ne bih te htio nazvati lažljivcem...

– A ja ti ne bih htio dati priliku da do toga dode. Govorim istinu. Nisam vidio nož u ujakovim ledima.

– Za sada prihvaćam da je tako, a ti mi sada reci zašto si se vratio u logor na Picture Rocku kad si bio stacioniran ispod Brush Mountaina?

Bruskell je razmišljao. Činilo se da tiho razgovara sa samim sobom. Onda odgovori:

– Mislim da neću odgovoriti na to pitanje. Zvuči mi kao optužba zbog zločina.

Stuart ga je pažljivo promatrao. Bilo mu je jasno da nema posla s običnim ovčarom. Bruskell je pametan i hrabar. Inteligentan je, miran, uvijek gospodar situacije.

Broughton na podu bolno zastejnje.

– Stuart – odlučno će Bruskell – vrlo dobro znaš da moramo prebaciti ovce što prije na naše zemljište nedaleko Showlowa. A to ne možemo ako ne prijedemo preko doline Cibecue i Tonto Rima. Zato ne možeš zahtijevati da ostanemo tamo gdje smo sada.

– To znam, ali pokušaj se staviti i u moju kožu. Savjetujem ti da sada ništa ne poduzimaš. Čekaj, a ja ću ti javiti kad bude pravi trenutak za seobu. Učiniš li drugačije, bit će nevolja.

– Dobro – odgovori Bruskell nakon podulje šutnje. – Čekat ću neko vrijeme.

Šerifovo je lice bilo bezizražajno. Nije pokazivalo da li doista vjeruje ovčaru ili ga podjednako sumnjiči zbog tajanstvenih okolnosti oko smrti Caspera Drucea.

– Predlažem ti da se ovih dana

ne pokazuješ u gradu. Zbog tvoje sigurnosti.

– Vidim na što ciljaš. Zacijelo si čuo da je Broughton poslao po pojačanje. Revolveraše. Nisi? Pa, i ja ću tebi nešto savjetovati, Stuart. Paži na sebe i budi budan!

– Sa svima sam u dobrim odnosima, i ovčarima i kravarima. Pokušavam spriječiti krvoproliće u Cibecueu. To mi je dužnost i posao.

Bruskell značajno kimne, pa izide iz ureda.

Stuart je zagrabbio vodu i polio Broughtona po licu. Mladić je nešto nerazgovjetno mrmljao, lamatao rukama i pokušao ustati. Kad je otvorio oči i ugledao šerifovo lice, glasno je opsovao.

– Reci sve što želiš – predloži Stuart. – Kad završiš, ja sam na redu.

– Nemam ništa protiv tebe, Stuart. Jednostavno ne podnosim ovčare. A kad je taj gad spomenuo Dorindino ime, potpuno sam poludio. Uh, bolje da to zaboravim!

Stuart se dvoumio bi li mladiću rekao da mu je otac ubijen. Znao je da to nije pošteno tajiti ali je isto tako bio svjestan da trenutak nije najpogodniji. Mladić će to ionako uskoro saznati. Bojao se kako će reagirati ostali kad saznaju za smrt najvećeg pobornika kravara. Sada samo reče:

– Bruskell je pristao da još neko vrijeme ostane na Picture Rocku. Nadam se da im nitko neće stvarati probleme.

– Neće – Broughton se nasmiješi. – Zašto bismo ih dirali? Dokle god ne pokažu apetit prema dolini Cibecue, pustit ćemo ih na miru. I sam znaš koliko nam je stalo da nam ne pregaze i unište livade.

Kad je mladić htio poći, Stuart doda:

– Popodne će vjerojatno biti istraga o smrti ove dvojice. Bilo bi poželjno da budeš u gradu. I tebi će biti postavljeno nekoliko pitanja.

Ne odgovorivši ni riječi Broughton izide.

Šerif pokrajine Navajo ponovno sjedne za stol. Bio je umoran i iscrpljen, a glavni je problem ostao neriješen. Trebalo je mnogo toga usaditi da bi se sačuvao mir u dolini Cibecueu i izbjeglo krvoproliće. Prije svega valja saznati tko je nepoznati ubojica...

VI

Jabe Broughton je krenuo prema hotelu »Warwhoop« s namjerom da odspava nekoliko sati i nadoknadi izgubljeni san. Na istoku se polako pomaljalo sunce. Još jedan dan na pomolu. I toliko toga što se u najskorije vrijeme mora riješiti!

Dan je sjedio za stolom i razmišljao o posljedicama nastalim prodajom svoga ranča Bar 4. Prije dvije godine kupio je ranč po umjernoj cijeni, ali su ubrzo poslije toga cijene goveda naglo pale i nije bilo izgleda da će se prilike u dogledno vrijeme poboljšati.

Zatim su došli izbori u pokrajini Navajo i on se kandidirao za šerifa. Izabran je s dva puta više glasova nego što ih je dobio Jabe Broughton. Odlučio je prodati ranč i preseliti u grad, pa je dao oglase u nekoliko novina u Arizoni i Novom Meksiku. Ubrzo nakon toga primio je pismo od Hoskinsa. Predstavio se kao tajnik tvrtke »Tucumcari Pool.« Bio je vrlo zainteresiran za kupnju ranča Bar 4 i Stuart ga je pozvao da pogleda ranč.

Hoskins je doputovao tjedan dana nakon toga. Bio je razgovorljiv i živahan čovjek. Razumio je mnogo stvari i o svemu je znao ponešto re-

ci. Na ranču je proveo nekoliko dana i nakon pomnog razgledavanja odlučio se na kupnju. Odmah je čekom platio pet tisuća dolara, a ostatak je obećao isplatiti za desetak dana. To je i uradio.

Uskoro je Stuart čuo da novi vlasnik prodaje sva goveda i otpušta radnike. Zatim je doveo nove ljude, objašnjavajući da njima manje plaća. To je u Stuartu izazvalo neki nemir. Znao je da se sprema nešto neobično. Kad je čuo da Hoskins preuređuje stare i podiže nekoliko novih zgrada, shvatio je da je problem znatno veći nego mu se u prvi mah učinilo.

Došao je zatim dan kad se na Picture Rocku pojavio Druce sa svojim stadom ovaca. Doveo je i pomoćne radnike i podigao odgovarajući logor. Stuart je odmah pošao do njega. Znao je da dolazak ovčara nikoga neće oduševiti, jer ovo je oduvijek bila zemlja goveda.

Druce je sa smiješkom objasnio da je on predsjednik »Tucumcari Poola« i da je, zajedno sa svojim prijateljima – članovima te tvrtke na putu za ranč Bar 4 – koji je nedavno njihovo vlasništvo u Arizoni.

Serif je odmah ponudio da otkupi svoj nekadašnji ranč. Druce ga je ismijao i odbio. Tako nešto nije dolazilo u obzir. Njihova se tvrtka navodno bavi samo kupovinom.

Stuart je pokušao mirno objasniti kako ljudi neće s oduševljenjem prihvatiti mogućnost da ovčari zauzmu područje iznad Tonto Rima i slobodno šecu po njihovoj dolini. Ako se to dogodi, krvoproliće će biti neizbježno.

Druce se na tu opomenu nije osobito iznenadio. Rekao je da je i prije vodio slične ratove s kravarima i da se mogućeg okršaja u dolini Cibecue ni najmanje ne boji. Ako ui-

stinu dode do ozbiljnijeg sukoba, država će priskočiti u pomoć.

Stuart se zabrinut vratio u grad. Odlučio je učiniti sve što je u njegovoj moći da ne dode do rata zbog kojeg bi se osjećao odgovornim.

A sada su se iznenada dogodila ova ubojstva!

Polako ustane. S mrtvoga Drucea pogled mu prijede na Campera... i oči mu se razrogače.

Noć s kojim je Meksikanac ubijen nestao je! Na njegovim je prsima ostala samo tamna rana i zgrušana krv.

Nije mogao vjerovati. Očima je bespomoćno lutao po sobi, ali ništa neobično nije opazio. Nož je nestao kao da nikad nije zaparao Camperova prsa.

Gorko opsuje. Optuživao je samog sebe što na to nije prije mislio. Mogao je nož staviti na sigurno mjesto. Sada nema ni taj dokaz!

Netko je od njega napravio budalu. Tyrone? Bruskell? Broughton? Bilo koji, jer od Camperove smrti nitko osim njih nije došao u ured.

Kome je bilo u interesu da otkloni trag smrtonosne oštrice? To je moglo biti samo djelo ubojice. Ili je to učinio netko tko ga je pokušao zaštititi? U svakom slučaju u pitanju nije običan ubojica.

– Nož se pripisuje ovčarima – mrmljao je. – To je njihov način obračunavanja.

Možda su sva ta ubojstva posljedica obračuna i osvete za nešto što se dogodilo u prošlosti, nešto sa čim Cibecue nije ni u kakvoj vezi.

S ulice dopru koraci. Netko se približavao vratima. Dan se okrenuo s revolverom u ruci. Trenutak zatim vrata se širom otvore. Iza Nipa Wingatea ušao je još jedan čovjek: Allen.

Stuart mu kimne, pa reče:

– Žao mi je što smo te tako rano izvukli iz kreveta, Allen. Odnijeli ste Broughtonov leš iz drvoreda?

Allen kimne i krene prema mrtvacima. Stuart nije mogao čekati da Alle prvi progovori, pa nestrpljivo upita:

– Što misliš Allen, koji je ubijen prvi?

– Druce – promrmlja mrtvozornik.

Wingate je čistio lulu, polako i pažljivo. Pogleda Stuarta i reče:

– Mislio sam da je najbolje ako uzmem nož kojim je Campero ubijen... – Vidjevši neobičan izraz na Stuartovom licu ušuti.

Dan ga je nekoliko trenutaka hladno promatrao. Činilo se kao da ne može pronaći pravu riječ kojom bi se obratio svom zamjeniku.

– Ha, nešto si iznenađen – reče Nip kad završi sa čišćenjem lule. – Nisi valjda tražio taj vražji nož?

– Ne, nikako – podrugljivo će Dan. – Slutiš li uopće, na kakve si me muke naveo tim svojim blesavim činom? Smatrao sam da je samo ubojica bio kadar odnijeti nož. Okrivio sam nekoliko ljudi...

– Na koga si posumnjao? – znatiželjno upita Allen.

– Trojica su bila ovdje od trenutka kad je Compero ubijen: Tyrone, Bruskell i Jabe Broughton... Prije svega sumnjao sam na njih. Wingatea isključujem – odgovori šerif, ponovno sjedne, pa nastavi:

– Bruskell se došuljao tiho poput miša malo pošto si ti otišao, Nip. Pojavio se na vratima s uperenim revolverom. Ni sam ne znam kako, ali kad sam se okrenuo, bio je tu. Čini se da još ne zna za Calovu smrt. Do vraga, ne znam u kakvom bi interesu ijednom kravaru bilo da se riješi starog Cala?

– Zar misliš da je to moguće? – upita Wingate. – Pa svi znamo da

je ubijanje nožem stari trik ovčara! Nijedan kravar ne bi nožem na prijatelja!

– I o tome sam razmišljao, ali ni u to ne možemo biti potpuno sigurni.

– Znaš li ijednog kravara u ovoj zemlji koji je optužen zbog ubijanja nožem? – upita Allen.

– Ne – kratko odgovori šerif – ali to ne isključuje mogućnost da je to doista učinio netko iz Cibecuea. Tako nešto se do sada nije dogodilo, ali opet... Bruskell bi to zacijelo nazvao »nepredvidljivošću«.

Čuvši ovčarevo ime Danovi se su-govornici namršte. Činilo im se da se Stuart suviše prijateljski ponaša prema ovčarima. To ih je čudilo to više što je donedavno i on bio govedar. Stuart je shvatio o čemu razmišljaju, ali ništa nije rekao u svoju obranu.

– Jesi li što saznao, Nip, kad si išao po Broughtona? Imaš li ikakvih novosti?

– Ne – promrsi Wingate i otpuhne dim.

– Nema nikakvih tragova – dodade Allen. – Čuo sam, Stuart, da je Jabe Broughton poslao po pomoć.

– Znam – zamišljeno odgovori šerif. – Znači, u drvoredu niste otkrili ništa značajno?

Allen se namršti, a Wingate pročišti grlo.

– Veći dio vremena proveli smo tražeći nož kojim je ubijen, ali nismo imali sreće. Mislim da se ubojica u međuvremenu vratio, kako ne bi ostavio nikakav trag.

Zavlada neugodna tišina. Nakon dulje stanke Stuart reče:

– Tko god to bio očito ima svoj način. I dobre živce. Pokazao je hrabrost i vještinu bacivši nož kroz otvoren prozor i ubivši Campera.

Allen je mračno kimnuo.

– Ne mislim da ga je na sve to

navela hrabrost. U životu je strah najveći pokretač. Po nož kojim je ubio Broughtona vratio se samo zato što se bojao da ga taj predmet ne otkrije. I Campera je ubio iz straha. Osim toga – doda mrtvozornik – nož je oružje kojim se služe samo kukavice.

– Mislim da imaš pravo – suglasi se Wingate.

– Na žalost, ja se ne mogu suglasiti s vama – reče šerif. – Mislim da je ubojica sve osim onog što ste spomenuli. Nije strašljivac. Hrabar je i odlučan. Točno zna što hoće i ničega se ne boji. Imao je jačih razloga da ubije Drucea i Campera, a vjerojatno se isto odnosi i na Cala Broughtona.

Šerifovi su sugovornici ostali bez riječi.

– Kad je Wingate otišao po tebe, Allen – nastavi Stuart – izišao sam na vrata. Tek što sam stao, netko je iz tame pucao. Mislim da je napadač imao pušku. Morao se nalaziti negdje iza korala. Zato ću malo obići okolo. Ne očekujem da ću bilo što otkriti, ali svejedno.

Kad su ga Wingate i Allen upitno pogledali, upita:

– Izgleda li to djelo čovjeka kojim upravlja strah?

– Oh, da – promrmlja Allen. – Vjerojatno se bojao da ćeš ga otkriti. Uzeo je pušku i pored mračnog korala čekao trenutak kad ćeš se pojaviti. Smatrao je to najpogodnijom prilikom i zato je pucao.

– Ne bih baš tako rekao – odgovori šerif. – Taj je čovjek i te kako dobar strijelac. Za milimetar sam izbjegao sigurnu smrt. Sumnjam da bi se tako ponašao da je u paničnom strahu. Barem ne bi bio toliko hrabar.

– Ako nekog osumnjičiš, ne bi trebao računati na Jabea Broug-

hton kao mogućeg ubojicu – reče Allen.

– Zašto? Jabe je baš takav tip...

– Jak na jeziku – doda Wingate. – Nosi dva revolvera, a zna pucati samo desnom rukom. Ni vrata ne bi pogodio lijevom. Zašto onda nosi dva revolvera? Zato da bi se pravio važan.

– Problem s Jabeom je to veći – nastavi Allen – što pati od kompleksa manje vrijednosti.

– Pa, za sada ne sumnjičim ni jednog od njih trojice. Bio sam zabrinut vidjevši da je nož nestao. To me je navelo da koješta zaključujem o ubojici. Nip, što si učinio s nožem?

– Stavio sam ga na tvoj stol – reče Wingate, a zatim naglo ušutiti.

– Gdje je onda? – hladno će šerif. – Ne vidim ga na stolu.

Wingate pogleda bolje i opsuje.

Bilo je točno: na stolu nije bilo nikakvog noža.

– Onaj smrdljivac! – promrmlja Wingate. – Tko je to drugi mogao učiniti ako ne on!

Stuart je brzo razmišljao. Ako je Wingate doista ostavio nož na njegovom stolu, onda ga je uzeo jedan od one trojice: Tyrone, Bruskell ili Broughton. Koji?

– Ne vjerujem da ćeš spriječiti rat između ovčara i kravara, Stuart – reče Allen. – Kad se proširi vijest o ubojstvima, nitko više neće smiriti duhove. Bojim se da ovi leševi već znače početak rata oko pašnjaka. I nije u to umiješan samo jedan čovjek.

– U Cibecueu postoji samo jedan ubojica. Ponavljam, samo jedan! A taj voli hladno oružje poput noža!

Nip Wingate slegne ramenima i otpuhne dim.

– Govoriš kao da znaš više od

onoga što govoriš, šerife – reče mu Allen. – Uostalom, znaš li tko je taj? – Trenutak ga je ispitivački gledao, potom doda: – Misliš da ga možeš uhvatiti?

– Da, uvjeren sam da ću ga uhvatiti. A u dolini Cibecueu neće doći do rata dokle god ja nosim ovu zvijezdu!

VII

Wingate i Allen zatim iznesu tijelo Caspara Drucea, a Stuart je zastao na otvorenim vratima i zagledao se u izlazeće sunce. Crvena boja se na obzorju polako pretvarala u čudesno zlato, što se u daljini prelijevalo preko usnule zemlje.

Bilo je gotovo nemoguće da se toliko toga može dogoditi u jednoj noći. Ipak, u razmaku od samo jednog sata poginula su trojica.

Zatvori vrata i polako krene ulicom. Razmišljao je što će se dogoditi kad se u Cibecueu sazna da je njihov šerif prodao imanje ovčarima. Što je najgore, on im ništa neće objašnjavati. Ranč je bio njegov i mogao je s njim raditi što je god htio.

Odlučio je uzjahati i na konju obaviti jutarnji obilazak. Sjeti se Bruskella i Dorindine maramice. Što je ona radila u logoru na Picture Rocku? Morao je sumnjati i u nju. Po onome kako je prethodne večeri ušla u njegov ured, mogao je zaključiti da je već tada znala za Druceovu smrt. Bila je uznemirena i zabrinuta.

U Cibecueu ljudi lako umiru. Dovoljno je da netko tek načas zažmiri i da se nade uz rub kolnika.

U divljini Arizone Cal Broughton je dugim i upornim radom stvorio najveće imanje, Circle B. Nitko ne pamti da je ikad prodao i pedelj zemlje. Novac za njega nije imao vrijednost, ali je zemlju smatrao da-

rom božjim. Kao i većina rančera, i on je morao imati neprijatelje.

Stuart pomisli da je možda jedan od tih neprijatelja odgovoran za Broughtonovu smrt. Netko koga je Cal oštetiio ili prevario. Da, tako je nešto moguće, zaključi dok se približavao ranču.

Iz dimnjaka se izvijao dim. Dorinda je već ustala. Pojavila se na trijemu s prednje strane kuće, odjevena za jahanje. Vidjela ga je i mahнула mu.

– Dolaziš u najbolje vrijeme za zajutak, Dan – povikala mu je.

Povela ga je u kuću a da mu nije pružila ruku. Što se od jučer izmijenilo među njima? Uz svu ljubaznost djelovala mu je hladno.

Zajutarkovali su u kuhinji zajedno s Blinkyjem Evansom, a onda neko vrijeme razgovarali za kuhinjskim stolom. Predradnik je spominjao moguće nevolje zbog ovčara. U Cibecueu to je uglavnom bio predmet svih razgovora.

Dan čak nije ni vidio što jede. Razmišljao je o Dorindi. Pitao se što je sve vidjela u logoru na Picture Rocku.

Kad je Evans izišao, Stuart tiho reče:

– Sinoć su ubijeni Druce i njegov glavni pastir.

– Jesi li pronašao tko je to učinio? – upita Dorinda.

– Još nisam. Mislio sam da mi ti možda možeš nešto reći.

– Ja? – Nasmiješila se. – Otkud ti takva pomisao, Dan? Kako bih ja mogla bilo što o tome znati?

– Samo sam pitao, Dorinda.

– Zašto baš mene? Ne družim se s ovčarima.

– Mislio sam da si možda prošle noći bila nedaleko Picture Rocka i da si nešto vidjela.

– Ja? Misliš da sam tamo išla? Zašto bih?

– To sam se i ja pitao, Dorinda.

Ona ga zabrinuto pogleda, ali ništa ne reče.

– Tvoj otac je... – Stuart je oklijevao, zatim doda – ... sinoć ubijen.

Probljedila je kao da joj je istekla posljednja kap krvi. Usne su joj zadrhtale. Bio je to šok. Do tog trenutka nije ništa znala o očevoj smrti.

Polako je ustala i jedva čujno rekla:

– Mislim da je najbolje da sada odeš, Dan.

Prišla je prozoru i zagledala se u dvorište. Stuart stane iza nje.

Jahač je upravo sjahao. Polako se okrenuo prema kući i ušao.

Jabe se polako približavao šerifu. Zastao je nekoliko koraka pred njim i jedva primjetno kimnuo na pozdrav. Bio je očigledno bijesan što ga vidi na ranču.

– Mislim da sam ti rekao mišljenje svoje sestre o ovčaru ljubavniku. Dorinda se s takvima ne druži. Koliko se sjećam, upozorio sam te da se držiš što dalje od našega ranča.

Stuart ni ovaj put nije planuo. Savršeno je znao vladati svojim osjećajima.

– A ja sam tebi rekao da se ne udaljavaš iz grada dok ne prode istraga, Jabe. Zašto se nisi pridržao mojih naredenja? – hladno upita.

Dorinda ih je šutke promatrala. Vidjela je kako se Jabeovo lice mračí, a usne podrhtavaju.

– Naredenja! Ne poštujem nikakva naredenja smrdljivih ovčara. Pokazat ću ti...

Trenutak zatim Jabe zatetura, a iz kuteva usana poteče mu krv. Stuart ga je snažno udario u lice. Jabe je promumljao neku psovku.

– Kad nešto naredim, onda to

treba poštivati i izvršiti – doda Dan. I tako će biti dokle god nosim ovu značku, Jabe! A sada uzjaši pa ćemo u grad!

Jabe se okrenuo i bez riječi poslušao. Šerif je strpljivo čekao dok se mladić udaljio iz dvorišta, a onda i on uzjaše.

Odlazeći još se jednom okrenuo prema kući.

Dorinda je stajala kraj kuhinjskog prozora. Čudno ga je gledala, a potom se naglo okrenula i nestala.

Kad je došao u glavnu ulicu Cibecuea, šerif se zaustavio ispred saluna »Bucket of Blood«. Uspeo se na trijem i tu ostao nekoliko minuta.

Glyman je kraj točionika razgovarao s nekim čovjekom. Stuarta je zanimalo oko koga se trudi debeli vlasnik ranča Bar 3. Bio je to, naime, tajanstveni stranac kojega je već vidio.

Promatrao ih je još neko vrijeme, a zatim se okrenuo i pošao prema svom uredu. Jabe još nije stigao u grad. Dorindin brat je očigledno izbjegavao susret sa šerifom.

Stuart naglo zastane jer ga je netko zvao. Za njim je jurio Wingate.

– Jesi čuo najnovije vijesti? – upita Nip.

– Ne znam na što misliš.

– Po Cibecueu se priča da je Jabe Broughton poslao po pomoć da bi sredio problem s ovčarima. Ako je istina, trebao bi doći jedan od najbržih revolveraša u zemlji.

– Tko?

– Cortaro!

– Sve mi se čini da je u pitanju stari obračun, naime dug što se prenosi s pokoljenja na pokoljenje. Možeš li mi nabrojiti neke ljude koji su čitav život proveli u ovom kraju?

– Nema ih mnogo – zamišljeno će Wingate. – Applejack Smith, na primjer. Zatim stari Marlano... živi nedaleko Haystack Buttea... i Jake Haskins. Svi ostali su uglavnom kasnije došli u Cibecue. Nisu ovdje rođeni.

– A Cal Broughton? On je jedan od pionira.

– Da.

– Tako, dakle. Neke stvari postaju jasnije. Poveži se s Marlanom i Haskinsom i ispitaj što znaju o Calovim starim sukobima, ako ih je imao. Nije mogao stvoriti imanje poput Circle B a da pri tome nikome ne stane na žulj. Pokušaj saznati postoji li veza s Druceom ili Bruskellom.

– A Smith?

– S njim ću ja razgovarati.

Wingate krene prema uredu, a Dan prema gradskim stajama.

– Da, u ovom kraju proživio sam čitav život – pričao je slabašni starac. – Upoznao sam mnogo ljudi, dobrih i zlih, kako to već jest u životu. Dolazili su i odlazili, a ja sam zauvijek ostao ovdje. Čini se da prije Drucea nitko nije bio tako zainteresiran da ostane. Čuo sam da si ovčarima prodao imanje nedaleko Showlowa.

Stuart je namjerno prečuo Smithovu posljednju rečenicu. Iz bisaga je izvukao bocu oštrog pića i pružio je starcu.

– Nije loše – reče starac otpivši gutljaj, pa upita: – Zašto si došao, šerife? Što želiš saznati?

– Vidio si Drucea, onog ovčara?

– O, da! Vidio sam ga. Bio je u gradu prije dva-tri dana.

– Jesi li ga možda i prije vidio? Da li je davno nekad dolazio u grad?

– Ne, koliko se sjećam – spremno odgovori Smith.

– A Bruskell?

– Bruskell? Tko je taj?

Stuart mu objasni.

– Nikad nisam čuo za njega.

– A što je s Jabeom Broughtonom? Da li je dolazio u sukob s ljudima u Cibecueu?

– Do vraga – zabrinuto će Smith – otkad ga znam mladić neprekidno izaziva gužve. Nikad nisam vidio takvog čovjeka. Zao je, osvetoljubiv. Nema ništa od starog Cala.

– A Cal? Zacijelo je morao imati mnogo neprijatelja. Ljudi su mu zavidjeli zbog Circle B. Da li netko od tih još živi u blizini?

– Svakako, morao je imati neprijatelja, kao i svaki drugi živi čovjek – polako će Smith. Činilo se kao da su mu misli odlutale daleko u prošlost. – Da, imao je neprijatelja. Znaš, u mladosti je Cal bio opasan čovjek. S njim se nitko nije mogao tek tako poigravati.

– Da li ijedan od tih neprijatelja još živi u Cibecueu?

– Ne, koliko ja znam. Hoću reći, Cal se znao riješiti svih neprijatelja. Bilo je kao neko pravilo svatko tko se na bilo koji način suprotstavi Calu prekonać nestane.

– U to vrijeme vladalo je prilično bezvlade?

– Svatko je imao revolver i sam je krojio pravdu. Calov je zakon bio prilično oštar, moćan, rekao bih.

– Odlazio je na Circle B?

– O, da – odgovori starac i otpije još jedan gutljaj. – Često smo se sastajali. Cal je volio društvo, ali ga je Dorindina majka uspjela obuzdati, pripitomiti. Imala je jak utjecaj na njega. Umrla je kad se Dorinda rodila.

– Počivala u miru! – reče Stuart.

– Bila je ovo nemirna zemlja – sjetno će starac. – Sve se sredivalo

šakama i revolverima. Svi smo teško živjeli. I slično umirali. Svi smo mnogo griješili. Calova je najveća greška bilo što se po drugi put oženio. Međutim, od života ipak najviše dobiva onaj tko griješi. Onaj tko se boji grešaka, boji se i života. Cal Broughton se nikad ničega nije bojao.

– Dorindina je majka, dakle, bila Broughtonova druga žena?

– Ne. Jabeova majka. Najprije se oženio Dorindinom majkom. Nakon njene smrti, živio je pet-šest godina kao udovac, a onda je upoznao Gracie Kelvan. Vodila je gostionicu u Holbrook. Ni ona nije dugo živjela. Umrla je nedugo nakon Jabeovog rođenja. – Smith znatizeljno pogleda Stuarda. – Pa zašto mene ispituješ? Zašto se ne obratiš Calu Broughtonu? On bi ti mogao mnogo više reći.

– Cal je sinoć ubijen.

Starač ga je gledao, a zatim pruži ruku prema boci. Kad je bila prazna, baci je u kut staje i rukom obriše usta.

– Tko je to učinio?

– Pokušavam saznati. Što ti misliš, kome bi to u ovom kraju najviše odgovaralo?

– Iskreno da ti kažem ne znam. Možda je to uradio netko od tih prokletih ovčara.

– Druce i njegov glavni pastir Campero su također sinoć ubijeni.

– Do vraga! – zapanjeno će starač. – Čini se da je rat za pašnjake počeo...

– Jesi li siguran da se ne možeš sjetiti nijednog Calovog neprijatelja koji još živi u ovom kraju?

– Ne – odlučno odgovori Smith.

– Nikog se ne sjećam.

– A imaš li na pameti nekoga tko ovdje ne živi, ali još smišlja kako da se osveti Calu?

Smith je nekoliko minuta šutio.

– Ne – reče na kraju.

– I ne znaš nikoga tko bi se radovao da mu se Cal makne s puta?

– Takvih je mnogo.

– Netko tko bi se odlučio na hladno ubojstvo?

– Aha! Tu smo, dakle! Zato si siguran da nije u pitanju rat između ovčara i kravara.

– Sva su trojica ubijena na isti način. U pitanju je jedan ubojica.

– Ali je možda to učinjeno zato da bi objavio početak rata. U međuvremenu netko je na račun toga sradio neki svoj stari dug. Kojeg je kalibra bio revolver?

– Nisu ubijeni revolverom nego nožem!

VIII

Dan Stuart je nepomično sjedio za svojim stolom u uredu. Samo bi zujanje pokoje muhe prekinulo tišinu. Bio je umoran i zabrinut. Misli su mu se ponovno vraćale na Dorindu.

Nešto se izmijenilo u njihovim odnosima. Zar je on što pogriješio? Zašto ga je onako čudno gledala s kuhinjskog prozora? I zašto se okrenula i nestala a da ga nije pozdravila?

Zacuje korake ispred ureda, a onda se vrata širom otvore.

– Udi, Haines.

Čovjek se nervozno ogledavao.

– Što te muči? – upita Stuart.

– Oni plakati što ih je Wingate polijepio po gradu... Je li to istina?

– Istina je. Raspisana je nagrada od tisuću dolara za onoga tko da neke obavijesti o ubojici u Cibecueu. Novac će biti podijeljen razmjerno vrijednosti takvih obavijesti. Ako znaš nešto s tim u vezi, da čujemo.

– Ovaj... ne znam... Mislio sam da je to možda Vic Tyrone. Nadam

se da ćeš zadržati u tajnosti to što sam ti rekao.

– Svakako.

– Čuo sam da je na tebe noćas pucano. Je li to istina?

– Da. Gdje si čuo?

– U »Bucket of Bloodu«. Prije nego što se to dogodilo, vidio sam Tyronea kako izlazi s puškom pod rukom. Krenuo je prema koralu na suprotnoj strani ulice...

Stuart ga zamišljeno pogleda.

– Znaš li još što?

– Do vraga, zar to ništa ne vrijedi?

– Ne znam. Možda vrijedi, možda i ne. Obavijestit ću te da li je bilo od koristi.

Haines krene, pa zastane oklijevajući.

– Bolje da Vicu ne spominješ moje ime – zamuca – Imam ženu i troje djece. Vic je... Ne bih ovo nikad rekao da nisam u škripcu s novcem.

– Ne brini, Haines. Ovo ostaje među nama.

Dakle, Vic Tyrone je viden s puškom. Možda Haines ima pravo.

Nedugo nakon njegovog odlaska, ponovo su se začuli koraci. Malo zatim ude Glyman, vlasnik ranča Bar 3.

– Želim razgovarati s tobom, Stuart.

– Izvoli.

– Sinoć je ubijen Cal Broughton. Zašto nam to nisi rekao?

– Nisam smatrao poželjnim da u kritično vrijeme kakvo je bilo sinoć proširim po gradu vijest o Calovoj smrti. U salunu je bilo krcato i prilično veselo. Kauboji su trošili svoje zarade. U takvoj atmosferi jedva bi dočekali povod za malo uzbuđenja.

– Počinjem misliti kako ti ne želiš da se ikad ista dogodi, šerife. Mislim da smo se doista usrećili što smo te izabrali.

– Izabran sam zato da održavam red i mir u ovom gradu.

– Omogućili smo ti da se dočepaš te zvijezde i sada svi zajedno možemo uživati u tvom novom zaku.

– Onda ste glasali za pogrešnu osobu – hladno će Stuart. – Zakon kojeg zastupam ne opredjeljuje se ni za čiju stranu, bili u pitanju ovčari ili kravari.

– Doista? Onda možda nećeš još dugo zastupati takav zakon, Stuart. Nikad nisam imao visoko mišljenje o ljudima koji brzo mijenjaju stranke.

– Takav nas razgovor nikamo neće odvesti, Glyman.

Rančer ga nije slušao.

– Po gradu se priča da si svoj ranč prodao Druceu i njegovim prijavim ovčarima – procijedi. – Želim od tebe čuti da li je to istina.

– Istina je – mirno odgovori Stuart. – Jesi li čuo i to da je noćas ubijen i Druce? I to prije Broughtona... Što imaš na to reći?

– Mislim da je to jako dobro! Da znam tko je to učinio, dodijelio bih mu orden!

– Bojim se da nisi baš razuman, čovče! Kako možeš tako govoriti?

– Ne tiču mu se tvoja vlast i tvoje špekulacije! Prisjela mi ta lakrdija!

– Misliš li to ozbiljno, Glyman? Čovjek iznenada problijedi i korakne prema vratima. Stuart je djelovao vrlo opasno.

– Šalje li te tko ili su to tvoje velike misli?

Glymanove usne su bile suhe. Pokušao se nasmiješiti.

– Čuo si što sam pitao? Da li te netko poslao?

– Da. – Glyman zadržće.

– Tko?

Rančer se poput preplašene živo-

tinje osvrtao oko sebe, kao da traži rupu u koju bi najradije nestao.

– Jabe Broughton? – upita Stuart.

– Ne! – prošapće Glyman.

– Vic Tyrone?

Videći da Glyman oklijeva, Dan se jedva primjetno nasmiješi. Htio je nešto reći, ali je strpljivo čekao da Glyman kaže svoje.

S ulice su se ponovno čuli koraci, a onda u ured utrči Obe Shelty.

– Šerife – počeo je važnim glasom – mislim da nas dvojica više nećemo surađivati. Protiv mojih principa je svako druženje s ovčarima!

– Napokon i ti imaš neke principe – podrugljivo će Stuart. – Vraški će mi nedostajati tvoja pomoć, Obe.

– Pokušavaš li biti zabavan?

Stuart nezainteresirano slegne ramenima i okrene se Glymanu.

– Možeš ići, Shelty. I ubuduće pazi s kim se družiš. Kad se drugi put nađeš u salunu, stavi malo vate u uha i ne uzmi ozbiljno sve što ti se kaže. Čini se da »Bucket of Blood« loše djeluje na tebe.

– Idi do vraga, Stuart! – uvrijeđeno poviče Shelty. – Budi pristojan pa me slušaj dok ti govorim! Čovjek koji prodaje svoje prijatelje nije vrijedan da nosi šerifovu zvijezdu!

Prije nego što je Glyman uspio shvatiti što se događa, šerif je skočio i rukama podignuo Shettyja, pa ga poput vreće bacio kroz otvorena vrata na ulicu.

– Ovo je samo početak, Shelty. I upozorenje – reče Stuart. – Slijedeći put bit će okrutniji.

Glyman je preplašeno gledao šerifa, a zatim je gotovo na prstima izišao na ulicu.

Shelty je tapkao rukama po pra-

šnjavom kolniku, kao da je nešto izgubio.

– Nadam se da ćeš pravodobno prenijeti poruku svojim prijateljima – dobaci mu Stuart. – I da se ni jedan od njih neće uskoro ovdje pojaviti.

IX

Laganim kasom Stuart je jahao iz grada. Nije više razmišljao o glupom Shettyju. Više ga je zanimao Vic Tyrone, vlasnik ranča Flying Star, kojem je sada jahao u posjet.

Neki od najbližih susjeda osumnjičili su Tyronea za krađu stoke. O tome se pričalo po gradu, ali nitko nije imao dokaza. Tyrone je bio inteligentan čovjek. Vješto je znao izbrisati svaki trag za sobom.

Da li je baš Tyrone ta nepoznata opasnost? Dan je čitavo vrijeme imao na umu i tu mogućnost, ali nije bio zadovoljan tom pretpostavkom. Osjećao je da mu u čitavom slučaju nešto izmiče iz ruku.

Oko njega su se prostirali beskrajni pašnjaci. Dan je bio lijep i sunčan, a Stuart je bio umoran i pospan. Prerijski mir još više ga je uspavljivao i mučio se da ostane budan.

Trebalo mu je oko dva sata da iz Cibecuea stigne do Flying Stara. U daljini je vidio obrise zgrada. Ranč je bio na lijepom mjestu, u podnožju šumovitog brijega.

Nekoliko se radnika vrzmalo oko korala kad je Stuart dojahao na ranč. Šerifov dolazak očigledno ih nije oduševio. Hladno su ga pozdravili i nastavili posao.

Prednja vrata zgrade i krovovi bili su zatvoreni. Izgledalo je kao da unutra nema živog bića.

Stuart je sjahao i upitao jednog čovjeka:

– Je li Vic u kući?

Čovjek pogleda prema zgradi, ali ništa ne odgovori. Zatim rukom lijevo klizne po opasaču. Onaj do njega reče:

— Možda.

* * *

U najvećoj prostoriji glavne zgrade ranča duž čitavog zida nalazio se veliki kauč prekriven crvenim gunjem. Na stolicu kraj kauča bila je poluprazna boca i nekoliko neopranih čaša.

Tik ispod prozora sjedio je Vic Tyrone.

Bio je to plecat muškarac, dugih ruku i tankih prsta. Kosa mu je bila ridasta sa sijedin pramenovima. Oči su mu bile sitne i utonule, s crvenkastim rubom od pica. Na čelu se isticala velika brazgotina.

Sjedio je nepomično pred stolom, zagledan u polupraznu bocu i razmišljao o sestri Jabea Broughtona.

Tek je nedavno spoznao da ga ta djevojka vraški zanima. I sam je zbog toga bio iznenađen, jer žene mu u životu nikad nisu bile važne. Njegovo bi zanimanje trajalo kratko, a oduševljenje splasnulo prije nego bi shvatio s kim je uopće bio. Međutim, ovaj put je nešto drugo. Već se tjednima nije mogao osloboditi misli o Dorindi Broughton. No to nije bilo sve. Htio je da po svaku cijenu djevojka uskoro postane njegovom.

Pretpostavljao je da je Dorinda zaljubljena u drugog čovjeka, možda čak u Stuarta, ali je imao dovoljno snage da u mislima prekriži najvećeg suparnika i nesmetano uživa u sanjarenju. Dorinda bi svakako odbila šerifa kad bi njenu ruku zaprosio čovjek kao što je on, Vic Tyrone. U to je bio i više nego siguran.

U dubini duše zapravo nije bri-

nuo zbog djevojke. Bio je zamišljen zbog Stuarta. Znao je da mu je šerif neće tek tako prepustiti.

Stuart ima čeličnu snagu i odlučnost. Strpljiv je, jači od svih oko sebe. Međutim Vic je znao čekati i postići sve što želi. Za njega neuspjeh ne postoji. Mnogo je bilo situacija kad je vješto pobijedio svakog svog protivnika. Ne, neće dopustiti da mu bilo tko stane na put! Niti će odustati od svog plana! Rančer je predosjećao neprilike u skoroj budućnosti, to prije ako doista stane između šerifa i Dorinde.

Mora stoga pronaći način da ukloni šerifa. Od svih zamisli odmah je odustajao, jer Stuart nije bio običan čovjek. S njim mora taktično i oprezno. Što je više razmišljao o Stuartu, obuzimalo ga je sve veće nezadovoljstvo, bijes i gorčina. Natoči si ponovo čašu pica, ali ni to mu nije pomoglo.

Stuart je poput kamene stijene o koju je već mnogo ljudi razbilo vratove. Vic nije želio završiti na isti način u okršaju s tim čovjekom. Nije mogao čekati, jer je njegovo strpljenje kratkotrajno i nije se moglo uspoređivati sa Stuartovim čeličnim živcima. Morao je stoga sve okolnosti okrenuti na svoju stranu ako se želio osloboditi Dana Stuarta.

I uz najbolje okolnosti, mislio je, ništa ne jamči da će uspjeti.

S gorčinom se sjetio noći kad ga je Stuart ismijao pred prijateljima u salunu. Zakleo se da će se osvetiti ma koliko ga to stajalo! A sada se pruža prilika da odjednom izravna sve račune.

— Platit će mi! — promrmlja i ustane, pa nervozno počne šetati amo-tamo.

Razmišljao je o revolverašu pokoga je poslao Broughton. Možda će ga moći i on iskoristiti i platiti

da svoje oružje upotrijebi protiv Stuarta. O tome će još razmisliti. Sve ovisi kakav je taj čovjek. Čvrstoća značaja važnija je od brzine prsta.

U međuvremenu mora biti vrlo oprezan da ga kakav pogrešan potez ne bi odao i privukao šerifovu pažnju. Naježio se pri pomisli da bi Stuart mogao posumnjati na nje-ga.

– Ovcari! – procijedi. – Smrdljivi ovcari!

Kao da ima sedmo čulo, naglo se okrene prema prozoru. Ukočio se, pa opsovao. Stuart mu je, dakle, već na tragu.

Pripremi se za najgore. Izvuče revolver i pažljivo ga napuni, pa pojuri prema vratima. Bio je dovoljan jedan trenutak da se smiri. Shvatio je da ga takvo nagonско reagiranje neće daleko odvesti. Ako ga Stuart zbog nečega traži, treba ga pustiti u kuću. Povukao se i stao po srijedi sobe. Kažiprst mu je bio na obara-ču. Nosnice su mu lagano podrhta-vale, a oči tako suzile da je ostala crta uokvirena crvenkastim ru-bom.

Začuvši kucanje, promrmlja: – Udi.

Dan Stuart ude.

– Kako si, Vic?

– Udi i zatvori vrata!

Kad je to šerif i učinio, ne skida-jući pogled s ukočenog Tyronea, rančer upita:

– Što te dovodi ovamo po ovoj popodnevnoj spariři?

– U prolazu sam, pa sam svratio. Da, vraški je vruće.

– Žalim, Stuart, što te ne mogu ponuditi pićem, ali nikad ne držim piće u kući. U ovo vrijeme moglo bi loše djelovati. Kao što si sinoć i sam rekao, ovih dana moramo biti op-rezni i trezveni.

– Tako je, Vic, čuo sam da je Ja-

be Broughton poslao po pojačanje. Jesi li ti što čuo o tome?

– Pričalo se o tome sinoć u salu-nu, ali nisam se na te previše oba-zirao. Nadam se da ni ti nisi zabri-nut. Svi znamo da je Jabe prilično jak na jeziku. I on, kao i svi mi zna kako ne želiš da dode do bilo ka-kvog sukoba između ovčara i kra-vara u ovoj dolini. Ne vjerujem da bi se Jabe u tim okolnostima upu-štao u neke spekulacije.

– Drago mi je što to čujem – re-če Stuart, pa upita: – Što misliš o Bruskellu? Pretpostavljam da si ga vidio?

– Jesam – kratko će Tyrone. – Vidio sam ga. Nezgodan čovjek, kao što je bio i stari Druce. Da sam na tvom mjestu, ne bih u ovo vrijeme tako slobodno jahao okolo. Opasno je. Netko bi te mogao iz zasjede ubi-ti. Možda nepoznati ubojica iz Cibe-cuea!

Uz sav trud Tyrone nije uspio ni najmanje izmijeniti Stuartov izgled lica. I dalje je bilo bezizražajno. Nje-gova moć da tako prikriva osjećaje oduvijek je Tyronea dovodila do lu-dila. Nikad nije mogao znati što Dan zapravo misli. Vlasnik Flying Stara zadržće od bijesa.

– Hvala ti, Vic – reče Stuart. – Oprezan sam ali ne mislim da je tako opasno. Uostalom, taj nepo-znati se ne služi revolverom. To je netko koga znamo, netko iz Cibe-cuea. Obožava uglavnom oštricu noža. Možda o tome nešto znaš?

– Tko? Ja! – Tyrone se trudio da djeluje iznenađeno. – Nemam poj-ma. Znaš li tko bi mogao biti?

Stuart ne odgovori. Umjesto toga upita:

– Mora da je jutros bilo hladno oko korala – Vic?

Pogled mu se zaustavi na puški naslonjenoj u kutu uz zid. Tyrone

protrne. Pokuša nešto reći, ali nije vladao svojim glasom.

– Ne razumijem, Stuart – reče naposljetku očigledno zbunjen. – O kakvom koralu govoriš?

– Onom nasuprot mom uredu.

– Kakve to veze ima sa mnom? I kako bih, do vraga, znao da je jutros tamo bilo hladno? Svašta pitaš. Odakle ti ta misao, Stuart? Ne misliš valjda da sam se noćas motao oko koralu.

– Samo sam razmišljao – mirno će Stuart.

Tyroneovo se tijelo polako ispravljalo. Ruka mu je i dalje bila na opasaču i sada ju je polako počeo primicati oružju.

– Što želiš, prijatelju? – upita.

– Ništa. Samo sam razmišljao.

– Onda ovdje gubiš vrijeme. Imaš li još koje pametno pitanje?

– Nekoliko, Vic. Recimo, kad si posljednji put koristio onu pušku u kutu?

Tyrone se ponovno zbuni.

– Ne znam – promuća. – Otprilike prije desetak dana. Na što ciljaš?

– Baš je s takvom puškom netko sinoć stajao kraj koralu da gađa u mene... bolje rečeno, jutros.

– Sumnjaš na mene, šerife? Optužuješ me?

Stuart odmahne glavom.

– Nikoga ne optužujem, Vic. Pitaš me na što ciljam, pa sam ti odgovorio.

– Ne misliš valjda da sam morao odlaziti do koralu... Da sam hito, mogao sam..

– Svakako, Vic. Znam to. Mogao si doći do mene i kao čovjek reći sve što te muči.

Tyrone se zablene u sugovornika. Očekujući tračak milosti u njegovim hladnim očima.

– Idem sada, Vic – nastavi Dan.

– Moram prije mraka biti u gradu.

Imam pune ruke posla, i sam znaš. Pa, do videnja!

– Do videnja – s olakšanjem otpozdravi Tyrone.

Šerif se okrene prema vratima, otvori ih i izide.

Tyrone duboko uzdahne. Neko je vrijeme nestrpljivo koracao amotamo, mrmljajući.

– Opasan je – ali i njemu će uskoro biti izgrađen nadgrobni spomenik u Cibecue. Čak prije nego što se nada!

Bacio se na krevet i pokušao zaspati, ali ubrzo je ponovo bio na nogama. Izišao je, zalupio vratima i potrčao u dvorište.

– Shane! – poviče.

Malo podalje besposleno je sjedio neki čovjek. Lijeno se okrenuo prema Tyroneu.

– Da?

– S još nekoliko momaka potjerao stado prama Spotted Mountainu. Tamo će vam se prodružiti nekoliko Broughtonovih ljudi sa njihovim govedima. Možda i Blain. Ostanite tamo dok vam se ne javim.

– Hoće li to potrajati dugo?

– Ne znam. Možda. Ovisi o okolnostima. Ja sada idem na Circle B.

– Značajno se naceri. – Imat ćemo pune ruke posla.

– To je sve, gazda?

– Za sada.

– Što ako naidemo na šerifa? Iznenadit će ga što smo krenuli noću. Ne misliš li da je tako?

– Nema opasnosti da ga sretnete. Odjahao je u Cibecue. Zato sada krenite na posao. I vodite računa da povedete svu krzljivu stoku.

– Dobro, gazda.

Shane ustane i krene preko dvorišta. Odmah su mu se pridružila još dvojica što su dotad sjedili i slušali razgovor.

Nije dugo potrajalo i Tyrone je vi-

dio kako se goniči stoke u galopu udaljavaju od ranča.

Zadovoljno se osmjene i krene prema koralu. Odabrao je rasnog ždrijepca. Ni nepuni sat pošto je šerif otišao sa Flying Stara i Tyrone se našao u sedlu.

U Murdcoku, nedaleko svog ranča, odlučio večerati. Nije ni opazio ljubazne pogleda konobarice. Misli su mu bile na Cirole ranču B, kamo će stići čim se smrači.

Povečerao je i popio kavu, pa požurio iz gostionice. Skočio je u sedlo i u galopu nastavio put. Prešao je rijeku Carrizo i krenuo cestom prema ranču Broughtonovih.

Stigao je na ranč točno kao što je naumio. Jedan od radnika odmah je odveo konja, a Tyrone je krenuo u kuću.

Evans je jedio na pragu i pušio.

– Nadam se da si čuo što se dogodilo Calu? – upita predradnika.

– Da, čuo sam.

Tyrone je buljio u tamu.

– Čini mi se da ti se ja previše ne svidam, prijatelju?

– A što bi htio? Da skočim i izljubim te?

– Bolje skрати jezik, Evans! Od sad će sve na ranču drugačije izgledati. Sada je Jabe vlasnik.

– Da? Zar si očekivao da će biti drukčije?

– Jabe je moj dobar prijatelj, Evans – reče Tyrone, pa doda: I Dorinda.

– Jabe nikad nije imao dobar izbor – zijevne predradnik.

Rančer htjede produžiti. Oklijevao je trenutak, onda ipak upita:

– Je li tko došao?

– Ne znam. Koga očekuješ?

– Blaina i Sheltija. Skoro bi se morali pojaviti. I Glyman. Doći će još jedan prijatelj Cortaro. Jabe ga očekuje.

– Dosad nijedan od tih nije do-

šao. Ako mene pitaš, kuća i bez njih lijepo izgleda.

– Evans, predlažem ti da paziš što govoriš ako namjeravaš i dalje ostati na ranču. Kad se Dorinda i ja sredimo, onda...

– Što to lupetaš, čovječe?

– Kako?

– Rekao sam da lupetaš. Ne znam da bi se Dorinda htjela s nekim srediti, a najmanje s tobom.

Tyrone zakorači prema starom predradniku, potapša ga po rameu i reče:

– Pretjerao si, prijatelju, ali ovo ću ti oprostiti. Nadam se da shvaćaš kako je dovoljna jedna pogreška na riječ pa da ti zauvijek začepim usta?

– Pa ovo je slobodna zemlja. Čovjek ima pravo na svoje mišljenje.

– Ovisi o tome koliko imaš pameti i kako to koristiš.

Tyrone ga još jednom značajno pogleda i uđe u kuću.

X

Nip Wingate nije bio zadovoljan rezultatom posjeta starom Jakeu Hoskinsu. Gotovo ništa nije uspio saznati. Starac je bio djetinjast i senilan. Bilo je to izgubljeno vrijeme.

Prije nego što je krenuo prema gradu, namjeravao je obići starog Marlana, koji živi nedaleko Haystack Buttea. Međutim most na rijeci Salt upravo su popravljali i nije mogao prijeći rijeku. Jedan mu je radnik rekao da ne bi koristilo ni da je most prohodan, jer je cesta na suprotnoj obali potpuno zakrčena. Nip je, naime, bio u automobilu kojeg je šerif pokrajine Navajo uvijek imao na raspolaganju.

Vratio se u Cibecue neobavljena posla. Vidjevši da u šerifovom uredu nema nikoga, odlučio svratiti u

salun. Bio je pun prašine i želio je rashladiti grlo.

Naglo je zastao već na vratima. U salunu je bilo samo pet-šest ljudi, ali se osjećala čudna napetost. Svi su govorili gotovo u isto vrijeme. Mora da se nešto značajno upravo dogodilo, zaključio Wingate.

Prišao je točioniku no pipničar se nije na njega obazirao. Čekao je nekoliko minuta, a onda počeo nervozno lupkati novčićem. Poslužitelj mu, ne okrećući glavu, reče:

– Pričekaj sekundu, prijatelju.

– Već toliko čekam, čovječe! – plane Wingate. – Žurim.

Poslužitelj prepozna glas i nevoljko se okrene.

– Što je onima? – upita Wingate.

– Hm – promrmlja momak povjerljivo – ovo je značajan dan za povijest Cibecuea. Znaš li tko je u gradu?

– Mora da je u pitanju predsjednik države, sudeći po uzbuđenju – reče Wingate.

– Do vraga, nije smiješno! Znaš li tko je Cortaro?

– I sve je to zbog njega? Toliko uzbuđenje?

– Pa on je najveći revolveraš Zapada!

– Revolveraši nisu više na glasu. Nekad su bili mnogo značajniji, a danas su to plaćenici koji novac zaraduju ubijajući ljude sporije od sebe, ili im pucaju u leđa!

– Nip, nemoj da te čuje! Pazi što govoriš!

– Reci ću mu to u lice čim ga vidim – ljutito doda Wingate i krene prema vratima, zaboravivši na piće.

– Pričekaj! – poviče točitelj. – Bolje saspi u sebe nekoliko pića ako tražiš nevolje sa Cortarom. – Kad se Wingate okrenuo i vratio, doda: – Jesi li čuo kako je Stuart

danas izbacio Sheltija iz svog ureda?

– Uhu! – iznenadi se Wingate.

– To je prava novost!

Ispricaј mi što se dogodilo.

Slušajući ga Wingate ponovno osjeti staru odanost i povjerenje prema šerifu. Možda ga je u prvi mah potcijenio. Bio je pod utjecajem javnog mišljenja, ili se bojao, ili je postojao razlog kojega ni sam nije bio svjestan.

– Sada moram ići – reče i iskapice. Kad je došao do vrata, preko ramena je upitao: – Tko ti je to rekao? Sumnjam da bi se Obe sam hvalio.

– Glyman je bio tamo kad se to dogodilo.

– A, tako!

Nip Wingate se još jednom iznenadi, pa izade i produži prema uredu. Kad je došao do najvećeg dućana u gradu, vlasnik ga je ugledao i istrčao na ulicu.

– Što je nova, Maines? – upita ga Nip.

– Pstttt! Udi unutra!

Margate mu odmah pokaže kutiju punu noževa, što je između ostalih stvari stajala na polici.

– Pogledaj! – promuca pokazujući kutiju.

Šerifov pomoćnik zbunjeno je proučavao kutiju.

– I? – upita na kraju.

– Wingate, pogledaj!

– Pa gledao sam, čovječe! Što je? Kutija s noževima, pa što je u tome čudno? Tupi su ili koji im je vrag?

– Tupi? Zar si lud! – očajno će Haines Margate. – Nikad neću shvatiti zašto te Stuart uzeo za pomoćnika! Prebroji ih!

Wingate posluša. Kad je završio, reče:

– Petnaest.

– Da – plane Haines. – Petna-

est. – A sinoć, kad sam u sedam zatvorio, nabrojio sam dvadeset i jedan!

– Kako znaš da ih je bilo baš toliko?

– Kako znam? Pa tko vodi ovaj dućan?

– No, dobro. I to je sve?

– Pogledaj onaj prozor!

Wingate lijenim korakom krene prema prozoru. Nekoliko je trenutačno pažljivo promatrao, onda upita:

– Izgleda kao da je netko provalio, ha?

– Da, baš tako izgleda. – Haines je buljio u šerifovog pomoćnika. – I taj je nitkov odnio šest novih noževa!

– Nemoj to tako ozbiljno shvaćati – Wingate se naceri. – Mogao je uzeti i više.

– Zanima me što ćeš poduzeti?

– Zbog noževa ili osobe koja ih je odnijela?

– I jedno i drugo! – poviče ljutiti trgovac.

– O tome će obavijestiti šerifa. Mislim da će ga zanimati.

– I ja tako mislim! Zar ti ne shvaćaš značaj ove provale?

– Svakako. U Cibecueu očigledno postoji kradljivac koji slobodno šeće gradom.

Haines je zapanjeno gledao šerifovog pomoćnika.

– Svaka ti čast – promuća na posljatku.

– Slušaj – pokuša ga umiriti Wingate – ti misliš da je taj što je provalio u tvoj dućan onaj tajanstveni ubojica. I misliš da je sve žrtve ubio tvojim noževima. Pa, mislim da imaš pravo, ali šerif neće htjeti da se to pročuje po gradu. Da sam na tvom mjestu, Haines, držao bih jezik za zubima.

– Misliš da sam budala?

– Bit ćeš to uskoro samo ako o

ovome još kome pričaš. Uradit ću što mogu. Raspitat ću se po gradu. Možda je netko sinoć zamijetio nešto sumnjivo oko tvog dućana.

Zajedno su krenuli prema šerifovom uredu. Stuart se već bio vratio. Nip je to zaključio po tome što je njegov konj bio privezan uz ogradu. Kad su ušli nisu ga zatekli u uredu.

– Čekaj trenutak – Nip će Mainesu. – Moram potražiti šerifa. Vjerojatno je u blizini.

Wingate je žurnim korakom pošao prem restoranu. Nije htio trčati da ne bi privukao pažnju prolaznika.

– Moramo brzo u ured – reče šerifu koji je upravo jeo. – Doveo sam ti jednog čovjeka. Mislim da će te zanimati da porazgovaraš s njim.

– O čemu?

– O krađi u njegovom dućanu. Sinoć mu je netko ukrao šest noževa, noževa Bowie.

– Zna li tko je to učinio?

– Sumnja. – Zatim Wingate ispriča šerifu rezultat svog istraživanja – Haskins je nemoguć. Svašta mi je napričao, ali sve je nepovezano, besmisleno. Zamisli, rekao mi je da Jabe Broughton nije Calov sin! Budala stara. Mislim da je potpuno gotov.

– Što je rekao o Duceu i Bruskellu? Sjeća li se koga tko bi odgovarao opisu ove dvojice?

– Sjetio se jednog koji bi mogao biti Duce. To je neki Gale. Stari je posve podjetinjavio. Kad sam ušao u njegovu kolibu, nazvao me Shermanom i uperio pušku. Kako je lud, mogao me je i ubiti.

Nastavili su nekoliko koraka bez riječi. Onda Stuart upita:

– Što je s Marlanom? Jesi ga vidio?

– Nisam mogao preko rijeke.

Most je srušen. Popravljaju ga. Rekli su mi i da je cesta na drugoj obali zatvorena. No, ako je njegova pamet kao i Haskinsova, nećemo imati velike koristi!

Vani se brzo mračilo. U kućama su zapaljena prva svjetla. Samo je u Šerifovom uredu bio potpuni mrak.

– Zaboravio sam ti reći – reče Wingate – da je Cortaro stigao u naš grad.

Stuart šutke produži i uđe u ured. Gurne ruku u džep, tražeći šibice.

– Haines! – zovne Wingate.

Iz mračne sobe nitko ne odgovori. Šerif upali šibicu. Nip prokune. Hainesu nije bilo traga.

Stuart je upalio svjetiljku i stavio je na zid.

– Otišao! – kleo je Wingate.

Pobjegao – ispravi ga šerif.

– Misliš, namjerno? Zašto? Što to treba značiti?

– Mislim da je imao dovoljno vremena razmisliti o svemu, pa se predomislio.

– Ne shvaćam – mrmljao je Wingate.

Stuart iscrpljen sjedne na rub kreveta i sklopi vjede. Rekao je:

– Ako ubojica zna da Haines nešto sumnja i ako ga je vidio da ulazi u moj ured, onda Hainesa praktički više nema među živima. Haines je to shvatio i pobjegao.

– O, da! Imaš pravo. Ja sam mislio da je možda Vic Tyrone taj za kim tragamo – usudio se reći Wingate.

– Tyrone je možda u gradu, ili Haines samo misli da je Vic u gradu. Jutros mi je Haines rekao neke stvari o njemu.

– On?

– Da. Rekao je kako je čuo da je netko pred zoru pucao u mene. Čuo je pucanj, a malo prije toga vidio je

Vica kako s puškom ide prema našem uredu.

Wingate je zurio u šerifovo pospano lice. Bilo je očigledno da mu nedostaje odmor.

– Uh – reče Wingate više za samog sebe. – Pretpostavljam da si danas bio na Flying Staru.

– Jesam.

– I vidio Vicovu pušku?

– Istog je kalibra – kratko odgovori Stuart. Zaim izvuče ruku iz džepa i otvori šaku, pa pokaže čahuru koju je tog jutra pronašao u blizini koralja. – Nip – polako nastavi – smisli kako da dođeš do Vicove puške i da ispališ još jedan metak.

– Zašto? I baš ja?

– Zato što ćeš to lakše izvesti nego ja. Vic neko vrijeme vjerojatno neće tu pušku upotrebljavati. Koristit će neku drugu – objasni Stuart.

– Da, ali zašto moram pucati iz one puške?

– I tebi je potreban odmor, Nip. Vidim da se pomalo gubiš. Moramo usporediti čahure kako ne bi došlo do zabune.

– Znači, misliš da je Vic pucao?

– Ne bih sada još ništa tvrdio. Radije mi ispričaj što je Haines rekao? Koga je vidio?

– Ništa mi nije rekao. Čekao je tebe.

– Dobro, Nip. Odspavat ću jedan sat. Probudi me. Moram si pogledati Cortara, ali najprije se moram odmoriti.

Sljedećeg je trenutka već spavao.

Wingate ga je probudio točno nakon jednog sata... Točnije rečeno, trebao je uložiti dosta napora da ga probudi.

– Još bih tri dana mogao spavati – gundao je Stuart. Protrljao je oči

i ustao, pa izišao pred ured. – Sada je već bolje – reče kad se vratio.

– Ni ja se ne mogu pohvaliti da sam budniji – odgovori Wingate.
– Što ćemo sada?

– Mislim da bih ja morao običi plaćenog ubojicu. Prilično sam se naslušao o njemu tijekom nekoliko posljednjih godina. Uživa glas najboljeg revolveraša na Zapadu.

– Da, a to je bolje za nas. Lakše ćemo ga uhvatiti. Svi su ti momci oprezni dok se za njih ne pročuje, a poslije se ponašaju kao da im nitko ništa ne može. U najmanju ruku kao da su besmrtni. Međutim, uvijek ima i brzih i pametnijih.

– Nije preostalo mnogo takvih revolveraša – zamišljeno nastavi Stuart. – A da je po mome, uskoro ne bi bilo više nijednog. Nadam se da misliš kao i ja.

– Vraški isto.

Wingate je još neko vrijeme ostao nepomičan, a kad su se šerifovi koraci izgubili niz ulicu, značajno je odmahnuo glavom i ponovno počeo čistiti lulu.

– Čudak – mrmljao je. – Još ni sada ne mogu shvatiti da je mogao prodati svoj ranč Druceu i njegovim amigovima. Za to čovjek stvarno mora imati petlje. Vraški je hrabar. Zato sam uz njega.

XI

Zidni sat u salunu pokazivao je nekoliko minuta poslije osam kad je ušao šerif. Vladala je neuobičajena atmosfera. Salun je bio poluprazan. Nekoliko je ljudi stajalo oko okruglog stola u dnu prostorije.

Dvojica su bila u središtu pažnje. Jedan je od njih nepomično ležao na podu, drugi je poput sablasti stajao iznad njega. Sve su oči bile uprte u toga drugog čovjeka. Muškarac je bio neobično odjeven. Široki crni

sombrero bio mu je ispod brade zavezan uskom ljubičastom vrpcom.

Dan Stuart je odmah shvatio da to može biti samo čuveni Cortaro.

U salunu je vladala mrtvačka tišina. Nitko se gotovo i nije osvrnuo kad je šerif zastao na vratima. Svi su pogledi bili upereni u Cortara i njegovu žrtvu.

Iznenada se revolveraš naceri. Bio je to sablastan osmijeh. Očevici su, jedan za drugim, okretali glave.

– Samoobrana, amigo? – upita, pogledavši točitelja.

Klinn zbunjeno i preplašeno zažmirka sitnim, utonulim očima, pa promuća:

– Oh, da. Samoobrana.

– Ovaj je fazan – Meksikanac gurne vrhom čizme skvrčeno tijelo na podu – prvi potegao revolver, zar ne?

– Da, tako je – hitno odgovori Klinn.

Cortaro brzim pogledom odmjeri ostale.

– Vi, nadam se, u to ne sumnjate? Bilo je tako, zar ne?

Ljudi su preplašeno i gotovo istodobno kimnuli.

– Odlično! – Cortaro se nasmiје.

– Sada neka dvojica malo jačih iznesu leš, a ja zatim sve častim pićem. – Pogleda Klinna. – Natoči po tri za svakog, senjor. Za naše poznanstvo!

Klinn kliznu iza točionika, pa u hipu izvuče bocu i poreda čaše. Ako je tko od prisutnih i žalio zbog nesretne žrtve, morao je to čuvati za sebe.

Stuart se makne od vrata i nasloni uz zid. Cortaro se ponašao kao da ga nije opazio, ili je bio tako zaokupljen da nije imao vremena da vidi šerifov dolazak. Nekoliko ljudi okrene glave i kimne na pozdrav.

Šerif je strpljivo čekao...

Prošlo je manje od petnaest minuta kad su se vrata naglo otvorila i u salun je ušao gonič stoke s ranča Circle B. Pogled mu preleti salunom, potom se zaustavi na licu raspoloženog revolveraša, a onda odluta do zabrinutoga Klinna.

Prijede prostoriju i zastane pred tezgom, pa nešto došapne Klinnu. Ovaj pokaže na Cortara. Gonič stoke okrenuo se prema revolverašu i nekoliko trenutaka pažljivo ga promatrao. I onda mu pride i pruži presavijen list papira.

Cortaro je pročitao poruku i lijenno se nasmiješio.

– Dobro, amigo – reče. – Krenimo.

Poruku je razderao u sitne komadiće i bacio na pod. A tada mu pogled zastane na šerifu.

Nekoliko trenutaka gledali su se u oči.

– Amigo – prekine napetost Cortaro – kako to da mi nisi poželio dobrodošlicu?

– Zato što ovdje nisi dobrodošao. To je sve – savršeno mirno odgovori Stuart. – Revolverašima samo u zatvoru mogu zaželjati dobrodošlicu. Tamo još nisi bio... za sada.

U salunu ponovno sve utihne.

– Namjeravaš li se zadržati ovdje? – upita Stuart.

Cortaro slegne ramenima.

– Teško je predvidjeti što će se narednog trenutka dogoditi. Svim upravlja sudbina, senjor. Dobio sam poziv od Broughtona da neko vrijeme ostanem u njega. Kako dugo, ne znam. Tko bi to uopće mogao znati?

– Onda pazi što radiš. U ovom gradu revolveraši nam nisu potrebni. A čujem li, da si umiješan u neku gužvu, osobno ću se pobrinuti da odeš odavde.

– Je li to prijetnja?

– Obecanje – hladno odgovori Stuart.

Cortaro ga je zainteresirano promatrao. Zatim mu prsti lagano kliznu po opasaču, kao da tim pokretom želi naglasiti svaku riječ:

– Strašan si čovjek. I glup. Tko se god suprotstavi Cortaru zna se kako završi. Umire! I to istog časa!

– Lako je tek tako lupetati – hladno dobaci Stuart.

Ljudi oko njih skamenjeno su promatrali što će se dogoditi. Činilo se da će revolveraš svakog trenutka povući revolver. Vjerojatno je Cortaro to i namjeravao, ali ipak više nije učinio nijedan pokret rukom.

Trenutak zatim izišao je na ulicu, a iza njega gonič stoke sa ranča Circle B.

Naslonjen na zid, Stuart je još neko vrijeme slušao škripu sedla i topot konjskih kopita.

XII

Tyrone ude u glavnu zgradu na ranču Broughtonovih. Vrata su bila otvorena i Dorinda je čula korake.

Stao je pred djevojku, osmijehnuo se i rekao:

– Ugodnog li iznenađenja, Dorinda! Baš sam srećković. Bojao sam se da nisi kod kuće.

– Tražiš Jabea?

– On može čekati. Želim s tobom razgovarati, Dorinda. Uostalom, što bi me Jabe zanimao kad si ti u blizini? Hoćemo li ovdje sjesti ili ćemo izići?

– Žao mi je, ali ne osjećam se raspoloženom ni za kakav razgovor. Barem ne sada.

– Zašto ne želiš razgovarati?

– Strahovito me boli glava i baš sam pošla prileći. Možda će onda proći.

– Ne, glavobolja ne može proći kad legneš. Moraš samu sebe uvjeravati da te ne boli. Ta je metoda najbolja, ostalo ne pomaže. Zato ćemo sjesti na trijem i porazgovarati. Vidjet ćeš, začas će proći.

– Ne, ja uistinu...

– Dorinda – prekine je Tyrone – noć je kao stvorena za razgovor na svježem zraku. Uostalom, mogu postaviti dijagnozu tvoje bolesti. Osamljena si, a samoća boli. Potrebno ti je društvo. Netko poput mene, netko tko će ti znati reći pravu riječ. To je posrijedi, djevojko.

Dorinda je bila duboko obuzeta mislima i nije se obazirala na njegove isprazne riječi. Znala je da joj Vicovo društvo nije potrebno i od toga nije odustajala.

– Žao mi je, Vic, ali nisam raspoložena – reče kratko. – Možda drugom prilikom.

– Slušaj, djevojko, ja sam vrlo poslovan i zauzet čovjek. Ovaj put prešao sam s jedinom namjerom: da s tobom razgovaram. Izgovor »drugom prilikom« neće upaliti. Što misliš da sam tek tako ostavio sve brige na ranču i došao ovamo kako bi mi ti rekla da te boli glava! Moram te nešto pitati. Važno je. Hajdemo na trijem. Nećemo valjda čitavu večer ostati na nogama.

– Hoćeš reći da želiš mene osobno nešto upitati? – iznenađeno upita Dorinda.

– Upravo tako. I kažem ti da ćeš od tog pitanja potpuno ozdraviti – odgovorio je značajno se osmjehujući.

Dorinda ga je zbunjeno gledala. Sve joj je pomalo dopiralo do svijesti i postajalo jasno. Promatrala je njegovo zajapureno lice i sitne uto-nule oči, a onda se i protiv volje nasmija. Ne njemu, već ideji zbog koje je došao ovamo.

– Vic, nisi valjda došao da bi mi udvarao?

– A što ako jesam? Mislim da u tome nema ničeg lošeg. Zar nemam pravo?

– Ali, Vic, ja sam zaručena za Dana Stuarta. Namjeravamo se uskoro vjenčati. On ju je zabezknuto gledao.

– Zar... zar čovjeka poput mene možeš odbiti zbog te hulje?

Dorinda je šutjela, jer nije znala što bi mu odgovorila. Njegovo je lice postajalo sve crvenije, a oči sitnije. Bijesno je procijedio:

– A, tako! Radije njega, ha? No dobro, imat ćeš ga! Ili njega ili ono što ostane kad ga ja propustim kroz prste!

Okrenuo se i istrčao iz kuće.

Dan je iz saluna krenuo prema uredu. Polako je išao ulicom, razmišljajući o svemu što se u posljednje vrijeme dogodilo. Ni sada nije mogao u mislima mimoći Dorindu. Salijetala su ga raznorazna pitanja. Što se krilo iza njenog zabrinutog pogleda kad je prethodne večeri banula u njegov ured? Koje su tajne Caspar Druce i Cal Broughton zauvijek odnijeli sa sobom? Što je iza njihovog tragičnog kraja? Tko je to mogao zauvijek ušutkati Campera usred izlaganja njegove tajne.

Koji je čovjek postao sijačem straha u dotad mirnoj i spokojnoj dolini? Bio je to nepoznati i hladnokrvni ubojica koji je noževima ubio jednu po jednu žrtvu. Je li taj pucao i na njega dok je u cik zore stajao na vratima ureda? Da li je taj pucanj iz smjera korala trebao značiti samo upozorenje ili je morao donijeti smrt? Tko je ubojica? Hoće li ga uspjeti naposljetku rasrinkati? Da li će moći spriječiti rat za pašnjake?

To je sada najvažnije, no neće biti ostvarivo, mislio je, ako nepoznati ubojica ubije još jednog kravara. Znači, najvažniji je zadatak uhvatiti i kazniti čovjeka koji oštricom noža može nanijeti najveće zlo ljudima Cibecuea.

Mjesec je već izašao na istočnoj strani neba. Stuart obuzet romantičnim osjećanjem, pomisli kako bi bilo najbolje da s Dorindom može zauvijek nekamo otići i živjeti daleko od svega ovoga. Međutim, zasad su to samo sanje.

Sjetio se rastanka s Dorindom. Kad je počeo postavljati pitanja o ovčarevom logoru, djevojka mu je otvoreno odgovorila kako će biti najbolje ako odmah ode. To je i učinio, iako teška srca. Još se gore osjećao kad je, nakon sukoba s njenim bratom, pogledao prema prozoru kraj kojeg je stajala i kad ga je pogledala tako da se sledio. Taj je pogled htio zaboraviti.

Iznenada su potonule sve njegove nade. Tako je naša romansa završena, pomisli. Nije mu to Dorinda trebala posebno reći. Shvatio je to.

U tom raspoloženju stigao je do ureda. Ušao je i zatvorio vrata. Svjetiljka na stolu bila je upaljena. Nip se nekamo odvezao automobilom. Stuart letimično pogleda uokolo. Zamjenik mu nije ostavio nikakvu poruku.

Navuče zastore i legne. Bio je tako umoran da mu je svaka minuta bila dragocjena.

Razgovor s Dorindom djelovao je na Tyroneovo raspoloženje. Bio je uznemiren i bijesan, a kad bi se tako osjećao, redovito je gubio prisebnost. Pokazat će on toj gaduri! I naučit će je da se obazrivije ponaša

prema časnom muškarcu kao što je on.

Došao je do korala, širom otvorio vrata i ušao među konje. Malo zatim izašao je s osedlanim konjem.

U tom času ujaše skupina konjanika u dvorište. Ne obraćajući pažnju na njih, Tyrone produži. Ipak je krajičkom oka vidio među jahačima Blaina i Glymana. Ni vlasnik Flying Stara nije umakao pogledima ove dvojice.

— Kakvo iznenađenje — reče Glyman. — Tko bi rekao da ćemo se svi ovdje sastati!

— Do vruga, kakav sastanak!

— Izgledaš kao da ti je netko stao na žulj.

— Bolje pripazi na svoje poslove

— ljutito odbrusi Tyrone.

— Je li Jabe ovdje? — upita Blain.

— Nisam ga vidio.

— Pa, možemo i pričekati — reče Blain. — A i ti bi mogao biti u blizini, Vic.

Tyrone je oklijevao, a zatim zajedno s ostalima uđe u dvorište. Privezali su konje uz ogradu i odlučili čekati u kući. Blain je pronašao nekakav stari časopis i počeo ga listati, ali je povremeno dizao glavu i značajno pogledavao vlasnika ranča Flying Star.

— Koji mu je vrug? Ponaša se kao pokisla kokoš — promrmlja Glyman.

— Proći će ga — odgovori Blain.

Tyrone se vratio u koral. Lice mu je još bilo zažareno, misli uskovitlane. Začuo je dolazak još jednog jahača, ali se nije ni pomaknuo. Dolazio je Obe Shelly okružni šeriff Cibecuea, nevažna zvijer, pomisli.

Prije nego što je Obe sjahao, Tyrone zamijeti kako ranču prilaze još dvojica konjanika. Jedan je jahač bio gonič stoke s toga ranča, a

drugog nije poznavao. Bio je stranac.

Sjahali su nedaleko Shellyja. Tyrone je izašao iz zaklona i tada je vidio da je stranac odjeven poput Meksikanca. Cortaro, pomisli, pažljivo promatrajući neznanca.

Revolveraš i njegov prijatelj sjahu i privežu konje pored Shellyjevog.

– Veselim se što ste s nama. gošpodine Cortaro – počeo je Shelly laskavim glasom. – Oni prljavi ovčari sami će se pokupiti iz Cibecuea čim čuju da ste ovdje. Nestat će prije nego mislimo.

Cortaro se slatko nasmije.

Tyrone zakorači naprijed.

– Hej, Vic – srdačno dovikne Obe. – Baš mi je drago što te vidim. Vic, ovo je gospodin Cortaro – a potom reče Cortaru: – Vic Tyrone, ugledan građanin i vlasnik ranča Flying Star.

Obojica su očigledno bila zadovoljna ovim susretom. Rukovali su se, a Cortaro je rekao:

– Prilično je vruće ovdje, ha?

– Da – odgovori Vic – ali ćemo se prije jutra svi poprilično rashladiti.

– Je li senjor Broughton u blizini? Pozvan sam da navratim na njegovu hacijendu.

– Mislim da je Jabe čitav dan u gradu. Svakog bi se časa trebao vratiti.

Tyrone ušuti. Iz daljine se čulo galopiranje.

– Evo ga, dolazi – doda.

Svi su zašutjeli i čekali da se mlađi Broughton pojavi na čistini što se poslije šumice prostirala do ranča.

U koralima konji počnu rzati, kao da su znali da odmor za njih prestaje i da će prije zore još jednom biti osedlani.

XIII

Stuart nije mogao dugo spavati. Kad se probudio, još je nekoliko minuta ležao a onda ustane.

Izišao je iz ureda i nevoljko krenuo ulicom. Grad je bio vrlo miran. S nekim čudnim i nepovezanim mislima našao se za nekoliko trenutaka pred hotelom »Warwhoop«. Pred vratima je zastao, osvrnuo se, a zatim ude. Najviše ga je zanimala kuhinja. Zatekao je hotelijera zadubljenog u neke papire.

Čuvši korake, vlasnik podigne glavu.

– Dobra večer, Grantley.

Vlasnik »Warwhoopa« je žmirkaćući iza debelih leća začudeno gledao šerifa.

– Dobra večer – kratko je odgovorio i nastavio gledati papire.

Ne može se baš reći da sam strano popularan u ovom gradu, pomisli Stuart pa glasno upita:

– Da li je Jabe ovdje?

Čovjek je, očigledno ljut, počeo nervozno prelistavati papire.

– Ne – promrmlja i nastavi čitati.

– Mogu li postaviti još koje pitanje?

– Ne vidim da bih te u tome mogao spriječiti.

– Da li je Jabe uopće dolazio ovamo?

– Dolazio je, ali je i otišao. Sada ga nema! – umalo da nije povikao Grantley.

Stuart se nije dao zbuniti. Grantleyjevo ignoriranje i očigledan prijezir nisu ga mogli spriječiti da ne pokuša saznati ono što ga zanima.

– Kad je otišao?

– Idi do vrata! Gospodin Broughton je otišao prije desetak minuta.

– Zacijelo nisi vidio u kojem se smjeru uputio?

– Prema svom konju, ako te taj odgovor zadovoljava. Što još želiš od mene?

– Ništa više, za sada.

Kad se ponovno našao na ulici, Stuart krene prema gradskim oborima. Zatekao je Smitha kako upravo sedla konja.

– Čiji je? – upita Stuart.

– Ovaj ždrijebac? Do vraga, kako bih znao čiji je! Ne znam. Nekog stranca. Sinoć je došao u grad, šerife.

Stuart mu opiše stranca kojeg je protekle noći nekoliko puta vidio.

– E, da! To je taj – odgovori Smith.

– Uzgred da te pitam, Smith, je li Jabe navraćao do tebe?

– Jabe? O, da! Prije desetak minuta došao je po svog konja.

– Možda ti je rekao kamo ide?

– Ne, ne. Nije. A možda i jest, ali ga nisam čuo – polako odgovori Smith. – Tražiš ga?

– Ne posebno. Htio sam samo da bude u gradu zbog istrage oko Druceove i Camperinove smrti. No mislim da njegovo prisustvo neće biti prijeko potrebno. Htio sam, naime, da bude u blizini kako bi identificirao leš svoga oca.

– Oca? Bože, zar? – promucalo je Smith.

Stuart nije dalje objašnjavao. Okrenuo se i nastavio ulicom prema svom uredu. Svjetlo je i dalje bilo upaljeno, no automobila još nije bilo pred zgradom. Wingate se očigledno još nije vratio.

Ude i zastane pored stola. Na listu papira pričvršćenom za drvo jednim od Hainesovih noževa pisalo je:

SERIFE,

AKO ŽELIŠ NEŠTO VIŠE SAZNATI O UBOJSTVIMA U CIBECUEU,

UZMI OVLAŠTENJE I PRETRAŽI RANČ KOJI SI PRODAO SMRDLJIVIM OVČARIMA. POGOTOVO HO-SKINSOV URED.

Poruka nije bila potpisana, ali Stuartu nije bilo teško pogoditi tko ju je napisao.

Nekoliko je trenutaka nepomično stajao kraj stola, zatim izjuri iz ureda i skoči u sedlo. Bio je tako bijesan da čak ni sam nije znao kamo jaše. Bilo je najvažnije da je u pokretu, pa završio na ranču Circle B ili negdje drugdje.

XIV

Pijesak se noću brzo hladio. Hladan vjetar puhao je pustom zemljom. Sator koji je nekad pripadao Casparu Druceu sada je avetinjski zjapio u noć.

Bruskell je izišao na hladni zrak. Iznenada stane. Iz daljine je čuo prigušen topot. Zvuk konjskih kopita svake je sekunde postajao jasniji i dolazio sve bliže. Ovčareva ruka posegne za revolverom.

Nekoliko ovčara odmah se strčalo oko njega.

– Tiho – prošapće Bruskell.

Konjanik je bio sve bliži. Na mjesecini se sada jasno ocrtavala silueta konja. Jahač je bio nagnut naprijed.

Jedan od ovčara podigne pušku, ali ga Bruskell uhvati za ruku.

– Ne čini gluposti! To je Hoskins. Hoskins.

Hoskins je zaustavio konja i gotovo nećujno skočio na zemlju. Bio je sitan i mršav.

– Rekao sam ti da se držiš dalje od ovog logora, Hoskins! – reče Bruskell umjesto pozdrava.

– Znam, ali večeras sam bio u Cibeceu i čuo sam neke stvari o kojima te moram obavijestiti.

– Slušam.

– Prošle noći ubijen je u gradu Cal Broughton. Netko ga je usmrtio nožem!

Bruskellovo lice nije pokazivalo nikakve osjećaje.

– No? – nestrpljivo će Hoskins.

– Zar nemaš ništa reći?

– Što želiš da kažem?

– Pa zar ta vijest nije značajna?

– U kom smislu?

– Zar misliš da će poslije ovog kravari ostati skrštenih ruku?

– Ne znam – polako će Bruskell.

– Još su i dobro prošli. Ja sam izgubio dvojicu: Ducea i Camperu. I njih je sahranila oštrica nečijeg noža.

Hoskins ustukne korak nazad. Oči su mu razrogačeno i preplašeno kolutale.

– Duce? Campero? – šaptao je.

– Ne! Nije moguće!

– Kao što rekoh, Duce i Campero su mrtvi, a to znači da bismo se mi trebali osvetiti, a ne oni.

– Što ćeš učiniti?

– Što bi ti učinio?

– Ja... ja ne znam. Bruskell. Možda bi bilo najbolje da se vratimo. Nije ovo mjesto za nas. Gadan je taj Cibecue. Previše kravara da bismo se borili protiv njih. Nije to zemlja poput Novog Meksika. Uništiti će nas ako samo pokušamo prijeći dolinu.

– A kako bismo drugačije mogli stići u Showlow?

Hoskins ga zabrinuto pogleda.

– Ne znam... ne sviđa mi se to – mrmljao je. – Nikad nećemo prijeći dolinu. Mi...

– Slušaj! – prekine ga Bruskell. – Koliko si dugo sa svojim društvom, Hoskins?

– Gotovo šest godina, rekao bih. Glas mu je bio i nesiguran. Bio je zbunjen kao da se boji kamo će ga to pitanje odvesti. No Bruskell ga nije dugo držao u neizvjesnosti.

– Imali smo za to vrijeme i težih okršaja, ali uvijek smo sve uspješno završili, zar ne?

– To ne znači da ćemo i ovaj put biti iste sreće – prošapta Hoskins.

– Ovo je nešto drugo. U ovoj zemlji donedavno nije bilo ni jedne ovce.

– Mislim da pomalo gubiš živce – presječe ga Bruskell.

– Što ćeš učiniti? – ponovo upita Hoskins, ne pokušavajući poreći da je sumnjičav.

– Ovisi.

– Do vraga, kakav je to odgovor! Lijepo sam te pitao što namjeravaš!

– Čekat ću da vidim kako će se događaji razvijati – lijeno odgovori ovčar.

– Događaji? Misliš na daljnja ubijanja?

Bruskell se naceri.

– Da sam na tvom mjestu, držao bih se što od Cibecuea. Vraški je opasno da te bilo tko tamo vidi čim padne mrak.

Na ranču Circle B ljudi ispred korala osjete olakšanje kad su se uvjerali da je jahač doista Jabe Broughton.

On ih pozdravi i šutke povede u kuću. Kad su ušli, Blain je naglo ustao.

– Žao mi je, Broughtone, ali ja dulje ne mogu ostati ovdje. Moram krenuti.

– Zašto žuriš?

– Kakva žurba! Čekam dulje od dva sata. Poslao sam dva svoja gonika stoke sa pedeset goveda na zbornu mjesto nedaleko Spotted Mountain, kako smo se bili dogovorili. Vidjet ćemo kakve ćemo sreće biti.

Tyrone se namrštio, a Glyman zažmirao kad je Blain izišao iz kuće.

Nakon Vicovog odlaska Dorinda je zamišljeno otišla u svoju sobu i

sjela na krevet. Vrata je za sobom ostavila odškrinuta.

Strahovala je zbog Tyroneovih otvorenih prijetnji. Možda je pogriješila spomenuvši svoju vezu sa Stuartom. Nije se zapravo bojala zbog Dena, jer je on bio isuviše spretan i lukav da bi nastradao od debele ruke pijanog Tyronea, ali je ipak osjećala kako bi bilo bolje da njihovu vezu nije spominjala.

Vic je opasan čovjek. Tako se barem o njemu priča. Dorinda je čula kojekakve glasine, a najvažnija je ona da je vlasnik ranča Flying Star okorjeli kradljivac i lopov.

Sjedeći na rubu kreveta sjetila se njegovog zajapurenog lica i sitnih, utonulih očiju koje su se zakrjavile kad je čuo da je zaručena za Stuarta. Sjetila se i što joj je rekao prije nego što je bijesno izjurio iz kuće: »No dobro, imat ćeš ga! Ili njega ili ono što ostane kad ga ja propustim kroz prste!«

U tišini je jasno čula dolazak jahača, škripu sedla i tupo udaranje čizama. Nakon nekog vremena ponovno je čula iste zvukove. Njena je znatiželja sve više rasla. Ustala je i stala tik uz prozor, iza zavjesa, tako da ostane neopažena. Pogledala je prema koralu, gdje je stajalo nekoliko muškaraca. Gledali su u smjeru odakle se ranču približavao jedan jahač.

Trnci joj prođu tijelom. Jabe! Zašto se vratio iz grada? Zar je istraga završena? Ili mu je Stuart dopustio da se vrati? Promatrala ga dok je sjahao, privezao konja uz ogradu, a zatim poveo ljude u kuću.

Nakon nekoliko trenutaka čula je da razgovaraju, ali ništa nije mogla razumjeti, pa se pažljivo došulja do vrata i jače ih rastvori. Znala je da su se ti ljudi i prije sastajali, ali joj je sada bilo i više nego jasno da ovo

nije bio prijateljski sastanak. Nešto se događa.

Na prstima je izišla u mračni hodnik i došuljala se do vrata sobe u kojoj se nalazilo to čudno društvo. Tu pažljivo ugasi svjetiljku što je visila na zidu hodnika.

Nakon očeve smrti, razmišljala je, ja nasljeđujem polovinu ranča, a to mi daje pravo da se zanimam za sve planove koje će ovi ljudi možda donijeti i time odlučiti i o mojoj budućnosti.

Sagnula se i provirila kroz ključanicu. Ugleda Tyronea i Sheltija, okružnog šerifa. Tu je bio i Glyman. Jabe je upravo govorio:

— ... da bi stigli do Showlowa, to jest do S Bar 4, ovčari moraju krenuti starim putem preko Tonto Rima, sjeveroistočno od Red Top Mountaina. Taj će ih put dovesti točno do ovog ranča. Kako mi ti smrdljivci nisu potrebni u blizini, dragi prijatelji, predlažem da večeras krenemo u napad.

— Tako je! — suglasi se Shorty Glyman. — Slažem se s tobom. Večeras možemo sve riješiti.

— Već je kasno — promrmlja Tyrone i pogleda Jabea. — Gdje si do sad bio?

— Ja? U gradu, eto gdje. Onaj prokleti Stuart mi je naredio da ne mičem iz grada dok traje istraga. Fučka mi se, sad nek me samo traži! — Osvrnuo se po sobi. — Znate što sam saznao? Cal je prošle noći ubijen! Stuart je to pokušao sakriti.

Čuli smo — reče Glyman. — Čini mi se da nešto moramo učiniti s tim Stuartom. Stao je na stranu ovčara, a to je već dovoljan razlog da ga maknemo.

— Najprije im je prodao svoj ranč — nastavi Jabe — a kad smo svi rekli da u blizini ne želimo te smrdljive vunaše, ubijen je Cal. Stuart to pokušava prikriti.

Netko prasne u smijeh. Djevojka nije mogla vidjeti tko.

– Ne izgleda da vas je dugo uspio držati u zabludi.

Tyrone je opsovao. Lice mu je bilo napeto, a donja čeljust lagano mu je podrhtavala. Bio je mračan i bijesan. Okrenuo se prema čovjeku koji se nasmijao.

– Ništa nije smiješno, Cortero. Čitav je grad već protiv njega. Ako Stuart ne uspije pronaći ubojicu, brzo će završiti na gradskom groblju.

– Pa, što onda? – začuje se ponovno Carterov glas. – Zar time nisi zadovoljan?

Tyrone ga ledeno pogleda.

– Bit ću zadovoljan kad više ne budem slušao to »Pa, što onda«!

Dorinda je zadrhtala kad je čula da je Cortaro u njihovoj kući. Lako moguće da zbog najmanje sitnice i jedne pogrešne riječi zagrmí revolver. Međutim, ništa se nije dogodilo. Nekoliko minuta trajala je nelagodna tišina, a zatim se ponovno začuo Cortarov promukao glas:

– Imaš pravo, senjor. Ovaj slučaj nikako ne smije izgledati kao moja razbibriga.

Dorinda je vidjela kako je Tyroneovo lice prestalo drhtati. Polako se okrenuo, ali mu je lice i dalje ostalo bezizražajno. Zurio je u svoje čizme. Bilo je jasno da žilavi rančer u tom trenutku ne nalazi prikladnu zgodu da se bilo čemu veseli. U prvi mah je pomislila da je upravo ona razlog što je neraspoložen.

– Shvaćam da postoji ozbiljan razlog zbog kojeg ste me pozvali na ranč, amigo – oprezno će Cortero.

Jabe pogleda revolveraša i reče:

– Postoji jedan čovjek po imenu Bruskell. Pripada tvrtki »Tucumcari Pool«. Mislim da je sada na čelu tog udruženja. Za nas je prilično opasan. Čuo sam da zna opasno po-

divljati. Nije jednostavno i zato smatram da će on biti pravi posao za tebe. Nadam se da ćeš ga lako srediti, ha?

– S velikim zadovoljstvom – spremno dočeka Cortaro.

– Ja sam za to – umiješa se Obe Shelly – da već večeras nagnemo na te smrdljive ovčare. Svako odgađanje akcije može samo omesti naše planove.

– Imaš pravo-suglasi se Glyman.

– Bilo bi vrlo dobro kad bi i Blain imao u to umiješane prste... za svaki slučaj, ako netko počne istraživati...

Jabe otkopča gornje dugme košulje, pa pogleda prema Tyroneu koji je i dalje mrko gledao u jednu točku.

– Što te muči, Vic? – upita. – Čudno mi izgledaš!

Tyrone mu uputi dug i prazan pogled.

– Jesi li znao da se tvoja sestra namjerava udati za onoga gnjusnog štakora?

Znači, moja veza sa Stuartom još i sada muči velikog gazdu ranča Flying Star, pomisli Dorinda.

– Što?! – Jabe se zabezeknuo. – Misliš Stuarta?

– Baš tako... Stuarta.

– Gluposti! To se neće ostvariti dok sam ja na ovom ranču! – Zurio je u Tyronea, koji je sa stola dohvatio bocu i pokušavao zubima izvući čep. – A gdje si samo čuo tu glupost?

Tyrone uspije iščupati čep. Obrišavši usta, reče:

– Ona mi je to rekla... večeras, prije nego što si se vratio. Htio sam je zaprositi.

Jabe ga je šutke gledao. Onda rukom obriše čelo, pa progovori:

– Slušaj, zašto želiš Dorindu za sebe? Ona je čudna djevojka, ponekad nemoguća! Kao, uostalom, svi

Broughtoni! Ali, ako si baš tako zainteresiran za nju, morao bi uložiti mnogo truda.

Dorinda je bila priljubljena uz vrata. Osjećala je kako joj se lice sve više žari.

– No, zar ti je stvarno stalo do nje? – Nestrpljivo nastavi Jabe. – Progovori već jednom! Ne možemo ovdje mudrovati čitavu noć!

Tyroneova ruka još jednom segne prema boci. i – Uh, naučit ću je da požali što se rodila! Zar nitko drugi nego baš onaj nitkov Stuart? Baš njega hoće!

– Slušaj me – promrmlja Jabe. – Imam jedan prijedlog. Moramo se nagoditi oko jedne stvari. Pode li na nam za rukom, dobit ćeš Dorindu!

– Da se nagodimo? Svakako da ćemo se nagoditi! Znao sam unaprijed da ćeš tražiti neku naknadu. Ljudi poput tebe i ne mogu drugačije. Shvaćam. Kako bi ti uopće mogao nešto dati a da zauzvrat ne dobiješ trostruko!

– Posao je posao, prijatelju. Znam što govorim. Zato, kao što rekoh, moramo brzo misliti. Ne možemo mudrovati cijelu noć.

Tyrone otpuhne dim cigare, a zatim se naceri Jabeu i mirno reče:

– No, da čujem što predlažeš. Možda poslije toga i neću tako žarko čeznuti za tvojom sestrom.

– Ja od toga i nemam naročite koristi. Sve bih to učinio samo zbog tebe. Kad već želiš čuti... Ako budeš uz mene dok smaknemo Stuarta i prljave ovčare, Dorinda je tvoja.

Djevojka iza vrata stiskala je šake sve dok joj se nokti nisu zarili u meso. Očima je ledeno kružila po sobi, pazeći da joj ne promakne ni najmanji pokret.

Vic je znatiželjno promatrao Jabea. Glyman i Shelty su bili namršteni. Cortaro joj nije bio u vidokru-

gu, pa je samo mogla nagađati kako je reagirao na ovu posljednju izjavu.

Vlasnik ranča Flying Star ponovno pripali cigaretu i, otpuhnuvši još jedan dim, odgovori:

– Ne čini se da želiš predložiti nešto konkretno, Jabe. Ja sam oдавно protiv Stuarta i njegovih ovčara, a time sam i uz tebe. Ne razumijem što zapravo želiš od mene?

– Slušaj, Slušaj! Treba mi netko tko će doista biti uz mene, netko o komu ću ovisiti. Što se tiče ostalih

– nastavi pogledavši Glymana i Sheltyja – nikad se ne zna tko će kakve interese zastupati. Međutim, za tebe znam da si čovjek od riječi. Ako budeš uz mene sve dok se ovaj cirkus ne okonča, djevojka je tvoja!

Tyrone iznenada prasne u smijeh.

– Dobro mladicu, pogodili smo se. Mislim da smo dovoljno jaki da onog nitkova Stuarta raznesemo u paramparčad.

– Ako se pridružimo i nas dvojica – živahno se umiješa Shelty – taj će nitkov trajati koliko i lanjski snijeg!

– Da – nastavi Jabe. – Uza sve to imamo i našeg Cortara. Nema nam kraja kad se zajednički razigramo.

– Samo još jedno pitanje: Zašto si tako neprijateljski raspoložen prema šerifu? – upita Tyrone. – Ne sjećam se da ti je ikad išta učinio što bi u tebi izazvalo takvu mržnju.

– I previše mi je toga zapaprio – procijedi Jabe. – U prvom redu, trebao sam biti na njegovom mjestu! Ali to nije sve. Neću se smiriti dok je taj nitkov među živima!

Dorinda se sjeti prizora koji se tog jutra odigrao na njihovom ranču. Dan je tako silovito udario Ja-

bea da je ovaj glavom zario u prašinu. Jabe je bio tašt i osvetoljubiv. Svaku je uvredu bolno podnosio.

Pitala se gdje bi Dan sada mogao biti. Gledajući Tyronove sitne, utonule oči obrubljene crvenilom što ga je alkohol ostavio kao neizbrisiv trag, preplaši se da mu se štogod ne dogodi. Tyrone je lud i opasan, a zadužen je za šerifovu smrt. To je bilo dovoljno da brine. Zato mora svakako doći u dodir s Danom.

Još se jednom preplašeno zagledala u sobu u kojoj se krojila sudbina Cibecuea.

Tyrone je djelovao poput čovjeka koji se sjeća nekih važnih trenutaka iz svog života.

— Jabe — progunda ustajući sa stolca. — Po gradu se priča da je u Picture Rocku pronađena maramica tvoje sestre, i to pored Druceovog leša! Kako se to moglo dogoditi? Možeš li to objasniti? Zar je ona doista bila tamo? Ako je to istina, Broughton, htio bih znati zašto.

Načas su Jabeove usne ostale otvorene, a tada...

— Kako si to saznao, do vraga!? — zagrmi.

— Oh, znači da je doista bila tamo.

— Kad si to saznao? — ponovo procijedi Jabe.

— O svemu saznajem prije Stuarda.

Jabeovo lice je lagano podrhtavalo.

I Dorinda je podjednako zadrhtala. Najprije se zapanjila, a potom je shvatila gdje je nestala njena maramica. Spoznala je napokon i zašto je tako preplašena. Kad je prošle večeri stigla u grad, predosjećala je da je nešto izgubila i bojala se da se to nije dogodilo u ovčarskom logoru. Bila se sjetila da je dok je stajala iznad ukočenog tijela Caspara

Drucea, još imala svoju maramicu.

Tek je sada shvatila kamo su vodila pitanja koja je jutros Stuart postavljao. Znači, on je već znao. Možda je njenu maramicu tada držao u džepu? Ipak je nije optužio! Pustio je da sama nešto kaže, da objasni, a ona je to jednostavno odbila!

Međutim, Dorinda bijaše rekla ocu da je bila na Picture Rocku. Objasnila mu je i zašto. I druge stvari mu je povjerila, čak i da će otići u šerifov ured, što je prošle noći i učinila. Rekla mu je da je Druce ubijen.

U jednom trenutku osjetila je paničan strah. Da li je to saznanje bio razlog zašto je otac ubijen? Pri toj pomisli ona se sledi. Tyroneov grubi glas ponovno je vratio u stvarnost.

— Kao što rekoh, znao sam o toj maramici prije Stuarda. A to nešto znači. Znam što je Stuart s njom mogao učiniti.

Dorinda je jasno vidjela kako ostali s iščekivanjem prate svaki pokret vlasnika Flying Stara.

— Što? — ljutito procijedi Jabe.

— Ne uzbuđuj se, Jabe. Šerif ju je spalio.

Ostali su šutke gledali. Netko tiho prekune.

— Spalio?!

— A što si drugo očekivao? — reče Tyrone. — Zar se ne namjerava oženiti Dorindom?

Jabeova su usta ostala začepljena. Bilo je očigledno da o svom neprijatelju ne može ništa lijepo pomisliti.

— No — progovori naposljetku — to mu neće pomoći. Odlučio sam se za njegov skalp.

— Neće — suglasi se Tyrone. — I ja želim taj skalp. A sada, mladiću, bilo bi najvažnije da dovedeš Do-

rindu i da je pitaš kog je vraga tražila na Picture Rocku. Tu zagonetku nikako ne mogu riješiti.

Dorinda potrne i umalo ne vrišne. Stavila je ruku na usta, ali prekasno ostali su ipak čuli glasak.

Klečala je pored vrata i u prvi mah nije shvatila što se događa. Tada ustane i...

– Nebesa! – poviče Tyrone i potrči.

Dorinda shvati da je i njen život u opasnosti, pa pojuri mračnim hodnikom. Uspjela je dodirnuti kvaku vanjskih vrata. Otvori ih i istrči na dvorište. Čula je za sobom povike i lupanje vratima.

Potrči prema stajama.

Imala je sreću. Ugleda nekoliko osedlanih konja privezanih za ogradu, na pola puta prema stajama. U djeliću sekunde našla se pored njih i paničnim pokretima počela odvezivati uzde.

Tyrone i Jabe su upravo prošli kroz kućna vrata. Sočno su psovali.

Uspjela sam, pomisli Dorinda kad je uzjahala. Tako joj se činilo dok nije stigla do velikih vrata ranča. Bila su zatvorena! Međutim, nije mogla birati. Znala je što bi joj se dogodilo ako ostane. I njoj i ostalima.

– Glupačo, kuda ćeš? Stani! – vikao je Tyrone. – Uzela si mog konja! Odmah se vrati!

– Dorinda! Kakve su to gluposti! Pokazat ću ti kad te uhvatim... – čuo se Jabeov ljutit glas.

Nije se obazirala na prijetnje. Znala je da nema što izgubiti.

Zažmiri... Zar je ovo njen posljednji pokušaj da upozori Dana? Hoće li to biti njen kraj? Na visokoj, bodljikavoj žici? Mogla je odustati, ali to ne bi imalo smisla.

Povukla je uzde i, udarivši konja u rebra, jurnula naprijed. Jasno je

čula psovke i povike, a potom je našao tajac.

U tom je trenutku trebala već biti među mrtvima. Ali nije!

Konj je, posrnuvši, svom snagom grunuo naprijed. Malo zatim oboje su bili daleko i slobodni, poput ptica na grani!

– Uspjela je! Preskočila je ogradu! – vikao je izbezumljeno Shelly.

Tyrone je, ne vjerujući, gledao za svojim ždrijepcem.

– Prokletstvo! Nikad ne bih pomislio da bi ta raga mogla tako nešto!

Broughton je u nekoliko navrata htio povući revolver, ali se svaki put predomislio.

– Bilo bi šteta tog krasnog konja – mrmljao je više za samog sebe. – A ta glupača...

– Volim njenu hrabrost – reče Tyrone.

– Vratit ću je, ma koliko me to stajalo! – bijesno je procijedio Jabe.

– Ne gubimo vrijeme – reče vlasnik Flying Stara. – Dok je ne uhvatimo, ništa mi ne znače te prijetnje. Osim toga, imamo pune ruke posla.

– Tako je. Ako odjuri u Cibecue i sve ispriča Stuartu, onda...

– No, Jabe! Dok stigne u grad, mi ćemo već biti na Spotted Mountainu. Stuart nikad neće stići do Picture Rocka da nas zaustavi!

– Da, ali Stuart je sada vjerojatno već... – počne Jabe, pa ušuti.

Tyrone ga znatiželjno pogleda.

– Što?

Jabe odmahne glavom.

– Ništa. Zaboravi!

– Jesmo li za večeras? – umiješa se Cortaro.

– Naravno. Hajdemo! Što prije,

to bolje. Ne smijemo gubiti vrijeme, jer će nas Stuart preduhitriti. Što misliš koliko goveda drže momci na Spotted Mountainu, Vic?

– Koliko si ti poslao?

– Sto i pedeset.

– Ja sam danas popodne poslao trojicu svojih ljudi sa još sto i pedeset – reče Tyrone. – S Blainovim i Glymanovim ukupno oko pet stotina. To bi trebalo biti dovoljno da trik uspije, ha?

– Svakako – promrmlja Jabe. – Uostalom, u to ćemo se uskoro uvjeriti!

XV

Dan je jahao kroz noć, zabrinut i zamišljen. Pokušavao je povezati sve pojedinosti koje je spoznao tijekom proteklog dana i o kojima je ovisila sudbina i budućnost Cibecuea.

Bio je donekle zadovoljan jer je sada bio siguran da je od četvorice osumnjičenih jedan doista morao biti tajanstveni ubojica. Međutim, ni za jednog od njih ne bi mogao dokazati pravi motiv za takvo besmisleno djelo. Svaki od njih istodobno je mogao biti podjednako kriv i osumnjičen.

Znači, ništa nije mogao sa sigurnošću ustvrditi. Čak ni onaj prokleti metak ispaljen iz Tyroneove puške neće biti od velike koristi, jer je posrijedi ubojica koji svoje žrtve sređuje oštricom noža.

Tyrone je možda imao razlog da ga makne s puta. Naime, Stuart je bio siguran da je tako. Vlasnik ranča Flying Star i prije je bio sumnjičen za krađu stoke. Znajući za te glasine, Tyrone je pretpostavljao da će Stuart poduzeti neke mjere da to ispita i privede slučaj kraju. Ako je Vic doista kradljivac, bio bi najveća

budala kad bi skrštenih ruku čekao da Stuart neke stvari i dokaže.

Što se tiče ostalih osumnjičenih, Stuart je imao još manje argumenata. Bruskell je zacijelo težak slučaj. Taj je čovjek očigledno spreman i na ubojstvo, ako bi to koristilo nekim njegovim ciljevima. Je li mu doista i koristilo?

U tom trenutku Stuart to nije mogao znati. Štoviše, tako što nije mogao ni pomisliti. Bruskell je bio pre pametan da bi se upustio u tako nešto. Ne, nije moguće, mislio je, da je Bruskell ubio svog strica samo zato da bi dobio vlasništvo nad tvrtkom.

Problem je i smrt Cala Broughtona. Pod pretpostavkom da je Bruskell ubio Ducea, koji je onda razlog što je ubijen čovjek koji je u to vrijeme bio u gradu? Po Stuartovoj ocjeni, razlog za takav potez ne bi bio dokaz da je Broughton bio voda kravara u dolini Cibecue.

Što se tiče Jabea Broughtona, bilo je nedvojbeno da mladić mrzi ovčare, ali to još nije dovoljan razlog da se prikrade u njihov logor i ubije Ducea. Ako je tako nešto i učinio, kako to da je poštedito Bruskella i ostale? Duceova smrt svakako nije mogla spriječiti ostale da ostvare što su naumili i prijedu dolinu. Dakle, jedna smrt u tom pothvatu ništa ne znači. Jabe je bio dovoljno pametan da to i sam shvati.

Čak da i prihvati činjenicu da je Jabe ubio vodu Tucumcari Poola, još ostaje nerazjašnjeno ubojstvo Cala Broughtona. Između tih dvaju ubojstava Stuart nije vidio nikakvu vezu. Osim ako nisu djelo dvaju ubojica. U tu mogućnost nije mogao povjerovati. Bio je uvjeren da je sve to djelo jednog čovjeka.

Kao četvrtu mogućnost uzeo je u obzir tajanstvenog stranca koji se prethodne noći pojavio u gradu. O

tom čovjeku ništa nije znao. Možda je čak imao najjači motiv da izvrši sva ta nedjela, ali za sada o tome ništa nije znao. Zato ga nije mogao smatrati ozbiljnijim kandidatom. Stranac je bio slabašnog izgleda i činilo se kao da nije kadar vješto rukovati smrtnim oštricama noža. Možda ga je morao pratiti od trenutka kad je došao u Cibecue?

Postojala je još jedna mogućnost. Ova su ubojstva mogla biti posljedica nečega što se dogodilo u prošlosti, prije mnogo godina. No do sada nije uspio ništa otkriti.

Stuart je preko područja ranča Circle B jahao prema Showlowu. Bio je zamišljen i utučen. Pokušavao je zaboraviti sve tragedije što su zadesile grad, ali mu nije polazilo za rukom. Sve mu je to izgledalo suludo i bez neke zdrave osnove.

Noć je bila sablasno tiha. Činilo se kao da je svaki živi stvor utonuo u dubok san. Pomislio je da umišlja neku čudnu atmosferu. Zacijelo je to plod njegove iscrpljenosti. Ipak, osjećao je da nešto nije u redu. Osjećao je nešto neobično, prijeteće i opasno u toj beskrajnoj preriji.

Bio je napet i budan. Držao je pušku u rukama, spreman na svaku nepredvidenost. U daljini se čulo tužno zavijanje kojota.

Misli mu opet odlutaju Dorindi. Pitao se da li će je vidjeti ako zastane na njihovom ranču. Ili će već biti u svojoj sobi, utonula u snove poput ove čudne Arizone.

U tom trenutku možda i nije pametno da se suviše opterećuje razmišljanjem o Dorindi. Njihova je ljubav ionako mrtva. To je vidio jutros, kad je stajala kraj prozora i uputila mu pogled koji nikad neće zaboraviti.

Namrštio se i pokušao živnuti duhom. Bio je krajnji trenutak da se oslobodi turobnog raspoloženja.

Mnogo ga toga očekuje i ne smije se prepustiti utučenosti.

Iznenada začuje jedva čujni topot. Pogleda prema nebu. Po mjesecu zaključuje da ne može biti više od devet sati. Bilo je ičigledno da se nitko u to vrijeme ne bi tek tako uputio prema gradu. U pitanju je neka nepredvidenost i nužda.

Nekoliko trenutaka zatim ugleda u daljini konjanika. Silhueta je postajala sve veća, topot sve jasniji.

Cekao je s uperenom puškom.

Konj se našao desetak metara ispred Stuarta. Dorinda se izbezumljeno zagledala u njega.

— Brzo! Požuri! Okreni konja i juri prema gradu. Krvavi stampeo! Kravari! Picture Rock!

Tek se sada Dorinda uvjerila koliko je u temperamentu drugačija od Dana.

Sumanuto je jurila kako bi mu što prije otkrila plan skrojen na njenom račnu, a on je sada hladno gleda, strpljiv i odsutan kao da ga se ništa ne tiče što će se u skoroj budućnosti dogoditi.

— Čini se kao da si jako uzbudena, Dorinda — tiho je rekao. — Možda i tebi nedostaje odmora. Mora da se opet umiješao Vic Tyrone.

— Zar ne shvaćaš što sam ti rekla? Još prije zore kravari će pod vodstvom Jabea i Vica podići u zrak logor ovčara. Ako želiš spriječiti rat, onda se pokreni!

— Ne čini se da je tako hitno. Uostalom, nije zdravo za tvog divnog konja da se tako brzo počne hladiti. Možda bi bilo mnogo bolje da laganim korakom napraviš krug...

— Ideš li na Picture Rock ili ne?

— Svakako da ću ići, ali mi treba vremena da se za tako nešto pripremim. No, prohodaj malo konja, Dorinda...

– Oh, preštani s tim konjem! Znaš, Dan, ponekad te doista mrzim!

– To me nimalo ne iznenaduje, to više što još nisam zaboravio prizor s tvojim bratom ni tvoje lice s prozora koje mi je sve reklo. Više te neću gnjaviti. Uostalom, nemam na to pravo.

– Kog' vruga to govoriš?

– O tebi i o meni. O nama. O našoj vezi.

– Dan! Zar ne shvaćaš da ovim glupim razgovorom gubimo dragocjeno vrijeme? Svi su već na Spotted Mountainu i samo čekaju da se tamo pojave Vic i Jabe, pa da stampedo počne.

– Shvaćam sve. To sam i očekivao. Mislim da mogu stići na vrijeme.

– Idem s tobom.

– Ne bih to želio, Dorinda. Picture Rock nije za žene, pogotovo sada. Zahvalan sam ti što si me o svemu obavijestila!

– Ne zahvaljuj! Idem s tobom – nastavi odlučnim glasom.

Stuart je shvatio da će biti teško promijeniti njenu odluku.

– Htio bih ti objasniti zašto sam jutros onako postupio s Jabeom...

– Ne moraš. Nije vrijeme za to. Uostalom sve sam čula. Shvaćam neke stvari na koje prije nisam ni pomislila.

– Da, ali vidio sam tvoje lice, Dorinda. Ja... ja... Ništa. Znam kako ti je i kako se osjećaš...

– O čemu to govoriš, Dan?

– O tome da zapravo više nismo zaručeni – turobno je odgovorio.

– Otkud ti ta misao? – začudeno ga pogleda.

Kao što ti već rekoh, shvatio sam to po tvom licu kad sam jutros odlazio s ranča...

– Ako sam čudno izgledala, Dan, to je bilo zato što sam tek tada

shvatila zašto ti je bilo tako važno da spriječiš sukob između ovčara i kravara.

– Znači... da znaš?

– Mislim da znam, Dan. Na neki način izigrali su te tako što si prodao ranč ovčarima. Kažem, sve sam to tek jutros shvatila. I sada si na sto muka ako dode do rata. Osjećat ćeš se odgovornim za svaki izgubljeni život. Imam li pravo?

Stuart ju je gotovo čeznutljivo gledao.

– I ne namjeravaš raskinuti naše zaruke?

– Naravno da ne, Dan...

Slijedećeg trenutka konj je jurao naprijed i Dorinda se našla u Stuartovom zagrljaju. Osjetio je njene vlažne usne na svojim.

– Oh, Dan...

Nekoliko minuta zatim Dan reče:

– Bilo bi najbolje da sada krenemo.

– Da, i ja mislim – odgovori djevojka. Činilo se kao da nevolje s ovčarima više nisu najvažnija stvar na svijetu. – Dan, žao mi je što si umiješan u sve ovo. Sada su ti mnogi okrenuli leđa. Podjednako kravari i ovčari. Ni jedni ti više ne vjeruju, čak ni ovčari. A to je najgore, jer su te upravo oni izigrali.

– Znam. Bilo bi najbolje da do svega toga nije došlo. Na žalost, sada je kasno, Dorinda. Ne mogu pobjeći iz ovoga, jer sudbina je sudbina. A da sve pustim iz ruku, ne bih imao snage sam sebi pogledati u lice.

– Mrzim fatalizam!

– Znam. Ne tvrdim da mu se prepuštam. To je stvar odgoja. Moram se ponašati onako kako mi savjest nalaže. Zato ne mogu nikamo pobjeći, Dorinda. Nesvjesno sam u ovo uvukao kravare kad sam prodao ranč ovčarima i sada moram spri-

ječiti da se ti odnosi još više ne zakompliciraju. Nema uzmicanja. Valja se sa svime suočiti.

– Oh, Dan, zar ne možemo jednostavno otići?

– Ne. Ne bi ti se svidio čovjek koji bježi od neprilika, pogotovu ako ih je baš on započeo. – Naglo je ušutio, zagledan u daljinu, prema livadama što su pod mjesecinom čudno podrhtavale.

Dorinda ga je gledala u lice. Bilo je tvrdo i odlučno. Zatim je svojim pogledom slijedila njegov.

U daljini su se kretale crne točke.

– Kravari!

– Da. – Stuart puvuče uzde. – Idu prema Spotted Mountainu. Još imamo izgleda da ih zaustavimo na Picture Rocku. Hajdemo, Dorinda!

Galopirali su. Svaki je trenutak bio dragocjen. Sudbina Cibecuea ovisila je hoće li na vrijeme stići do Picture Rocka, prije nego stampedo započne. Valja upozoriti ovčare. Ako razuzdana stoka nagrme u uspavani logor ovčara, neće više biti prilike da se zaustavi krvavi rat.

– Samo hrabro naprijed, Dorinda – poviče Stuart. – U prednosti smo, jer će im trebati još neko vrijeme da pokrenu stoku.

XVI

Tri sata prije zore Broughton, Tyrone, Glyman, Cortaro i Shelly su stigli u podnožje Spotted Mountaina. Tu je čekala stoka koja im je bila potrebna da ostvare što su naumili.

Tyrone je pozvao svog predradnika. Kad se ovaj pojavio, upita:

– Je li sve spremno?

– Naravno, gazda. Goveda smo sakrili u zaklon tako da ovčari ne nanjuše miris. Želiš li da sada krenemo?

– Odmah! – zagrmi Tyrone.

Goniči su napravili krug oko stada. Predradnik ranča Flying Star pojavio se s užetom u svakoj ruci. Dvojica su išla za njim.

– Misliš da su dva junca dovoljna? – upita Jabe.

– Do vraga, svakako da su dovoljna. Što bismo još trebali za jedan stampedo? – Potom se okrene svom predradniku. – Pozovi momke iz kruga!

Kad su se svi skupili, pričekali su još nekoliko minuta, a zatim su počeli pucati u zrak i vriskati poput Indijanaca. Nekoliko je ljudi pojačalo prema stadu.

Začulo se udaranje, mukanje i blejanje. Jutarnji vjetar raznosio je na sve strane miris krvi i hroptanje preplašenih životinja.

Stampedo je počeo.

Podivljala stoka jurila je prema logoru ovčara.

– Ovo će smrdljivim ovčarima biti dovoljno! – pakosno je povikao Tyrone.

– Boga mu, hoće! – suglasi se Cortaro, gledajući nezapamćen prizor. – Ujutro će ostati samo sjećanje da je jednom u blizini bilo i ovaca!

Stuartov i Dorindin konj podjednako su se posljednjim snagama približavali Picture Rocku. Sada su već vidjeli u nizini mjesto sjeveroistočno od Spotted Mountaina gdje su kravari čuvali svoje stado.

Stuart je pogledao prema mjesecu. Do zore, mislio je, preostaje još najmanje dva-tri sata.

– Ja ću govoriti – reče Dorinda.

– Bruskellu se ni najmanje neće svidjeti vijesti koje mu nosimo. Što se manje kaže, bolje za nas.

Djevojka samo kimne.

Bruskellov je logor sada ležao

pred njima. Jasno su mogli vidjeti njegov šator, zaklonjen stijenom i s nekoliko stabala ispred.

Psi iznenada zalaju. Nanjušili su strance. Činilo se kao da se u djeliću sekunde cijeli logor budi.

Bruskell je izišao pred šator, s puškom u rukama. Sa strane se pojavio drugi muškarac. Njegova je ruka bila na revolveru. Sa svih strana trčali su uznemireni ovčari. Stuart i djevojka su sjahali nedaleko šatora. Šerif odmah opazi da je čovjek nedaleko Bruskella tajnik tvrtke Hoskins.

– Dobro jutro, Hoskins. Dobro jutro, Bruskell.

– Što želiš, Stuart? – kratko upita Bruskell.

– Došao sam te upozoriti. Gospodica Broughton mi je javila da kravari planiraju stampedo preko tvog logora. I to prije zore. Ne smiješ izgubiti ni jednu sekundu ako želiš spasiti svoje ovce.

– Ne razumijem te u potpunosti, Stuart. Ti si kravar... ili si to bio sve dok te nismo namagarčili da nam prodaš S Bar 4. Kako to da sada želiš nama učiniti uslugu? Sve mi je to čudno, nevjerojatno... što da još kažem?

– Reci što god hoćeš – hladno će Stuart. – Pokušavam spriječiti pokolj u Cibecueu. To je jedini razlog zašto sam te došao upozoriti. Ne pomišljaj da to činim iz ljubavi.

– Mislim da, želiš izvesti nešto drugo, šerife. Sve mi to govoriš u nadi da ću pokupiti ovce i...

Stuartovo je lice bilo obasjano mjesecinom i Dorinda je vidjela kako se bori da ostane miran i da ne prasne. I glas mu je bio tih i odlučan.

– Prestani mudrovati, Bruskell, i poduzmi nešto da spasiš svoje ovce. I to brzo. Ako ne možeš, učinit ću to umjesto tebe!

Bruskell je nepomično stajao pred njim. Lice mu je bilo sivo i opasno. Oči su mu prodorno buljile u šerifa. Onda poviče:

– Hej, momci! Sprema se krvavi stampedo! Izvucite žicu i brzo je raširite.

Ljudi su se odmah rastrčali po logoru.

– Znači, ti misliš da sam do sada mudrovao? – promuklo upita Bruskell.

– Tako sam to nazvao. A što bi drugo trebalo značiti to što šaka ovčara pokušava najuriti kravare koji u Cibecueu oduvijek žive? To je nemoguće, čovječe. Da si imao i malo zdravog mozga, do ovoga uopće ne bi došlo. Tonto Rim nikada nećeš prijeći!

– Imam ranč nedaleko Showlowa. Misliš da ga tek tako mogu ostaviti i otici?

– Već sam predložio da mi ga prodaš – reče Stuart. – Ponuda još vrijedi. Isplatit ću svaki cent koji mi je Druce dao.

– Tako, dakle. Sada shvaćam tvoje upozorenje. Jednostavno me želiš izgurati iz Cibecuea.

– Da te mogu izgurati, zacijelo bih to učinio. Međutim, ovo upozorenje...

Vjetar iz daljine donese mukanje goveda. Bruskellovo se lice zgrči, ali je i dalje ostao nepomičan.

Činilo se kao da se čitava zemlja trese. Dopirala je stravična buka. Onda Bruskell zgrabi pušku i potrči. Za njim je potrčao i Haskins s revolverom u ruci.

Stuart se okrene prema Dorindi, koja je preplašeno gledala prizor pred sobom.

– Idemo – reče joj. – Mislim da smo uradili sve što je bilo u našoj moći. Sada se možemo mirno uputiti u grad.

Kravari su u nevjerici gledali ka-

ko propada zamišljeni stampedo. Između drveća izbijali su plameni jezici čuneći zid preko kojeg govedo nije moglo dalje.

Logor ovčara ostao je praktički netaknut. Jabe je sočno psovao, ne vjerujući vlastitim očima. Bespomoćno i naslijepo pucao je u smjeru logora.

– Netko ih je morao upozoriti! – bjesnio je.

Odmah mu je palo na um da je to mogla biti samo Dorinda. Ona je o njihovom dogovoru obavijestila šerifa, a to je odmah značilo da je njihov plan osuđen na propast.

– Prestani već jednom, budalo! – poviče Tyrone. – Ljut sam koliko i ti! Ali čekaj da razmislim o svemu.

– Netko im je rekao – dalje je vikao Jabe.

– Naravno da im je rekao. To bi i budala mogla vidjeti! Međutim, to više nije važno. Izgubili smo desetke tisuća dolara a da za to nismo dobili nijednu ovcu. Stuart je sve ovo zakuhao. On je kriv, on će i odgovarati!

– Uхватit ćemo tog nitkova! – procijedi Jabe. – Cortaro, dodi ovamo!

– Najprije moramo uhvatiti Stuarta, zatim Bruskella! – reče Tyrone revolverašu. – Bruskell je tajanstveni ubojica Cibecuã. Samo se taj kućkin sin mogao odlučiti na nož za svoja zlodjela...

– Zašto bi on ubio svog ujaka? – upita Cortaro.

– Do vraga, kako možemo znati koje je razloge imao da to učini? Čini se kao da nema razloga, ali nije tako. Vjerojatno je htio sve imati u svojim rukama, pa čak i stričev udio! Među ovčarima nema ljudskosti, prijatelju! Vidiš, tu smo! Ti si plaćeni ubojica. Koliko tražiš za smrt jednog čovjeka?

– Kojeg čovjeka? – turobno upita Cortaro.

Tyrone značajno pogleda Jabea.

– Stuarta! – reče mladić.

Cortaro okrene glavu prema Shellyju, Glymanu i skupini goniča stoke koji su stajali sa strane i čekali. Slegne ramenima i upita:

– Koliko plaćate, gospodo?

– Reci cijenu!

– S njim neće biti lako. Mislim da je pet stotina dolara pošteno i za vas i za mene.

– Pet stotina! – poviče Jabe. – Što ti misliš, tko smo mi? Već smo deset tisuća dolara izgubili u ovom stampedu!

– Uglavnom točno. – Cortaro se nasmije. – Ali držim da ljudi koji tek tako gube taj novac na običnom stampedu mogu platiti pet stotina dolara da bi uklonili razlog tom gu-bitku!

– Brbljanje! – procijedi Vic Tyrone. – Je li tvoje ime Jesse James?

– Ne, Cortaro – odgovori revolveraš. – Kao što rekoh, petsto dolara je moja cijena. Ako vam je skupo i ako ne možete platiti, obavite posao sami.

Tyrone pogleda Jabea. Mladić mu uzvрати pogled. Zatim reče:

– Dobro, pet stotina. Sada krenimo u grad da napokon to sredi-mo.

XVII

Stuart i Dorinda su neko vrijeme šutke jahali prema gradu. Zatim su začuli puškanje u daljini.

– Ovčari – reče Stuart.

– Zar to nisi mogao spriječiti, Dan? – nevoljko upita djevojka. –

Doista ništa nisi mogao učiniti?

– Bila mi je dužnost upozoriti ovčare. Nisam mogao dopustiti da izgube sve što imaju. Spasili su to

na jedini mogući način. Bilo je grozno, ne poričem, ali javno sam upozorio kravare da ne počinju ništa protiv Bruskella. Morali su znati da je i gubitak moguć. Moglo je biti i gore. Za stampedo su odredili najkrzljivija goveda.

Kako su se približavali gradu, zora je postajala sve jasnija. Na istočnoj strani neba podrhtavalo je lagano crvenilo.

– Želiš li ostati u gradu ili ćeš poći kući, Dorinda? – upita Stuart.

– Ako ideš na ranč, mogu te odvesti automobilom. Pretpostavljam da se Wingate vratio.

– Neću se vratiti na Circle B dok je Jabe tamo!

Stuart se iznenadi. Ton kojim je to rekla bio je doista odlučan.

– Zašto, Dorinda? Što se dogodilo? Ako itko od njih...

– Ništa se nije dogodilo – brzo odgovori Dorinda. – Smjestit ću se u hotelu.

– Da, možda je tako bolje. Nije zgodno da ostaneš sama na onom pustom ranču dok hladnokrvni ubojica i dalje slobodno šeće Cibecueom. S malo sreće, možda ga danas uspijem uhvatiti.

Uskoro su jahali prašnjavom ulicom. Pomalo se razdanjivalo. Dorinda i Stuart su krenuli ravno prema hotelu. Prošli su pored šerifovog ureda. Wingate se bio vratio. Automobil je bio parkiran nedaleko korala.

– Dan – reče Dorinda pruživši ruku prema Stuartu – ako za sat dodeš u hotel, objasnit ću ti kako se moja maramica našla na Picture Rocku.

Prije nego što je stigao ista odgovoriti, djevojka je već potrčala stubama prema vratima hotela.

Potegao je uzde i uputio se prema stajama, a onda iznenada zauzdao konja. Upravo je jahao mračnim

drvoredom između hotela i saluna.

Netko ga je jedva čujno pozvao. U polumraku se nazirala silueta nepoznatog čovjeka.

Bio je to tajanstveni stranac, kojega je vidio one noći kad su se dogodila ubojstva.

– Dodi, Stuart. Ovdje nas nitko neće vidjeti. Moram s tobom razgovarati.

Stuart oprezno krene naprijed.

– Dakle? – hladno upita.

– Mislim da si se već pitao tko sam ja, šerife. Ja sam Kane... Ed Kane. Ovdje sam samo u prolazu. Razgledavam tu i tamo.

– Da?

– Tražim čovjeka koji ima lošu naviku da se igra nožem čim mu se za to da prilika.

– Pretpostavljam da misliš na ubojicu Cibecuea.

– U Novom Meksiku ga nisu tako zvali.

– Pretpostavljam da nisu – hladno će Stuart. – Možda si raspoložen da spomeneš i koje ime?

– Mislim da i nisam – Stranac se namršti.

– Tko si ti, Kane?

Umjesto da odgovori, Kane raslopi kaput. Stuart ugleda pričvršćenu zvijezdu.

– Već deset godina gonimo tu pticu. Do sada nam je uvijek vješto pobjegao i zameo tragove, no sada mi se čini da ćemo ga skoro imati u rukama.

– Imaš li neke papire da dokažeš tu značku?

Kane gurne ruku u džep, pa mu ih pruži.

– Ako ti bude potrebna bilo kakva pomoć, možeš računati na mene – reče Stuart. – Ako obojica tražimo istog čovjeka, odmah ti kažem da ga Navajo neće izručiti Novom Meksiku. Dosta je toga i ovdje

učinio da mu i sami možemo suditi.

– To je u redu – reče Kane. – Vidjet ćemo. Bit ću u salunu.

Stuart je uspio tek malo produžiti i opet je morao zaustaviti konja. Shorty Glyman je stajao priljubljen uz zid hotela.

– Što te muči, Glyman?

– Nisam čuo da je protuzakonito nasloniti se na zid hotela – procijedi Glyman.

– Ovisi o tome zašto to činiš i kada...

– Lakše, Stuart. Nećeš ovako daleko dogurati.

– U posljednje se vrijeme za mnoge stvari zanimaš – procijedi Stuart i krene ulicom.

Stao je već nakon desetak koraka, osjećajući da ga netko zlokobno prati pogledom. Bio je to tako jak osjećaj kao da ga je netko udario po leđima. Okrenuo se.

Glymana više nije vidio. Dvojica muškaraca upravo su sjahala s konja: Cortaro i Tyrone i zatim ušla u restoran. Pored Dorindinog konja uz ogradu bila su privezana još tri nova.

Stuart je oprezno nastavio put prema uredu. Automobil je bio parkiran na istom mjestu, ali od Wingatea nije bilo traga ni glasa.

Na stolu je našao još jednu poruku. Glasila je:

ŠERIFE!

PRESTANI ČAČKATI PO SMRTIMA DRUCEA, BROUGHTONA I CAMPERA, JER ĆE INAČE SAVEZNI ŠERIF BITI SLIJEDEĆI NA LISTI UBOJICA CIBECUEA

Dok je čitao u ured je dotrčao Wingate. Šerif mu šutke pruži papir.

– Što misli pod tim SAVEZNI ŠERIF?

– Sjecaš se stranca koji se vrzmao po gradu? Kad je Nip kim-

nuo nastavi: – Razgovarao sam s njim prije desetak minuta. Zove se Kane. On je taj šerif. Vidio sam značku i papire. U potjeri je za ubojicom.

– Nije spominjao imena?

– Ne. Ambiciozan je. Hoće sam sve lovorike. Gdje si ti bio cijelu noć?

– Jahao i tražio. Imam čahuru koji si želio – odgovori kao uzgred, pažljivo čisteći lulu.

– Hoćeš reći da si bio na ranču Flying Star?

– Tako je. Utvrdio sam da je metak ispaljen iz Tyroneove puške.

– Vraški si riskirao, Nip. Što bi bilo da te Tyrone uhvatio?

– Čini se da nije bio kod kuće. Naime, nikoga nije bilo sve dok nisam ispalio metak iz njegove puške. Tek je tada, čuvši pucnjavu, istrčao njegov kuhar.

– Je li te prepoznao? Pucao?

– Ne znam je li me prepoznao. Ništa ga nisam pitao.

– Da pogledamo čahuru?

Wingate je izvuče iz džepa i stavi na stol. Stuart u ladici stola potraži onu koju je pronašao nedaleko obo-
ra. Obojica su se potom nagnula i pažljivo promatrala.

– Do vraga – promrmlja na kraju Wingate – Čini se da Vic ipak nije čovjek za kojim tragamo.

Stuartovo je lice bilo mračno.

– Nip, moraš odmah otići do drvoreda između hotela i saluna. Tamo sam sreo Kanea. Moraš ga pronaći i upozoriti. Slijedeći je na listi. Požuri!

Kad je Nip otišao, šerif se napokon sjeti što ga je to čitavu noć mučilo.

Applejacka Smith mu je bio rekao: »Jabeova je majka bila Čalu druga žena, a Dorindina prva.«

Jabe je najmanje četiri godine

stariji od Dorinde. Zar to nešto znači?

“Sjetio se i što mu je Wingate ispričao o posjetu starom Haskinsu.

Odluči da mora odmah pronaći Smitha. Nije više smio izgubiti ni jednu minutu. Izide iz ureda.

Tada se sjeti da je maločas vidio i Cortara. Znao je zašto je pozvan u Cibecue kao i to da će kravari uskoro staviti na kušnju njegove revolveraške sposobnosti. U to nije nimalo sumnjao.

Cortaro se odjednom našao desetak metara ispred njega. Glasno se nasmijao i rekao:

– Prijetio si, šerife, da ćeš me najuriti iz grada ako budem sudjelovao i u jednoj pucnjava. Shvatio sam to vrlo ozbiljno.

– Ne pravi se lud, Cortaro. Ne zanimaju me tvoje primjedbe.

Stuart je pokušao ostati hladan na taj izazov.

– Ako se nisi prestrašio, da vidim kako si brz!

U slijedećem trenutku Cortaro je zalamatao rukama. Pustom ulicom zagrmili su pucnji iz šerifovog revolvera. Cortaro je, izbezumljen, zateturao unazad.

Stuart je u svakoj ruci držao po revolver. Iz cijevi se pušilo.

Cortaro je uzmicao poput zateturanog pijanca koji pokušava uhvatiti ravnotežu. Revolver mu ispadne iz ruke, a tada mu otkazu koljena. Stropoštao se na tlo.

XVIII

– Sto mu gromova, Dane, što se dogodilo?

Bio je to Wingateov glas. Stuart je osjećao bljutavost u ustima, osjećao se bolesnim. Kao iz daljine čuo je korake. Podigne glavu.

– Ubio sam Cortara! – tupo odgovori.

Wingate je buljio u nepomično tijelo na tlu. Zatim pogleda Stuarta, kao da ga vidi prvi put.

– A ne! Nemoguće! Šališ se? Ti ubio Cortaru!

Stuart prasne u ludački smijeh.

– Hej, Dan, sredi se! Ne smiješ to tako uzimati. Misli na sebe. Imamo još pune ruke posla. Našao sam Kanea... u drvoredu i s nožem u gr-

Wingatove riječi vratile su Stuarta u stvarnost. Utaknuo je revolvere u korice. Lice mu je bilo blijedo i zgrčeno. Izgledao je staro i umorno.

– Gdje su Tyrone i Jabe?

– Nisam ih vidio. Ni Glymana. Shelty se opija u salunu.

* * *

Jutarnje sunce činilo je kanjone Blue House Mountaina raskošnim. Činilo se kao da se tisuće boja slijevaju na istom mjestu i u istom trenutku.

Nedaleko Bruskellovog šatora okupili su se ovčari, pastiri i predstavnik tvrtke. Bruskell je vodio glavnu riječ.

– Bit će onako kako ja kažem – odlučno je rekao. – Ja vodim sve ovo i zato će moja riječ uvijek biti svetinja. Uradit ćete sve što naredim. Kažem da s ovcama krenete nazad!

– Pa to je najgluplje što sam mogao čuti – poviče jedan. – Činimo to u trenutku kad su kravari doista poraženi.

– Da, upravo to činimo – procijedi Bruskell. – Odlazimo iz ove proklete zemlje. Na kraju krajeva imali smo i previše sreće. Escala, uzmi svoje ovce i kreni!

– Ali... ja kažem ne. Ne! – začu se glas još jednog vlasnika.

– A ja kažem da! DA! – odgovori Bruskell istim tonom. – Smijesta odlazimo. Ako čujem još koju glupu

primjedbu, pobrinuti ću se da budalu ušutkam. Ja sam jedini koji ovdje naređuje. Ima li još kakvo pametno pitanje?

Ljudi su zašutjeli.

— Gledajte — nastavio je nakon nekoliko trenutaka. — I ja sam mislio da možemo nadjačati ove budale. Mislio sam da možemo prijeći Touto Rim. Prevario sam se, Čujete li? Kao i uvijek, Hoskins je imao pravo. Rekao je da nikad nećemo uspjeti. Kao što i nećemo. Rekao je da će nas kravari uništiti prije nego dodemo do polovine doline. Prošle noći su izgubili, ali slijedeći put zacijelo će pobijediti. Zato ćemo krenuti nazad i ranč prodati Stuartu.

Ovčari su se polako razilazili. Nije im preostalo drugo nego da krenu sa svojim ovcima. Bruskell je ostao stajati naslonjen na stablo nedaleko svog šatora.

Jedan se ovčar vratio da vidi što je s njim.

— Ne brini zbog mene. Samo vi nastavite. Pridružiti ću vam se.

— Zašto odmah ne podeš s nama?

— Išao bih da to želim, ali ne želim. Još nisam završio sve poslove u ovoj zemlji. Moram obaviti još neke stvari prije nego zauvijek nestanem. Sada kreni i pusti me na miru.

Čovjek je s nevjericom gledao Bruskella, a potom otišao za svojim ovcima.

Upalivši cigaru, Bruskell uzjaše konja i krene prema izlazećem suncu.

* * *

Stuart je pronašao Smitha budnog. To je i očekivao, jer starac je navikao rano ustajati. Vidjevši posjetitelje, podigao je glavu od posla i upitao:

— No, zgodno, ljudi. Zgodno što vas vidim.

— Želim nešto saznati, Smith.

— Samo ti govori, Stuart. Za tebe ću učiniti sve što mogu.

— Cibecue je nekad davno bio opaka zemlja, ha?

— Opaka i nemilosrdna. Ne znaš ti ni pola od toga što se ovdje događalo.

— Nije to bilo tako davno — naceri se Wingate.

— Možda i nije. — Starac se okrene Stuartu. — Htio si nešto čuti o Kelvanovima. Mislio sam da ćeš se vratiti.

— Tako je. Samo pričaj. Došao sam slušati. Pričaj o svemu što misliš da bi za nas bilo važno. Ako bude suvišno, prekinut ću te.

— Ho, ho — naceri se Smith. — Ne mogu jamčiti da neće biti dosadno. No, dobro, ljudi, napregnite sluh. Počinjem. Kelvanovi su bili divlja horda što je došla iz Novog Meksika. Miz Kelvan je bio glavni. Dobro je izgledao, dobro se ponašao i gotovo da čovjek ne može imati ništa protiv njega. S njim je u kući bila stara Meksikanka, kuharica i jedna mlada djevojka.

— Samo trenutak — prekine ga Stuart. — Znaš li zašto su Kelvanovi došli ovamo?

— Kelvanovi? — Smith se iznenadio. — Čekaj da razmislim... A, da. Pričalo se da su imali manji ranč. Uzgajali su krave, a neki su im ovčari pokušali oteti pašnjake. Kao siromašnjijima, nije im bilo lako obraniti se. Kako sam čuo, jedne je noći zgrada bila zapaljena, a stari Kelvan je ostao s nožem u ledima.

— Prokletstvo! — Wingate skoči.

— No, no. Kao što sam rekao, stari je ostao s nožem u ledima...

— Mislim da smo dovoljno čuli — reče Stuart. — Za sada je to dovoljno. — Okrene se Nipu: — Idemo u »Warwhoop«. Moramo razgovarati s nekim ljudima.

Činilo se kao da je napokon donio odluku.

XIX

Kad su Stuart i Nip ušli u predvorje hotela, vlasnik ih je značajno pogledao i hladno upitao:

– Tražite nešto?

– U kojoj je sobi odsjela gospodica Broughton?

– Znači, u ovoj zemlji je zakon tako daleko otišao da goni i žene, ha?

– Pitao sam te samo u kojoj je sobi gospodica Broughton! – zagrmio Stuart.

– Nije ovdje – preplašeno odgovori hotelijer.

– Ne laži! Ostavio sam je ovdje prije sat vremena.

– Govorim istinu, šerife. Nije više ovdje. Nedugo nakon njenog dolaska pojavila su se njen brat i Tyrone. Zajedno su otišli.

– Da li je odjavila sobu?

– Ne. Rekla je da želi zadržati sobu, ali mi je ostavila ključeve.

– Znači, vraća se?

– Mislim da se vraća. Rekla je da će zadržati sobu. Platila je čekom tjedan dana unaprijed.

Šerif je razmišljao. Dorinda mu je rekla da dođe u hotel i da će mu objasniti kako se njena maramica našla na Picture Rocku. Možda je u sobi ostavila neku poruku za njega.

– Mogu dobiti ključeve njene sobe?

– Imaš li dozvolu za pretres?

– Svako daljnje pitanje je suvišno. Rekao sam da želim ključeve, i to odmah!

Vlasnik hotela nešto promuća, ali ne našavši pravu riječ krene prema Dorindinoj sobi na drugom katu.

Dok su se uspinjali drvenim stubama koje su neugodno škripale,

začuo se djevojački vrisak. Dopro je s hodnika na drugom katu.

– Što je sada to? – zaurala Wingate.

– Ne čekajući odgovor, Stuart potrči. Na drugom katu, nasred hodnika bila je jedna od hotelskih djevojaka. Stajala je ispred otvorenih vrata. Ruka joj je bila na ustima, oči užasnute.

Ugledavši šerifa, još je jednom vrisnula i potrčala.

– Stani – povikao je Stuart trčeći prema otvorenim vratima. – Neću ti ništa učiniti, samo čekaj da vidim što te je toliko preplašilo.

– Što ti se dogodilo? – upita je mirnim glasom. – Tko je u onoj sobi?

– Nitko – reče vlasnik hotela iza Stuartovih leđa. – Soba je prazna.

Djevojka je bila blijeda. Nakon nekoliko trenutaka prošapće:

– Vidjela sam mrtvog čovjeka... s nožem u leđima... Krv je svuda...

Šerif zgrabi kvaku. Ostali pojure za njim. Djevojka je rekla istinu. Činilo se kao da je u upotrebi bio još jedan od Slainesovih noževa. Čovjek je očigledno bio mrtav već nekoliko sati.

– Dan – prošapta Wingate – pa to je Haines.

– Da. Ubojica ga je vjerojatno vidio kad je jučer bio u mom uredu. Vidio ga je i s tobom prošle noći. Kad je napokon ostao sam, mislio je način da ga dovede ovamo i ubije. Ubojica nije htio gubiti vrijeme. – Dan je trenutak razmišljao, potom dodao: – Rekao bi da je mrtav oko četrnaest ili petnaest sati.

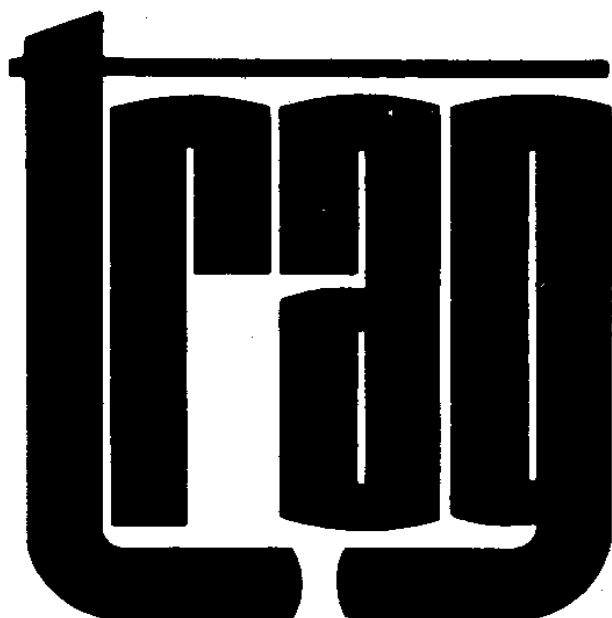
– Što ćemo sada?

– Uhvatiti onog nitkova s nožem! I to brzo!

– Ali tko je...

– Zar ne pogadaš, Nip?

– Znam da sam neuobičajeno

TRAG

**SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!**

**Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!**

**»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!**

glup – prizna Wingate – ali ne bih znao. Osim ako nije Vic Tyrone.

Stuart je stajao pored kreveta, ruku gurnutih u džepove.

– Predosjećam – reče – da je Bruskell na putu prema Circle B... Pojuri prema vratima. Najprije je pomislio što se sve može dogoditi Dorindi u društvu s ubojicom. Znao je da je Jabe otišao na ranč. Morao je pretpostaviti što će se dogoditi ako Bruskell tamo stigne prije nje. Netko će zacijelo umrijeti.

– Nip, nadi nekoliko pouzdanih mladića. Daj im oružje i odmah krenite prema Circle B.

Zatim pojuri hodnikom.

– Kako ćeš ti? – vikao je Wingate.

– Na Circle B!

* * *

Pred kućom su bila četiri privezana konja. Vrata obora bila su otvorena, ali iz dimnjaka nije izlazio dim. Stuart je ostavio konja na dovoljno sigurnoj udaljenosti da ne bude primjećen i zatim pažljivo krenuo prema kućici u kojoj je živio glavni predradnik. Uskoro je shvatio da čovjek nije u blizini. Sve je bilo prazno.

Privezani su konji mogli i biti vlasništvo Dorinde, Jabea, Tyronea i Bruskella.

Na trijemu s prednje strane kuće nije bilo znakova života. Stuart se kretao oprezno, misleći da je barem jedan od trojice muškaraca živ, a već je i to više nego opasno. Nije htio riskirati nijednim suvišnim pokretom.

Šuljao se između drveća. Zatim bi zastao i osluhnuo. Čekao bi pet minuta ne bi li u međuvremenu čuo neki šum ili znak upozorenja. Nije zapravo znao što da uradi ako se nitko ne pojavi.

Osjećao je metalnu hladnoću tišine. Zatim mu se iznenada učini da čuje neki šapat. Razgovor je dopirao kroz otvorena vrata kuće. Nije razumio riječi, ali mu je smisao bio jasan. Bila je to neka prijatna. Zatim Bruskellov grubi glas zapara tišinu.

– Slušaj, ti glupi stvore! Što još hoćeš? Gotov si!

Dorinda je vrisnula.

Stuart se u hipu našao na trijemu. Vrata su bila otvorena, prostorija gotovo mračna. Nekoliko je trenutaka stajao nepomično. Jedva je nazirao siluete osoba unutra. Zatim poviče:

– Bruskell!

Tyrone je sjedio u dnu prostorije. Bruskell i djevojka su bili zavezani za stolce.

Jabe ludački prasnu u smijeh.

– Hapsim te, Jabe Kelvan Broughton, zbog ubojstva Drucea, Cala, Camper, Kanea i Hainesa!

Nastade tajac. Zatim zagrmiše revolveri. Jabeovo oružje muklo padne na pod.

XX

Kad je prerezao užad kojom su Dorinda i Bruskell bili vezani, na vratima su se začuli bučni koraci.

– Što je ovo, do vraga? – zapalnjo se Wingate.

Šerifovo lice bilo je mračno.

– Gotovo je, momci. Ubojica je mrtav!

– Znači, bio je Vic Tyrone! – poviče Wingate.

– Ne. Jabe Broughton. Vic je bio samo obični lopov. No, momci, kao što rekoh, gotovo je.

– Prokletstvo! Ipak bih htio saznati kako se sve to dogodilo.

– Sve je vrlo jednostavno. Ispričat ću ti, a Dorinda će me ispraviti ako negdje pogriješim. Prije dese-

tak godina u Novom Meksiku skupina je ovčara htjela proširiti svoje područje ispaše, koje je u to vrijeme pripadalo uglavnom kravarima. Počeli su igru preko jednoga od siromašnih rančera. Jedne su noći opkolili tog Kelvana i sve zapalili. Kelvana su ubili nožem. Njegov sin Jabe je sve to vidio. Čovjek koji je to učinio zvao se Casper Druce. Mali Jabe je s majkom pobjegao u Arizonu. U Holbrook je gospoda Kelvan otvorila restoran. Nedugo nakon toga Cal Broughton se našao u Holbrook i tu upoznao gospodu Kelvan. Budući je već desetak godina bio udovac, uskoro su se oženili. Tako je gospoda Kelvan sa sinom Jabeom došla u Cibecue. Jabe je uzeo Broughtonovo prezime. Kako je vrijeme prolazilo, Jabe je sve očevdnije pokazivao svoju nasilnu i osvetoljubivu prirodu. Dorinda je, znajući za cijelu priču, pazila na njega koliko je god mogla.

Prošle godine, kad sam izabran za šerifa, prodao sam ranč i ne znajući što će sve to izazvati. Nisam shvaćao da će me izigrati. Kad se to dogodilo, na sve sam moguće načine pokušao spriječiti rat koji je bio na pomolu. Otišao sam do Drucea i pokušao ga nagovoriti da mi proda ranč po dvostrukoj cijeni. Odbio je. S druge strane i Jabe je bio zainteresiran za ovčare. Pretpostavljam da se danima šuljao oko njihovog logora dok nije vidio i prepoznao Drucea. Odlučio je da ga ubije na isti način na koji je ubijen i njegov otac. S tom je namjerom prije dvije noći otišao s ranča. Vidjevši da je otišao prema Picture Rocku, Dorinda je uzela konja i poslala za njim. Znala je njegovu osvetljudivu prirodu i slutila zlo.

Ušutio je i pogledao djevojku. Lice joj je bilo blijedo.

– Da – rekla je – išla sam za

njim, ali sam mu izgubila trag. Neko sam vrijeme besciljno jahala, a zatim odlučila otici u logor ovčara. Sve je bilo pusto, samo je u jednom šatoru gorjelo svjetlo. Posla sam u tom smjeru i malo dalje ugledala na zemlji mrtvaca. Uplašila sam se, ali sam bila i znatiželjna. Sjahala sam, nagnula se iznad mrtvaca i okrenula ga. U ledima je imao uskuru od noža. Obuzela me panika. Tada mi je vjerojatno ispala mara-mica. Shvatila sam da je to mogao učiniti samo Jabe. Pojurila sam prema gradu. Morala sam naći oca i sve mu ispričati. To sam i učinila.

– Što je Cal rekao? – upita Stuart.

– Neko je vrijeme šutio. Izgledao je bolesno. Zatim je rekao da moramo saznati na čijoj si ti strani. Znao je da će nakon Druceove smrti doći do rata između ovčara i krayara. Zamolio me da ispitam tvoje gledište. Sjećaš se? Nisi htio reći.

Stuar klimne.

– Nisam mogao reći. Odlučio sam da ne stajem ni na čiju stranu. Nisam smatrao to potrebnim. Bilo je najvažnije da ne dode do sukoba. Bilo što se dogodilo, ja bih bio odgovoran. Ja sam doveo ovčare u ovu zemlju kad sam mu prodao svoj ranč.

– Što je bilo s Jabeom? – umiješa se Wingate. – Što je učinio pošto je ubio Drucea?

– Zbog alibija morao je odmah krenuti u grad. U salun je ušao na stražnja vrata. To je značilo kao da je tamo proveo cijelu večer. Medutim, kad sam, pošto je Dorinda otišla, došao u salun, tamo ga više nije bilo. Pretpostavljam da je u međuvremenu otišao razgovarati s Calom. Ranč ga je optužio zbog Druceove smrti. Jabe je znao da mora ušutkati svog očuha. Bio je u žurbi. Netko je u salunu mogao opaziti da

ga nema. Zato je zaboravio izvaditi nož iz Calovih leđa.

– Sto mu gromova, kako si uopće posumnjao na Jabea? Ja bih se na sve zakleo da je to bio Tyrone – planuo je Wingate.

– Prije svega – mirno će Stuart – znao sam da je Dorindina mara-mica pronađena u logoru.

– I ja sam to znao!

– I Bruskell. Zato je došao ovamo da se osveti, ali nije imao sreće.

Ovčar mračno klimne.

– Nisam znao tu priču o Kelvanu, ali sam ipak bio siguran da je Jabe ubojica.

– Meni je sve postalo jasno nakon razgovora s Applejackom Smithom. Rekao mi je da je Jabeova majka bila Calova druga žena, a Dorindina prva. Razmišljajući o tome, shvatio sam da Jabe ne može biti Calov sin, jer je stariji od Dorinde. Sjetio sam se i toga da je stari Jake Haskins rekao Wingateu kako Jabe nije Calov sin.

– Razgovarao sam i s onim strancem, saveznom šerifom, nedugo prije nego što ga je Jabe ubio. Jabe nas je morao čuti. Kane mi je rekao da već dulje vrijeme traga za Druceom koji je otišao iz Novog Meksika ubrzo nakon Kelvanove nesreće. Šerif nije spominjao ime-

na. Kad je čuo da je Druce ubijen, odlučio se pozabaviti čovjekom koji je to učinio. Tako su postojale samo dvije mogućnosti. Ubojica je mogao biti Bruskell ili Jabe. Bio sam uvjeren da je to Jabe. Sjećaš se, Nip, da nam je Smith, kad smo jutros razgovarali rekao da je Kelvana ubio ovčar i da su se poslije toga Kelvanovi pomiješali s Broughtonima? Tada sam shvatio da je ubojica Jabe.

* * *

Wingate je odvezao Jabea i Tyrona.

Bruskell ustane sa stolca i protagne se. Zatim gurne ruku u džep i izvuče papire, pa ih pruži Stuartu. Šerif mu pruži ruku.

– Drago mi je što imaš zdrave pameti i odustaješ od S Bara 4.

– U gradu ćemo srediti račune – reče Bruskell. – Isplati mi onoliko koliko si dobio od Drucea. Ništa više. Čekat ću te u tvom uredu. Svjestan sam da ovo nije ovčarska zemlja i najbolje je da što prije odem.

– Čekaj, sada ću ti napisati ček.

– Majka mi je uvijek govorila da treći smeta tamo gdje su dvoje.

Poklonio se Dorindi i izišao.

k r a j

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
KROZ OLUJU

ŠTO JE STARIJI,
TO JE BOLJI :

SAM

svu majstor

